

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története

EDITORIAL
TRANSSYLVANIA
KÖNYVKIADÓ VÁLLALAT

TODOS LOS DERECHOS RESERVADOS PARA EL AUTOR

ALLE RECHTE VORBEHALTEN

COPYRIGHT BY Dr. SANDOR NAGY

MINDEN JOG FENNTARTVA

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Újat mondok, de nem új, hanem nagyon régi igazságot, amelyik azonban mindeztideig rejtve volt a magyar nép előtt.

Ennek főoka elsősorban az, hogy sem történetíróink, sem nyelvészeink nem tanulmányozták át az árpádkori kódexanyagunkat, vagyis a nyomtatásban is megjelent történeti és jogi okleveleinket. Egyetlen történetírónk sem hivatkozik ezekre, hanem a már mások által megírt, kész könyvekre. Így a régi tévedések tovább élnek.

Pedig az árpádkori kódexanyagunk 63 vaskos, darabonként átlag 800 oldalas kötetet tesz ki, amelyekből a kutató történetíró pontosan meg tudja állapítani az árpádkori magyar nép társadalmi, gazdasági és jogi berendezkedését és ezek fejlettségét.

Ennek az elhanyagolása miatt tévedtek el valamenynyien a vogulszármazás útvesztőjében és nemcsak elhitték, hanem fölényesen hirdették is a magyar népnek az oláh cigányok életszínvonalán élő és a legnyomorúságosabb életviszonyok között tengődő voguloktól való származását. Kitalálták azt is, hogy ezt a népet őserdei nyomortanyáin Kr. e. az V. században meghódította egy magára sokat adó törökfajú lovasnép, és az velük össze is házasodott.

Ennek a násznak a szülötteiből alakult volna ki azután a magyar nép.

Tudják, hogy mekkora csoda ez, kedves Olvasóim? Ekkora még a világon sem történt, mert azok a török

daliák, akik a vogul nőkkel ott az őserdőben összeházasodtak volna, akkor még meg sem születtek! Már pedig egy meg nem született legény nem tarthat lakodalmat, még a vogul mesében sem.

Majd alább bizonyítani fogom, hogy a török nép Kr. u. a VI. század közepén született meg, a vogulok pedig Kr. u. a XII. században kezdtek szórványosan felszállingózni a mai hideg hazájukba. Majd alább azt is megírom, hogy miért kellett ezt a magyar népet lealacsonyító vogul mesét kitalálni és az egész világ elé kitalálni.

E mű megírásának ösztönző ereje sokat szenvedett és saját íróitól is leócsárolt, de balsorsában is nagyszerű fajtánk szeretete és nagyrabecsülése.

Tudom, hogy milyen nehéz egy megrögzött szokást elhagyni. Még nehezebb egy szenvedélyről lemondani. De legnehezebb egy téves felfogást, egy helytelen tudományos meggyőződést az emberek széles rétegében, de különösen a szakemberek tudatában megváltoztatni.

És e könyv szerény írója e nagy és nehéz feladatra vállalkozott, még pedig a siker reményében, mert olyan ősi, perdöntő bizonyítékokat tár a nagy nyilvánosság elé, amelyek létét és döntő erejét letagadni nem lehet! *ék*

Dr. Nagy Sándor

A TELEPHELY TANITÁSA

Magyarország az északi mérsékelt égövön az északi szélesség 43-ik fokától a 49-ig terül el. Körülbelül egyenlő távolságra van a forróégöv határát jelentő Ráktérítőtől és az északi örök hó és jég határát jelző északi Sarkkörthől.

Igy sem a nap égető heve, sem a tél dermesztő hidege nem teszi az éghajlatát és az ottartózkodást kellemetlenné.

A délszaki növényeket kivéve földjében minden megterem, ami az emberi életet nemcsak táplálja, hanem kellemessé és változatossá is teszi. Nemcsak az éghajlata mentes a szélsőségektől, de a csapadékviszonyai is mentesek tőlük.

Szántóföldjének felső, termőrétege — humusza — eléggé vastag rétegezésű és jó talajműveléssel bő termést ad. Hegyei minden szükséges ércanyagot bőven tartalmaznak, sóbányái pedig az ország sószükségletét ellátják.

A vízrendszere a legtökéletesebb egész Európában, de különösen gazdag volt vízrajza az ősi időkben. Minden őstelepülési falujának megvolt a saját tava, folyója, patakja, vagy ere, amint azt az árpádkori okleveleink oly bőven bizonyítják. Vizeinek halbősége is hozzájárult a lakosság könnyebb és biztosabb megélhetéséhez.

Ez az ország azonban nemcsak Európának, hanem Európát még az ősidőben ellepő árjanépek tengerének is a közepén van, még pedig úgy, hogy ennek a tengeri népek az északi határai, telephelyei, otthonai az északi jégövel határosak.

Az árják kivándorlásának ösztönző ereje az volt, hogy esőtlen, száraz klímájuk miatt az ősi föld csak gyér lakosságot tudott eltartani. Jellemző pld. Perzsia esete, ahol ma is az ősi árják utódai élnek s ahol 1 négyzetkilométer területen ma is 12 ember él, Magyarországon pedig 105.

Éppen azért, már a történeti idő előtt az árják el-lepték Indiát, Kisázsia, ahonnan azután állandóan nyomult az emberfeleslegük az üres európai földrészekre, még pedig oly létszámmal, hogy a jégkorszakot átvészelt fehér európai fajtát is mindenütt magukba olvasztották.

Ennek nyomai különösen a germán és szláv népeknél találhatók meg, mert az árja és az őseurópai fehér fajta nyelvkeveredése hozta létre a germán és szláv nyelveket. Mindkét nyelv Európában alakult ki és nem készen került oda, amint azt különösen számos német nyelvész hirdeti.

A germán és szláv nyelvekkel is úgy vagyunk, mint a magyarral. Egy csomó ázsiai nyelvvel meg lehet alapítani rokonságukat, de a közvetlen leszármazást egyikből sem, mert mindegyik önállóan fejlődött ki a ráható nyelvi tényezők és törvények eredőjeként.

Ez a kis turáni népsziget pedig az árjanépek nagy tengerében már az ősidőktől fogva nemcsak megvetette a lábát, hanem fenn is tudta tartani ott magát.

Vajon véletlen-e ez, vagy pedig a történelmi erők egymásra hatásának, mérkőzésének az eredménye?

Véletlen nem lehet, mert az nem történelmet for-

máló, kialakító erő. A történelem az egymással folyton mérkőző erők egymásra hatásának átmeneti, vagy végleges eredője.

A véletlen fogalmilag sem lehet állandó erőtenyező, bár néha döntő hatással van úgy az egyes emberek, mint a nemzetek életének fejlődésére is.

Tehát akkor az a kicsi sziget a nagy árjaterenger közepén csak a történeti erők mérkőzésének eredménye lehet!

De ez akkor mit bizonyít?

Azt, hogy ha a Kárpátmedencében nem turáni nép vert volna gyökeret már az árják vándorlása előtti ősi időben, akkor ott is az árják bokrosodtak volna el, mint körülötte minden irányban egész Európában!

Továbbá, ha számbelileg nem lettek volna többen, azon a nehéz terepen, mint a később, de velük egyidőben is hazát kereső, egymást is szorító, kergető és közejük, néhol pedig rájuk települő árjacsoportok, akkor az ő nyelvük veszett volna el ott idővel, mert nyelvkveredés esetén mindig a többségi nyelv marad meg és a kisebbségé szívódik fel, ha valamilyen erőszakos tényező hatóereje nem működik közre, (például iskolai nyelvtanítás).

A germán nyelv a Skandináv félsziget déli részén alakult ki, a szláv pedig a Visztula és Dnyeper középfolyásának vidékén.

Minden népnek és nyelvnek csak az alkatrészeit lehet olyan helyre vinni, ahol már előbb egy más nyelvű nép elterebélyesedett. A nyelv is meg a faj is csak olyan helyen marad meg eredeti és érintetlen tisztaságában, ahol emberek még nem laktak. Másutt nyelv és fajkeveredés következik be. Ezért nincs Európában sem tiszta faj, sem tiszta nyelv.

A turáni népek és nyelvek közül pedig melyik volt

az a többségi nép és nyelv, amelyik minden melléje vagy reája települő népet vagy elűzött, vagy felszívott ott a Kárpátmedencében?

– Kétség kívül az a nyelv és az a nép, amely minden viharon és vészen át megmaradt, amely nyelvet így ott ma is beszélnek. A nép pedig nem lehet más, mint amelyik ezt a nyelvet már az ősidőben beszélte és megtudta tartani a mai napig.

Azt hiszem, hogy e tisztán elméleti következtetésem és megállapításom gondolatfűzési rendjében, logikájában sem törés, sem elhajlás nincs.

Ebből pedig szigorú logikával az következik, hogy a mi mai magyar nyelvünk őse már jó pár ezer évvel előbb ott volt a Kárpátmedencében mint Árpád vezér honfoglaló serege, amelyik csak 896-ban Kr. u. telepedt ott le.

Mert, ha az árjanépek a magyar honfoglaláskor már az északi szélesség 60-ik fokáig kénytelenek voltak felhúzódni, akkor az 1500 km-rel délibb fekvésű tehát sokkal kellemesebb éghajlatú és termékenyebb Kárpátmedence nem lehetett olyan üres vagy gyér lakosságú, mint amilyennek a vogulista történetírók hirdetik, mert akkor ezek az árják nem felfelé a hideg övbe húzódtak volna, hanem az üres vagy gyér lakosságú és kellemes éghajlatú Kárpátmedencébe!

Ennyi ésszerűséget ugyebár legalábbis fel kell tételoznünk azokról a hidegagyú árjakról?

Épp azért ez a tisztán elméleti megállapításom feltételül elbír minden kritikát, még a kákán csomót keresők bírálatát is.

Azért az igazsághoz vezető útnak első mérföldkövéül nyugodtan választhatom, sőt elsőszámú alapigazságnak is minősíthetem.

De természetesen történelmi tényekkel és igazságok-

kal is elfogadhatóvá kell tennem ez állításomat. Bizonyítani kell tehát, hogy a Kárpátmedence már az ősidők óta emberileg lakott és aránylag népes terület volt.

Továbbá bizonyítani kell azt a tényt is, hogy az őstelepes nép beszélte azt a nyelvet, illetve annak őseit, amit mi ma beszélünk és magyar nyelvnek nevezünk. Ezt úgy kell érteni helyesen, hogy a mai nyelvünknek egy kezdetleges őseit beszélték, mert az emberi nyelv is alá van vetve annak a nagy törvénynek, amit fejlődésnek, szóval változásnak nevezünk.

A LEGŐSIBB EMBERI NYOMOK MAGYARORSZÁG TERÜLETÉN

1964-ben az egész világot bejárta az a nem köznapí hír, hogy Magyarországon, a komárommegyei Vértesszőlős községben 400.000 éves emberi csontokat találtak egy tűzhely mellett megégett állati csontokkal és igen kezdetleges kőeszközökkel együtt.

A szakemberek megállapították azt is, hogy ez az emberi lelet a legősibb Európa földjén, öregebb, mint az eddig felfedezett neandervölgyi és aurignaci leletek embermaradványai.

Ez a telephely közel van a tatai Öreg-tóhoz, amelynek vizét az őskorban meleg források is táplálták.

Természetesen nincs szándékomban e leletet a magyar nemzet településtörténetével összekapcsolni, csak arra akarom felhívni a figyelmet, hogy ott nemcsak egy ember tanyázott, mert az emberi életet fenyegető sok veszély közepette abban az időben az emberek csoportosan jártak, hogy élelmüket megszerezhessék és magukat pedig megvédelmezhessék. Azonkívül a vértesszőlősi terepnél alkalmasabb emberi tartózkodási hely több is volt a Kárpátmedencében, pld. a budai és egyéb hőforrások környékén.

Innen ugyancsak az Átalér mellett a második falu Környe, ahol meg egy 3000 éves fémöntöde maradványát találták meg a tatai múzeum emberei. Az előke-

rült leletek szerint nemcsak rezes, hanem bronzot is öntöttek ott.

Ahol fémöntőde volt, ott fémbányászoknak is kellett lenniök fémiparosokkal együtt, akik készítményeiket már egy igényesebb fogyasztóközönségnek adták el élelem és egyéb közszükségleti tárgyakért. Ott tehát már földművelésnek és állattenyésztésnek is kellett lennie az ezekkel foglalkozó lakossággal együtt.

Nálunk a rézkor kezdetét Kr. e. a III. évezred kezdetére állapítják meg és tartott 1800-ig Kr. e. Azután következett a bronzkor és tartott 1000-ig, Kr. e. Ezt váltotta fel azután a vaskor.

Környétől északra az Átalérnek a Dunába ömléséhez közel van Neszmély község, ahol egy 2800-3000 év közötti urnatemető maradványai kerültek elő.

Urnában természetesen csak úgy lehetett temetkezni, hogy a halott testét előbb elhamvasztották. Az urnákat szorosan lezárták, nehogy babonás hitük szerint a meghaltak lelkei kijöhessenek az élőket háborgatni.

Találtak ott olyan urnákat is, amelyeknek a nyakán körben három lyuk volt. Ezek az úgynevezett léleklyukas urnák azt a célt szolgálták, hogy a lélek ki-be járhasson az urnából, s hogy megnyugodjék, még enni- és innivalót is tettek a sírjába.

A Neszmély melletti Süttőn ugyane korból szintén találtak egy urnatemetőt. De nem messze oda a veszprémmegyei Várpalota Fürdőkút nevű patakja mellett egy 7-8000 éves emberi lakótelepre akadtak a veszprémi múzeum emberei. Ez pedig annak a bizonyítéka, hogy a vidék már a korai, vagyis a csiszolatlan kőkorszakban is emberlakta hely volt.

Várpalota a nagykiterjedésű Bakony erdőség szélén van. Az ott talált ősi telep lakói még halász, vadász,

vadgyümölcsöt és magvakat gyűjtögető és ezekből táplálkozó nép volt.

Sok urnasír került napfényre a régi Dunapentele, a mai Dunaújváros környékén a Kr. e. az első és negyedik évezredek közötti időből. Különösen említésre méltó e tekintetben a „Kosziderpadlás” nevű magas domb a Duna partján. Itt még a korai kőkorszaki embernek a nyomát is megtalálták. Hogy pedig mily sűrűn lakott hely lehetett ez már az ősidőben, következtethető abból a tényből, hogy a Kosziderdomb és a gyár közötti területen körülbelül 40 hold földet magában foglaló temetőt találtak. Igaz, hogy e temető ily nagymérvű kiterjedésének korát nem tudjuk meghatározni. De arra mindenesetre bizonyíték, hogy az ilyen nagy területű temető körül sok embernek kellett laknia, ha nem is egy időben.

De hasonlóan népes települések nyomai kerültek elő a Tábornszálláson, a Rácdombon és a Pipacsduőben is. Ez utóbbiban eddig már nagyon sok bronzkori sírt ástak ki.

Pentele nem ősi neve a településnek, mert Pantaleon görög származású keresztény vértanú nevéből származik, aki az ottlevő görög apácák templomának védszentje volt. Ez az apáca kolostor pedig a Veszprém völgyi görög apáca kolostorhoz tartozott, amelyet Szent István bőségesen megajándékozott földi javakkal. A neki ajándékozott falvak közül kettő, Szántó és Ompod Pentele szomszédságába voltak. Szántó sumir nyelven szontu, Ompod (Em-pa-d) pedig asszonyfejet, vagy főnököt jelent.

Az ősi telephely a Kosziderdomb volt, amelynek a neve szintén a sumir nyelvből elemezhető ki. Ka-szu-dar — város-víz-magas, vagyis magas vízi város. Neszmély is sumir nevű hely: Na-szu-mel — nagy-vízmély,

vagyis mély nagy víz, mert hiszen névadó a Duna. Ugyancsak sumir eredetű szó Környe is: ker-na — kör-nagy, vagyis nagy kör, nagy területű település.

Tehát ez a sűrű lakosságú vidék már a réz és bronz-korszakban sumir eredetű telepések otthona volt, mert csak ezek adhattak sumir nevet ősi otthonaiknak.

Koszidert a rómaiak Intercisanak nevezték el és tekintettel a telep fontosságára, egy kohors római katonát helyeztek oda. Ezt azért érdekes megjegyezni, mert ez a tizedik római légiónak volt az egyik osztálya s a légio legénységének származási és utánpótlási helye Szíriának Emese nevű városa volt. Ez arról nevezetes, hogy a sumirok szétszóródása előtt már sumir-rokon nép lakta a szomszédos Emattal együtt. Eme a sumir nyelvben tápláló anyát jelentett, mint a mi emse szavunk is. Emat jelentése: táplálék. E szó lerövidítve a magyar ét, étel, étkezni szavunkban maradt meg.

Ezektől északra nem messze volt ugyancsak Szíriában egy Árpád nevű város, a tengerparton pedig egy Arad nevű városállam.

Ezek a helynevek mind hangosan hirdetik, hogy a Kárpátmedence telepesei az ókori világ mely részéről indultak el új hazát keresni.

De térjünk vissza még Dunapenteléhez, mert annak szomszédságában van egy Nagyperkáta nevű község is, ahol egy ősi földvár alapjait tárták fel a kutatók ásói, közben Kr. e. az 1800 körüli időből gazdag bronzleleteket találtak. De a szakemberek még azt is megállapították, hogy a lakosság ott már földműveléssel foglalkozott.

Ugyanezt állapították meg egy Buda környéki faluról, Budakalásziról is. Itt egy 4000 éves agyagszekér került elő egy homokbányából, emberi csontokkal együtt. A szekér tulajdonképpen egy agyagból szekérformára

alakított ivóedény. Ennek a rendeltetése az lett volna, hogy a halott lelkét a hosszú túlvilági úton vízzel ellássa.

Érdekes a szekérformára gyúrt ivóedény, mert azt pótolhatta volna egy egyszerű ivóbögre is. A szekérforma tehát azt bizonyítja, hogy az a nép akkor már ismerte és használta is a négykerekű szekeret, mint járművet.

De a legérdekesebb az, hogy a budakalászi szekérformájú ivópohárhoz hasonlót találtak a sumirok ősi városának, a mezopotámiai Urnak a királysírjaiban is körülbelül a Kr. e. III. évezredből. Ennek a városnak az alapítása pedig körülbelül három és félezer esztendőre megy vissza Kr. e.

A kocsi a legősibb földművelő népnek, a sumirnak a találmánya. A legrégebbi formája a kétkerekű volt, amelyet a sumirok „gig”-nek neveztek. De ugyanígy hívták gyermekkoromban mifelénk Győr- Tolna- és Baranya-megyében is az olyan kétkerekű futókocsit, amelyet két rúd között egy ló húzott. Ez sem lehet véletlen.

A kétkerekű gigből az idők folyamán négykerekű gigir, szigir, szekér lett. Hazánk földjére tehát a kocsit azok vitték, akik sumir földről kivándorolni kényszerültek. Felrakták a cók-mókot szekérre, tevére, vagy lóra, és mentek világgá új otthont keresni.

A baranyamegyei Nagyvárad, vagy másképp Pécsvárad nevű községben 4000 éves kő és rézkorszaki falu maradványai kerültek elő. A leletek azt bizonyítják, hogy a későbbi bronz, hallstadti, lataine, római és magyar korszakban is állandóan lakott hely volt.

Fontos központi hely lehetett, mert Szent István 1015-ben egy nagy bencéskolostort építtetett oda és 41

faluból összesen 1107 rabszolgacsaládot adott a bencéseknek. Közülük 40 család volt a szőlőműves (Fej. I. 291). A szőlőművelés, a borszűrés már fejlettebb fokú földművelés volt. A sumirok a szőlő nedvét „sahtu”-val nyomták ki, s a mai magyar ugyancsak satuval végzi ezt a munkát.

Hasonló volt a népesedési helyzet az Alföldön is. Így a csongrádmegyei Szegvár község határában egy kőkorszaki falunak a nyomaira bukkantak. Ennek a korát a szegedi múzeum emberei körülbelül 4500 évre becsülik.

Szegvár és Szentés között az országúthoz közel öt egymás mellé rakott hatalmas földhalom található. Ezek korát nagyon nehéz megállapítani, de mindenestre emberi kezek hordták össze azt a temérdek földet még az ősidőben a Tisza áradásai, meg ember- és állatellenségek ellen. Az is bizonyos, hogy sok embernek lehetett az közös munkája. Az ott talált leletek a korai kőkorszakra mutatnak. Ottlétemkor azon csodálkoztam leginkább, hogy azt a temérdek földet a kőkorszaki gyarló eszközökkel hogyan áshatták ki és hordhatták össze? Azután arra a gondolatra jutottam, hogy a faszülőket kövel bizonyára előbb tudták csiszolni, mint a követ. Tehát a kőkorszak előtt egy fakorszaknak is kellett lenni. De ezek az eszközök elkorhadtak s így a tudósok erre nem jöhettek rá.

Öthalomtól délre a Tisza és a Maros összefolyásának szögletében van egy Lebő nevű dűlő, Tápé község határában. A természettől jól védett hely ez, éppen azért nagyon alkalmas volt már a korai kőkorszaki ember letelepedésére. Ennek bizonyossága az egymásra rakodott rétegek sokasága és az ezekből előkerült eszközök.

Köszerszámaikat obszidiánból pattintották. Ez a kő

éppoly rétegezett, mint a kovakő, de fekete színű és fenn a tokaji hegyekben található. Tehát ezért a kőért elég messze kellett vándorolni a Tiszán fölfelé. Virágzó földművelésük is volt már a rézkorszak elején. A gabonát nagy cserépedényekben tárolták, megtalálták ezek darabjait és malomköveket is.

Az altalaj rétegei azt mutatják, hogy sokszor leégthettek a telep nádkunyhói. Erre utal a sumir neve is. A sumir „lag” a mai nyelvünkön láng lett, lag-bő, vagyis lángbő, vagyis nagy láng. Ennyit jelent a Lebő név.

Tápé község neve pedig a sumir tapu, a mai társ szóból eredhet. Ettől a vidéktől délre, Zenta mellett találtak a régészek ásói egy 4000 évesnél idősebb emberi telephelyet. Egy temetőből kiásott tárgyak bizonyossága szerint a kőkorszak végén és a rézkorszak elején laktak itt azok az emberek, akiknek megmaradt koponyáik kerekded és rövid formát mutatnak. Ez viszont azt bizonyítja, hogy azok az őstelepecsek a mai magyar fajtához tartoztak.

Folytathatnám még a múzeumok anyagának és bizonyosságainak felsorolását, mert annak idején minden valamire való múzeumnak leletanyagát tanulmányoztam, kivéve a megszállt területekét. De ezeken is hasonló volt a népesedési helyzet.

Az ősemléknek a földből előkerült eszközei többet és igazabban beszélnek a régmúlt időkről, mint a könyvek betűi.

A könyvek pld. egyöntetűen azt mondják, hogy Magyarország területén a honfoglaláskor csak gyérszámú szláv és avar maradványok lézengtek. A sírok pedig azt bizonyítják, hogy már a korai kőkorszak idején is laktak hazánk földjén emberek, de a réz és bronzkor-

szakban már ezek száma a természet rendje szerint megnövekedett.

Semmi esetre sem lehetett gyéresebb a Kárpátmedence lakossága, mint a környező és árjanépektől lakott föld, mert akkor azok nem észak felé, hanem délibb és kellemesebb éghajlatú Kárpátmedencébe húzódtak volna!

Azt hiszem, hogy ehhez a megállapításhoz nem férhet semmi kétség.

Ha tehát a réz- és bronzkorszakban már, ha elszórtan is, népes telepek voltak Magyarország földjén, akkor a 3000 év múlva bekövetkező honfoglalás idején már eléggé sűrű lakossággal kell számolnunk.

III.

A KÁRPÁTMEDENCE BENÉPESEDÉSE

Az említett múzeumi leletek bizonyító erejét még a nehezen hívő sem vonhatja kétségbe.

Tény tehát, hogy a kárpátmedencei hazánk földje már a legősibb idő óta emberileg lakott volt. Sőt viszonylag elég sűrű volt a lakossága, mert megtudta védeni otthonát az idegen ellenséges törzsek támadásaitól és behatolásától.

Az is tény, hogy ha az ősi nép a Kárpátmedencében megmaradt, akkor a nyelve is megmaradt, mert az ember beszélőképesége csak az életével szűnik meg. A tovább élő nép pedig nemcsak maga szaporodott a természet rendje szerint, hanem vele együtt mindig nagyobb és nagyobb területre terjedt el az a nyelv is, amelyet az ősi nép beszélt.

Felállíthatom tehát a nagy nyelvalakulási igazságot, amely szerint az a nyelv, amelyet mi most beszélünk és magyar nyelvnek nevezünk tulajdonképpen az az ősi nyelv, amely a Dunamedencében már ősidőktől egymásra rakódott néprétegek nyelvéből alakult ki és ez az a nyelv, amely a Duna-Tisza tájára került összes népelemek nyelvét az idők folyamán végeredményben magába olvasztotta.

Tehát ott alakult ki a Dunamedencében és nem vittek oda készen sem a vogul őserdőből, sem máshonnan. Minden odakerült népelem hagyott nyomot rajta, de a nyelv jellege megmaradt annak és olyan, ami-

lyenre a legnagyobb számú telepések formáltak ki. Nyelvkeveredés esetén ugyanis mindig a többség nyelve marad meg és a kisebbségé szívódik fel.

Nevet legutóljára ez a nyelv és az ősi nép is attól a hódító katonanéptől kapott, amelyet Árpád fejedelem vezényelt a Kárpátmedencébe, mert neve! egy meghódított országnak, népnek, vagy nyelvnek mindig az a hódító nép ad, amely felettük véglegesen hatalmat és uralmat szerez.

Ha Batu kán 1241-ben a mohi pusztai döntő győzelme után állandóan megtelepedett volna Magyarország földjén, akkor a későbbi nemzedék tudatában ő lett volna a nagy honalapító vezér, az ő győztes hadi népe osztozott volna az ország földjén és javain és lett volna az előkelő, az uralkodó felső réteg, a teljesjogú nemesi osztály. Árpád népének utódai pedig épp olyan szolgák lettek volna, mint amilyenekké ők tették a meghódított őslakók, vagy később odatelepített húnok és avarok népét.

Később azután a történelem erőinek hatása következtében a tatárok is átvették volna szolgálk többségi nyelvét, vallását s így tökéletesen alkalmazkodva a környezethez, földbirtokaikat a hadi jog alapján kizárólagos tulajdonjoggal megtartották volna. Aztán az új országnak és népnek, valamint a közös nyelvnek is nevet a tatárok, vagy mongolok adtak volna, mert a szomszéd népek tudatában ők lettek volna az urak a meghódított földön és népen, az övék lett volna az ország és vele a hatalom.

Megjegyzem, hogy ennek akkor sem politikai, sem katonai akadályja nem volt. A magyar hadsereg döntő vereséget szenvedett, szétesett részeit a tatárok éppen úgy besorozhatták volna a saját hadosztályaikba, mint

annak idején a magyarok a húnok és az avarok katonáépével tették.

A nyelvek összeolvadásának velejárója a különböző népek faji keveredése is. Ebből pedig logikusan az következik, hogy úgy a magyar nép, mint a magyar nyelv erősen kevert. De az összes európai népek is ugyancsak keverték. Ezt a tényt nemcsak mint nyelvész, hanem mint rasszológus (fajtaismerő) is megálapítom.

Ezért nincs se nyelvünknek, se népünknek közeli rokona az egész földkerekségen. De akár nyelvünket, akár népünket hasonlítom össze másokkal, nincs restellini valónk. Sőt, úgy nyelvünk kifejező ereje, mint a fajtánk deréksége felett jogos büszkeség tölthet el bennünket.

Az egyik francia történetíró, Seignobos, a francia népről azt állapítja meg „Franciaország őszinte története” c. művében, hogy az a legkevertebb európai nemzet, valósággal a népek nemzetközi halmaza.

Ne akarjuk a pálmát a franciák elől elvinni. Ők szerencsájukra az európai Népóceán túlsó végére kerültek, mi meg a közepébe. Őket az út végére vetette soruk, minket pedig a keresztúthoz, az átjáróházhoz. Azért ütközött már belénk oly sok nép a múltban s ütközik még a jelenben is.

HONNAN ÉS MIKOR VETŐDTEK HAZANKBA NYELVÜNK ŐSI ALAPJÁT LERAKÓ ELSŐ NÉPRAJOK?

Úgy a növényzet, mint az állatvilág és az emberi fajta elterjedése is dél felől ment végbe Európában. Miért? Egyszerűen azért, mert északon a jégkorszakban minden élet elpusztult. Az élet csiráinak elhín-tése, újra sarjadása, elszóródása csak délfelől indulhatott meg, mert ott maradt meg az élet tartaléka.

Az emberutánpótlás, vagyis a népvándorlás legegyszerűsebb útja Kisázsziából a Boszporuszon át vezetett északra, a Duna mellékfolyóinak irányába. A másik pedig a Kaukázuson át a Fekete-tenger feletti Alföldön irányult nyugat felé ugyancsak az Alduna vidékére. Az összes nyugati népek ezeken az utakon kerültek és vetődtek el Európa minden részébe.

A főérv e tekintetben az a nagy tény, hogy Európát kevés kivétellel árjafajú és nyelvű népek lakják. Ezek őshazája Ázsiában a mai Perzsia és India környékén volt. Tehát onnan az árjáknak a saját lábukon kellett Európába vándorolniok, mégpedig olyan létszámban, hogy a jégkorszakot Európában átvészelt őslakosságot — a germánok és szlávok európai őseit — nyelvileg magukba olvaszthatták.

Igy a szőke őseurópai fajta is nyelvileg árja lett, bár faji jellegre és nyelvre is, az árjaktól erősen különbözött.

Úgy a germán, mint a szláv nyelv Európában alakult ki az árijáknak és az északi típusú szőke európai fajtának nyelvi és faji keveredéséből.

Az igazi árijáknak fekete haja, barna szeme ma is délszaki voltukat hirdeti. A fehérbőrű, szőkehajú, világosszemű, hosszú fejű északi típusú népelem külseje pedig azt hirdeti, hogy őseink igen hosszú időn át nem napkúrázhattak.

Ez a megállapításom minden kétséget kizár nemcsak az árijákra, hanem az Európa közepén található turáni magyarokra is. Ők sem lehetnek kivételek az általános érvényű nagy szabály alól. Ezek őseinek nagy hányada is csak délről kerülhetett mostani hazájába, mert az utánpótlás helye részükre is csak délen volt.

Ezek útja a Kaukázuson át vezetett a Fekete tenger fölötti Alföldre, onnan meg nyugatra az Alduna vidékére, miként azt a földrajzi nevek mutatják.

Az első folyó, amely ezt a síkságot öntözi a Kaukázus felől, a Don. Ez tiszta sumir képzésű és jelentésű szó. A „du”, vagy „do” sumir szó magyarul hangot jelent, az „n” rag ott is, a magyarban is „os”, „es”, „ös” ragnak felel meg. A Don jelentése tehát annyi mint hangos, morajló, zúgó folyó. Ebből a sumir szóból származnak a következő magyar szavak: duda, dúdol, dudorász, dörög, dunnyog, durran, duhaj, dob és dal, stb. szavaink.

Beléje folyik a Donec, a don-tu — hangot adni, hangot csinálni. Innen van a Dontu-magyarja neve.

Nyugatra a következő folyó a Dnyeper, a Don-aba, vagy aper, vagyis az atya Don, a nagy Don. Az egész síkságnak tényleg ez a legnagyobb folyója.

Utána következik a Búg. Mi zúg, mi búg? Rokonszáva ez a Donnak. A következő folyó a Dnyeszter, a Don Ister, az isteni Don. Ezt követi a Prut, ez az Eufrates

ősi sumir nevével, a Puratuval egyezik. Sumir nyelven elemezve, Buru-atu magyarul annyit jelent, hogy a vízforrásnak, vagy a vizeknek az atyja. Ezután következik a Szeret, a Szer-at, a rendes atya. Végül mind között a legnagyobb folyó a másik Don-aba, a rómaiak Danubiusa és a mi Dunánk. A rómaiak csak ennek a gyönyörű nagy víznek a két partján élő lakósoktól vehették át nevét. Ők sumir nevet nem adhattak neki. A másik neve ennek a nagy folyónak Ister volt a sumirok legkedveltebb istenasszonya nevéből. Ez a természet termelő erőinek volt az istene. A kárpátmedencei nép a felső folyása vidékén nevezte Isternek, az alsó folyása mentén pedig Dunának.

V.

A DUNAMEDENCE ŐSTELEPESEI

Rámutattam már arra a vitathatatlan tényre, hogy a Dunamedence az árjarajzásnál feltétlenül előbb települt be, mert különben az is árja kézre került volna. Vagy az árjarajzás idején ott már egy számbelileg is erős turáni telepes népnek kellett lennie.

Az útirányt sem nehéz megállapítani, mert az árja és sémi népek között Mezopotámiában a Tigris és az Eufrates folyók alsó folyásánál élt egy sötéthajú, rövid, kerekfejű, részben szigetelő, részben ragozó nyelvet beszélő ősnép, amely külsejére nézve is különbözött a szomszédos hosszúfejű sémi és árjanépektől. De különbözött a nyelve is azokétól.

Ennyit erről a népről minden tárgyilagos szaktudós megállapít az eddigi ásatásokból előkerült és cserépre írt leletek alapján.

Ez a nép a sumir volt, amely Kr. e. már az V. és a VI. évezredben Mezopotámiában lakott és ott olyan magasfokú mezőgazdasági és szellemi műveltséget fejlesztett ki, amely kihatásaiban felülmúlta az összes ókori népeket, s amely nemcsak a szomszédos Armenia, Asszíria, Babilonia, Fenícia, Elam, Kaldea, Media, Egyiptom, Palesztina és Szíria fejlődésére, hanem az ember fejlődésére, haladására is döntő befolyással volt.

Például az emberi hangot először a sumiroknak sikerült lerajzolni, leírni betűk alakjában, s ezt az írásmódot a babiloniak tőlük vették át és adták tovább a

feníciaiaknak. Ezekről jutott el a görögökhöz s tőlük a latinokhoz, ezektől pedig Európa összes népeihez.

A kenyérgabona azelőtt vadnövény volt, tehát bizonytalan emberi táplálék annál is inkább, mert esőtlen, száraz volt az éghajlatuk. Az égi esőre nem számíthattak, rákényszerültek tehát az öntözéses termelési módra. A nép élelmezése, a mindennapi kenyér biztosítva lett. Így lett a vadgabona az emberi élet legnagyobb ajándéka.

Folyóik az Eufrates, sumirul Puratu, és a Tigris, sumirul Diglat, március közepétől szeptemberig áradtak, míg az örmény hegyekben a hóolvadás tartott. Ezáltal elárasztó öntözési módon az áradó folyók szintjénél alacsonyabban fekvő területeket könnyű volt állandóan öntözni és mezőgazdasági művelés alá venni.

Így kétszeres termést is takarítottak be. Olyan volt ez a föld, mint egy zöldelő, virágzó nagy kert. Nem ok nélkül fejlődött tehát ki ott az Édenkertről, a Paradicsomról szóló ősmonda.

Különben ez a sumir szó „éden”, képzésben és jelentésben megfelel a magyar nyelv törvényeinek. „Éd” a tő, „n” a rag és „e” a kötőhangzó. Az „n”, vagy lágyítva „ny” rag valamikor ősi nyelvünkben gyakori volt, amit igazol, hogy 413 község nevünkben ma is benne van. Pld. Sásóny Mosonmegye, annyit jelent mint Sásón, Lapány (Zalamegye) lapos. Turony (Baranyamegye) turos, Gyümölcsény (Baranyamegye) gyümölcsös, Hangony (Borsodmegye) hangos, Eszeny (Ungmegye) eszes, Ludány (Nógrádmegye) ludas.

Az ősi „n” ragból idővel „os”, „es”, „ös” rag lett. Éden tehát ma magyarul annyit jelent, mint édes, kellemes, gyönyörű, az édesanya fogalomban is ez a szó maradt meg. A sumir nyelvben is ilyenfélet jelentett.

Minden műveltségnek gazdasági alapja van. Ahol

az ember minden erőfeszítésének gyümölcsét a gyomor foglalja le, ott kultúra nem fejlődhetik, mert ez abból a többletből táplálkozik, amit a gyomor meghagy.

Azért minden kultúra a barázda nyomán indult el és haladt előre. Először az ősidőben is a földet kellett műveltté tenni, utána kerülhetett művelés alá a lélek.

Hogy a sumirok mennyire előrehaladottak voltak nemcsak a földművelésben, hanem az iparban is, arra elég megemlíteni azt a tényt, hogy 1500 évvel előbb használták a bronzot és 1000 évvel előbb ismerték a vasat, mint az európaiak.

Magyar tudósok, sajnos, ezt a népet és nyelvet teljesen elhanyagolták, mert Hunfalvi, Szinnyei és Budenz idején csak a vogulisták számára termett babér és kenyér. Az emberek pedig általában a kenyér, az állás mellé a sikert is kívánják megszerezni.

E sorok írója a sumir nyelvvel és a keleti nyelvekkel egyetemi hallgató korában behatóan foglalkozott. Az utóbbiakból doktori szigorlatot is szerzett, de eredeti sumir írásokhoz nem juthatott, mert ilyenek nálunk akkor nem voltak.

Amint nem volt tanszéke a sumir tudománynak és műveltségnek sem, ellenben volt a sumir műveltségből származott és táplálkozó asszír tudományoknak. Azonkívül volt tanszéke a finn-ugor összehasonlító nyelvészetnek is.

Ennek a következménye lett ezután az, hogy a magyar történelemkutatás teljesen hamis vágányra tévedt. Nyelvészeink pedig a vogulgyökök magyarázatába bonyolódtak bele és kisűtötték, hogy a magyar nép ezektől a szegény sorsüldözte és az emberi nyomorúság legmélyén küzködő voguloktól származik.

Pedig, aki az emberi fejlődés nagy összeköttetéseit, kapcsolatait és egymásra hatását nem ismeri meg, vagy

figyelembe nem veszi, az a történelmet igazán sohasem fogja megismerni s aki hamis tudománnyal lett telítve, az csak azt adhatja tovább az utókornak. Pedig a hamis tudomány nagyon nehezen írható ki, a tudományvilágból, mert az ember a hamis tudományhoz is tud görcsösen ragaszkodni, már csak hiúságból is.

Babilont az akkádoktól Kr. e. a III. évezred végén a semita amoriták foglalták el. Ezekről a sémi asszírok hatalmába jutott végül pedig a káldeusok szerezték meg 621-ben Kr. e.

Az akkád és sumir népnek ez időtájban már csak az emléke élt Mezopotámiában, politikai hatalma és népi mivolta is megszűnt. A lakosság egyrésze kivándorolt, a rabul ejtettek pedig később felszívódtak.

Félévezred múlva az európai történelem szinpadán megjelent egy nép, amelynek nevét quadnak írták a római írók és turáni fajta volt, a Csallóközben és Mátyusföldön lakott és sokat harcolt a Pannoniát elfoglaló rómaiakkal. Marcus Aurélius római császár, amikor a quadokat és a mai Csehország területén lakó germán markomannokat leverte, egy Markomannia és egy Szarmacia tartományt akart ott helyettük megszervezni. A quadok tehát a hódító rómaiak tudatában is turáni nép voltak. Szaumomata görög eredetű szó, magyarul szarvasmarha tenyésztőt jelent. Velük szemben a szkíták nagyobb része tisztán lótenyésztő nép volt. Ezért a megkülönböztetés, de Herodotos a szármatakat is a szkítákhoz számította.

Ennek alapján indokoltan következtethetünk az akkádok és quadok azonosságára annál is inkább, mert e két szó hangszármazásilag is tökéletesen megegyezik.

Bejártam Csallóközt és Mátyusföldet keresztül-kasul, fel Trencsénig, kerestem nyomaikat. Bényen talál-

tam egy teljesen ép háromgyűrűs földvárat a Garam vize mellett. Talán ez volt a központjuk.

De találtam egy nagyon érdekes nyomot Trencsén nevében. Ez e két szóból tevődött össze már az ősidőben: „tren“ és „cson“. Az első a „tren“ a gall, vagy kelta nyelvekben hármast jelent, a „cso“ pedig a sumirban és a későbbi magyarban vizet. Így Trencsén nevének jelentése: hármasvízű hely.

Hogy e szófejtésem és magyarázatom helyes, bizonyítja az a három forrásvíz, amely a trencsényi várhegyen buggyan elő, még pedig ma is. Egy van a hegy tetején, ez látta el egykor vízzel a vár népét, most pedig csendesen folydogál le a hegy oldalán. A második vízforrás a hegy derekán van, a Pöstyén felőli oldalon, a harmadik pedig a hegy lábánál. A természet bizonyítéka pedig erősebb még a nyelvi bizonyítéknál is.

De Csallóköz neve is a sumir „cso“ szóból származik, mert csolu, annyit jelent, mint vizes hely, csoluköz tehát vízköz.

Elgondolkoztató, hogy ez a quad nép még a római birodalommal is szembe mert szállni. 375-ben Kr. u. egy quád követség Ószőnyben tárgyalt az akkori római császárral, I. Valentinianusszal és oly keményen visszatüsközött a császár kívánságait, hogy azt dühében megütötte a guta.

Ugyanez évben keltek át a húnok a Volgán és néhány év múlva a Rajnától a Volgaig minden nép őket vallotta urának, a quadok is.

A húnok, avarok után pedig magyar alattvalók lettek és soha még mint külön nemzetség sem szerepeltek Magyarországon. Miért? Mert nyelvileg ők is azok közé a sumirfajú őstelepések közé tartoztak, akiknek nyelve később magába olvasztotta az összes reá települő hódító népek nyelvét, Árpád hódító népének nyelvét is.

AZ ÖSTELEPÜLÉS ÉRDEKESSÉGEI

Már eddig is sok olyan megállapítást közöltem olvasóimmal, amilyeneket másoktól nem hallottak. Ezért talán szokatlanul is hatottak s egy kis kétkedést is kiváltottak. Ennek oka az, hogy nem azt írom le, amit mások már megírtak, hanem 50 esztendősigazságokat mondok el. *az utóbbi sumir nyelvű nevei helyett*

Az ilyen tudományos szűréshez nagy óvatosság és idő kell. Még kezdő koromban összeírtam egy nagyobb történelmi munkát. De nem találtam rá kiadót. Sohasem bántam meg, mert minél jobban elmélyedtem a tanulmányaimban, annál inkább eltávolodtam a régi álláspontomtól. A történetírónak sokáig kell keresni az igazságot, amíg megtalálja. Most is újat fogok mondani, sőt még statisztikát is mellékelek a mondanivalóim megvilágosítására.

Most a falvak neveit veszem tüzetesebb vizsgálat alá. Ezek közül is a „d”, „n” és az „ny” képzőkkel alakított helyneveket. Ezek nagyon régiek, mert „d” és „n” képzők még a sumir nyelvből valók. Tehát azokat még a sumir őstelepések nevezték el. Ma azonban a fenti képzők már a mi nyelvünkben nincsenek használatban, helyüket az „os”, „es”, „ös” képzők foglalták el.

Tanulmányaim alapján azt is meg tudtam állapítani, hogy az utóbbi képzők mikor kerültek használatba. Mária királyné, IV. Béla királyunk felesége, 1269-ben

egy Benedek nevű hű emberének adományozta az esztergommegyei Mogyoród (Munerod) nevű falut. Erről az oklevél (Fej. IV. 3. 522.) azt mondja, hogy másképp Mogyorós (Muneros) néven is hívják. Vagy Kézai Simon mester elmondja, hogy 1047-ben Szent Gellért és két püspöktársa Fehérvárról Endre herceg elé menvén, a Tétény melletti Diód faluban éjszakáztak. Ebből később Diósd lett, ma is ez a neve. Diós és Mogyorós tehát fiatalabb Diódnál és Mogyoródnál. Vagy Ludas nevű község van Heves-megyében, Ludány található Vas-, Békés- és Nógrád-megyékben, Libád van Esztergom-megyében és Ludad van Békés- és Vas-megyében. Ludad, Libád, Ludány nagyon régiek lehetnek. Ludas azonban a XIII. század körül kaphatta nevét.

Aba nevű község van Fehér-megyében, ez maga is régi keletű név lehet, mert még abból az időből származik, amikor a mai apát még abának nevezték. A mai apa szó a sumir nyelvben aba, az akkád nyelvben meg abu alakban szerepel. De aba azért fiatalabb abunál mert ahhoz is idő kellett, míg az aba apává változott, 1046-ban Aba Sámuel király, Szent István sógora, még aba névre hallgatott, 200 év múlva, 1244-ben IV. Béla király már Apa-fia Mihályt jutalmazta meg érdemeiért (HO. I. 22.)

Abád falu van Szolnok-megyében a Tisza mellett, de az ott volt már akkor is, amikor Árpád hadai ott átkeltek a Tiszán, s ahol Szent István elevenen temetette el Tonuzabát. Abod nevű falu van Udvarhely-megyében, Abony található Pest- és Heves-megyékben. Abás pedig ugyancsak Udvarhely-megyében lelhető fel. Ez utóbbi mindenesetre fiatalabb a többinél a Szatmármegyei Apa községgel együtt.

Ahol tehát „d”, „n” és „ny” képzős helynevek sűrűbben fordulnak elő, ott az őstelepülés nagyobb ará-

nyú volt, mint ahol az ilyenek ritkán fordulnak elő. Vagyis, az ősi helynevekből meg lehet állapítani az östelepülés arányát és irányát is.

Az alábbi összeállításban kimutathatom, hogy az egyes megyékben hány olyan község van, amelynek képzője az ősi „d”, „n”, vagy „ny”. Forrásom egy 1944-ben kiadott helységnévtár. Ez az ideiglenesen visszajött községeket is tartalmazza. Sajnos, a régi Nagymagyarországról nincs helységnévtáram .

Megyenév:	„d” képzős és „n”	„ny” képzős község száma:
1. Baranya	66	36
2. Zala	40	15
3. Somogy	38	17
4. Marostorda	37	10
5. Szatmár	34	6
6. Bihar	33	11
7. Sopron	25	18
8. Vas	23	13
9. Pest	20	14
10. Borsod	20	9
11. Szilágys	19	14
12. Bars-Hont	18	15
13. Tolna	18	11
14. Udvarhely	18	0
15. Komárom	17	17
16. Veszprém	17	13
17. Szabolcs	16	11
18. Abauj	14	14
19. Zemplén	14	13
20. Heves	14	9
21. Nógrád	12	20
22. Fehér	11	10
23. Nyitra-Pozsony	11	2

24. Bereg	10	11
25. Szolnok-Doboka	10	9
26. Kolozs	10	5
27. Esztergom	9	5
28. Győr	8	9
29. Beszterce	8	5
30. Gömör	7	11
31. Bács-Bodrog	7	3
32. Békés	5	5
33. Ung	4	18
34. Háromszék	3	8
35. Arad Csanád	3	1
36. Máramaros	2	7
37. Ugocsa	2	5
38. Csík	1	2
39. Csongrád	1	2
40. Jász NKSZ	1	7
41. Hajdú	0	2
	626	413

Mit mondanak és mit bizonyítanak a fenti adatok? Elsősorban azt, hogy Magyarország egész területére, szóval az egész Kárpátmedencére kiterjedt egy ősi és ugyanazt a nyelvet beszélő nép települése már akkor, amikor még Klié, a történelem istenasszonya sem írt arról a földről és arról a népről, amely nevet adott arról telephelyeinek s e nevekben megőrizte ősi nyelvét és elhagyott hazájának emlékét. Csak olyan neveket adhatott az új telephelyeinek, amelyek ősi nyelvkincsében is megvoltak. Tehát ezek a nevek ősi nyelvéből származnak.

Nem fényes hadsereggel ment új hazát foglalni, hanem kisebb rajokban a munkaszerszámaival akart magának megélhetést biztosítani olyan földön, amelyet

előtte más népek még nem törtek fel s nem fogtak művelés alá.

Igy kezdődött a magyar nép dolgozó, alsó osztályának élete a Kárpátmedencében. Nagyobb rajok akkor vetődtek oda, amikor a semiták Kr.e. a II. évezredben egymás után foglalták el a sumir városállamokat és az akkádok, a hurriták és a szubareusok területeit.

Baranya-megye a 102 ősi nevű községével azt bizonyítja, hogy a Duna és Dráva szöglete volt a védhető kis zug, ahol az ősi nyelvüket beszélő egyik néprajm meg tudta vetni a lábát, és itt idővel elbokrosodva terjeszkedett azután tovább. Az adatokból azt is meg lehet állapítani, hogy a terjeszkedés iránya elsősorban a Duna vonala volt, mert Tolna- és Fehér-megye felé gyérebbek az ősi nyomok, kevesebb a „d” és „ny” képzős helynév, mint északnyugatra, Somogy, Zala, Vas és Sopron felé. Szóval a hegyek vonulata irányában vonult előre a népi település is, mert úgy látszik, veszély esetén a hegység, erődjével együtt nagyobb biztonságot nyújtott, mint a víz. *nem*

Ugyanezt igazolják a másik felvonulási irány adatai is. A vonulási irány itt az Aldunától, a Vaskapu felől az Alföld és a hegyvidék érintkezési területén Szilágy, Bihar, Szabolcs és Szatmár felé mutat. Innen terjedt el a település azután az „Erdélyi Medence” és a Felvidék felé.

Külön érdekes a székely település. Először is igazolva van az az állításom, hogy a székelyek jóval a honfoglalás előtt már Erdélyben voltak, mert ha Szent László és utódai idején kerültek volna oda, ahogyan a vogulisták állítják, akkor Maros-Torda nem lenne sorrendben a negyedik őstelepülési vármegyénk, hanem mint Csik-megye, hátul kullogna. Maros-Torda települési adatai azt bizonyítják, hogy azon a területen már

az ősidőben az a nép lakott, amely a Kárpátmedence többi alkalmas helyét is megszállta.

Viszont Csik-megye akkor népesült be már, amikor a falvak a templom védszentjének nevét kezdték felvenni és már az „os”, „es”, „ös” képzők vették át a helynévalkotás szerepét. Pld. Békás, Tölgyes, Verebes, Rákos, Hódos stb. Az egész Csikben Tusnád az egyetlen „d” képzős helynév, de itt a „d” a nád szónak a képzője és nem a helysége. Tusnád összetett szó: tus annyi mint kő és nád — kőnád vagyis kemény nád.

Az alföldi megyék adatai pontosan azt igazolják, hogy az őstelepülés ezt a földet csak szórványosan érte. Még Pest-megye területét sem választhatjuk el a többitől, mert ha az őstelepülésű községeinek a számát elosztjuk a járások számával, pontosan két ősi község jut egy járásra, a baranyai tizenhatal szemből.

Ennek a magyarázata az, hogy az Alföldet, mint a nagy Szarmata síkság folytatását, már Kr. e. a VII. században a szkíták lovasnomád törzsei lakták. Ezek előtt az őslakosság a hegyek felé húzódott a nagyobb biztonság okáért.

A rómaiak idején a jazigok laktak a Duna-Tisza közén. Ezek területe egy külön körülkerített ország volt. Nyugatról, délről a Duna védte, keletről az erdélyi hegyek erdőségei, északkeletre a Sárrét, északról pedig egy mesterséges védősánc, a Csörsz-árka. Ez a hatalmas védőmű Káposztásmegyertől kiindulva, Arokszálláson, Viszneken át Aroktőig terjedt, összekötve a Dunát és a Tiszát. Aroktőtől pedig a Tisza másik oldalától, Ördögárok néven beletorkollott a Sárrét mocsaraiba.

Annakidején végigjártam ezt az egész terepet és ott a helyszínen állapítottam meg a Csörszárka rendeltetését. Nem volt nehéz, mert az ároknak csak a déli

oldalán van töltés, az északi oldalon van a vízmeder, amelybe belevezették egy sereg patak vizét. Viszknél még ma is benne folydogál a Nagypatak és a Gyandaér vize, Zsadánynál pedig a Torna ömlik bele. Aroktőnél még ma is a régi magasságban van meg a töltés, amelyet annakidején fagerendákkal is magasítottak végig a vonalon. Tehát ez egy vizesárokkaal védett sáncvonulat, vagyis erődítmény volt.

Mint Borsod, Bars, Nógrád, Zemplén stb. felvidéki megyék adatai igazolják, azon a területen is minden alkalmas földet birtokba vettek az őstelepesek. Az ősidőben egyedül csak a keltákkal osztozkodtak némely részén a Kárpátmedencének. A szlávok akkor még ősi tenyésztelepeiken álmodoztak a melegebb éghajlatú, boldog mezőkről.

Az, amit itt letagadhatatlan tények alapján megírtam, kézzelfogható bizonyítéka annak az igazságnak, hogy az az ősnép, amely lakótelepeinek nevet adott dél-irányból terjeszkedett észak felé és nem fordítva a vercekei szorostól délfelé és nem Árpád honfoglaló népe volt, hanem azt több ezer évvel megelőző őstelepes nép.

Ez a terjeszkedés a dolog természete szerint lassan, évezredekig tartott olyan arányban, amilyenben az őstelepes nép szaporodott, vagyis a létszáma növekedett.

Azután az a Csörszárkának nevezett védőmű is tud beszélni, csak meg kell tudni szólaltatni, mert ugyebár egy körülbelül 150 km. hosszú védősáncot kedvtelésből nem építenek? Ez olyan nagyfokú munkabefektetés volt az ősi időben, hogy ellenértékének is igen nagyinak kellett lenni. Sőt, az elérendő célnak még fontosabbnak, becsesebbnek kellett lenni, mint a hozott áldozatnak, mert különben nem csinálták volna meg.

Ez a nagy érték pedig csak ettől a sáncvonulattól

délre élő népnek a léte és biztonsága lehetett. Ebből pedig következik, hogy a Kárpátmedencének még ezen a nehezen védhető síki részén is olyan nagyszámú és erős nép élt, amelyik ilyen nagy munkát véghez tudott vinni. De az a nép sem állhatott néhány szegénylegényből, amely ellen ilyen erős védőművet kellett emelni.

Most pedig ítéljen az olvasó azoknak a magyar historikusoknak a tudományáról és lelkiismeretéről, akik azt hirdették, hogy a legalább ezer évvel későbbi honfoglaláskor Árpád népe csak gyér létszámú szláv és avar néptöredékeket talált a Kárpátmedencében.

Mikor létesülhetett ez a védőmű? Feltétlenül a vas-korszakban, mert oly temérdek föld kiemeléséhez már alkalmas vasszerszámok kellettek. De jóval a római hódítás előtt létesült már e mű, mert ilyen rendkívüli munkáról feltétlenül értesültek volna a római határőri szervek, s valamelyik római író annak történetét is feljegyezte volna.

Mindenesetre a Kr. e. évezred valamelyik szakaszában létesült, mert az árják már kezdtek délfelé húzódni. A Mátrahegy neve árjanyelvű népet feltételez azon a környéken. Trencsén, Liptó és Lipcse félig magyar, félig gall nevű szavak bizonyossága szerint, a Felvidéken a sumir őstelepcs nép utódaival vegyesen gallok, vagyis kelták is laktak, akik az árja népcsaládhoz tartoztak.

AZ ŐSTELEPES NÉP NYELVE

De szólaltassuk meg magát az őstelepes népet is, amely az ősidőben már a Kárpátmedencét lakta.

Nem könnyű feladat, mert erre megbízható hiteles írásbeli bizonyíték nincs, nem is lehet. Az őstelepes nép nyelvére vonatkozó írásos szöveg nem maradhatott fenn.

De ha ilyen szöveg nem is maradhatott reánk, egy sereg víznek, hegynek, erdőnek, telephelynek a neve máig fennmaradt. Már pedig a nevek éppúgy hozzátartoztak egy nép nyelvkincséhez, mint a gondolatokat vagy érzelmeket közvetítő szavak, mert a neveket is az ember adja a saját nyelvén a körülötte levő világ tárgyainak még pedig azért, hogy egyiket a másiktól megkülönböztesse.

A sumir teremtetési ősrégében a sötétségnek olyan ördögféle ijesztő lényét Mumú néven nevezték.

Véletlen-e, hogy ősi Dunántúlon még most is azzal ijesztik az engedetlen kis gyermekeket, hogy elviszi őket a Mumus. Még nem régen is hallottam ezt az ijesztő mondást a falumban. Ilyen veszedelmes isten volt Kingú is. Ezt a sumir hitrege szerint egy ifjabb isten, Marduk megölte, kiontott vérét agyaggal keverte és ebből gyúrta az első embert, akit Lullának neveztek.

Véletlen-e, hogy Somogy-megyében volt egy Lulla nevű falú, ahol II. Endre királyunk 1208-ban 11 család szőlőművest adományozott földeikkel együtt János esz-

délre élő népnek a léte és biztonsága lehetett. Ebből pedig következik, hogy a Kárpátmedencének még ezen a nehezen védhető síki részén is olyan nagyszámú és erős nép élt, amelyik ilyen nagy munkát véghez tudott vinni. De az a nép sem állhatott néhány szegénylegényből, amely ellen ilyen erős védőművet kellett emelni.

Most pedig ítéljen az olvasó azoknak a magyar historikusoknak a tudományáról és lelkiismeretéről, akik azt hirdették, hogy a legalább ezer évvel későbbi honfoglaláskor Árpád népe csak gyér létszámú szláv és avar néptöredékeket talált a Kárpátmedencében.

Mikor létesülhetett ez a védőmű? Feltétlenül a vasorkorszakban, mert oly temérdek föld kiemeléséhez már alkalmas vasszerszámok kellettek. De jóval a római hódítás előtt létesült már e mű, mert ilyen rendkívüli munkáról feltétlenül értesültek volna a római határőri szervek, s valamelyik római író annak történetét is feljegyezte volna.

Mindenesetre a Kr. e. évezred valamelyik ^{Római} szakaszában létesült, mert az árják már kezdtek délfelé húzódni. A Mátrahegy neve árjanyelvű népet feltételez azon a környéken. Trencsén, Liptó és Lipcse félig magyar, félig gall nevű szavak bizonyossága szerint, a Földvidéken a sumir őstelepcs nép utódaival vegyesen gallok, vagyis kelták is laktak, akik az árja népcsaládhoz tartoztak.

AZ ŐSTELEPES NÉP NYELVE

De szólaltassuk meg magát az őstelepes népet is, amely az ősidőben már a Kárpátmedencét lakta.

Nem könnyű feladat, mert erre megbízható hiteles írásbeli bizonyíték nincs, nem is lehet. Az őstelepes nép nyelvére vonatkozó írásos szöveg nem maradhatott fenn.

De ha ilyen szöveg nem is maradhatott reánk, egy sereg víznek, hegynek, erdőnek, telephelynek a neve máig fennmaradt. Már pedig a nevek éppúgy hozzátartoztak egy nép nyelvkincséhez, mint a gondolatokat vagy érzelmeket közvetítő szavak, mert a neveket is az ember adja a saját nyelvén a körülötte levő világ tárgyainak még pedig azért, hogy egyiket a másiktól megkülönböztesse.

A sumir teremtetési ősrégében a sötétségnek olyan ördögféle ijesztő lényét Mumú néven nevezték.

Véletlen-e, hogy ősi Dunántúlon még most is azzal ijesztik az engedetlen kis gyermekeket, hogy elviszi őket a Mumus. Még nem régen is hallottam ezt az ijesztő mondást a falumban. Ilyen veszedelmes isten volt Kingú is. Ezt a sumir hitrege szerint egy ifjabb isten, Marduk megölte, kiontott vérét agyaggal keverte és ebből gyúrta az első embert, akit Lullának neveztek.

Véletlen-e, hogy Somogy-megyében volt egy Lulla nevű falú, ahol II. Endre királyunk 1208-ban 11 család szőlőművest adományozott földeikkel együtt János esz-

tergomi érseknek? (Fej. III. I. 66.) Ez a Lulla ma is megtalálható mint major Endréd somogy megyei község határában. Kingú nevét pedig egy Kingus vagy Küngös nevű falú őrzi az innen nem messzire levő Veszprém-megyében. (HO. VII. 281. Omode nádor ítéletlevele 1299-ből.)

Elam országát Sumirországtól csak a Tigris folyó választotta el. Elam sumirnyelven élőanyát jelent. A legújabb kutatások szerint a sumir városállamokat megszervező nép Elam hegyvidékéről származott, tehát a nyelvüknek a sumirral egyezni kellett.

Elamban volt egy Kerka nevű folyó, s mellette egy Pakod nevű város. Kerka sumir szó: kerk — kerek, az „a” pedig a folyóvíznek a legősibb sumir neve. Kerka tehát annyit jelent, mint Köröző, kanyargó víz. Pakod is sumir szó. Pa magyarul főt, fejet jelent, a „gu” pedig bikát vagy gulyát. Pakod tehát magyarul, a mai nyelvünkön, gulyafőnököt, vagyis gulyást jelent.

Lehet-e véletlen, hogy Zalában van ma is egy Kerka nevű folyó, mellette egy Paka nevű falú és valamivel odébb ma is van egy Pakod nevű falú?

A Dunának a magyar honfoglalás előtti neve Ister volt. Mellette feküdt egy Istergam vagy Esztergom nevű város, amelynek jelentése sumir nyelven az Ister kanyarja vagy görbülete, mert „gam” sumir nyelven sarlót, görbületet, hajlatot jelent.

A Dunának ez a nagy kanyarja ott Esztergom mellett ma is megvan és tény, hogy Ister a sumiroknál a termékenység, a csillagok és a háború istennője volt.

Melyik nép adhatta tehát e gyönyörű nagy víznek az Ister nevet és a mellette épült városnak az Istergam vagy Esztergom nevet, ha nem az, amelyiknek hitregéjében Ister isten volt, a „gam” pedig nyelvében sarlót, görbületet jelentett.

Megjegyzem, hogy a „gam” a mai magyar nyelven is görbületet jelent: a gomb, gömb, komp, kampó, gamó, szavainkban. A gamós vagy kampós bot még ma is használatos Magyarországon.

De van egy Gamás nevű falunk is Somogy-megyében, amely görbe, gamós utcáival ugyancsak híven őrzi ősi sumir nevét. De van egy Gamásza nevű pusztája is közel a Balaton somogyi partjához, ennek sumir neve gamószó kanyargó vizet jelent.

Azután ennek a gamós, gamás falúnak a szomszédságában van egy gyönyörű nagy tó, amelynek a neve vitathatatlanul szintén sumir eredetű, ez a Balaton, vagyis az ősi sumir Bál vagy Bél isten tava.

A görögök már a Kr. e. évszázadokban Pelszó néven hívták a Balatont. A görög Pelszó, a sumir Bélszo, Bél isten vize nevéből változott át. A rómaiak a görögöktől vették át ugyanezt a nevet, amikor Kr. u. a kilencedik évben Pannoniát meghódították. E pannonoknak nemcsak Ister sumir isten volt az istenük, hanem Bél vagy Bál is, akinek nevét őrzi ma is a Balaton tava.

A „ton” szó a tó szónak egy ősi formája. Zala-megyében van egy Hottó nevű község, ezt egy 1278-ban kelt oklevele IV. László királyunknak Holtton néven említi, 1426-ban kelt, egy másik királyi oklevél pedig már Holttónak mondja (Zal. oklt. I. 88. és ugyancsak Zal. oklt. II. 450). De van egy Libaton — vagyis libató — nevű kisközség Szolnok-Doboka vármegye magyar-láposi járásában ma is.

Bál istennek a tisztelete igen elterjedt volt hazánk ősi területén; Bélmurától a zempléni Bélyig, és a somogyi Bálványostól a szolnokdobokai Bálványoscsabáig, a csiiki Bélborig és a háromszéki Bálványosfüredig mindenütt találkozunk Bál isten nevével, vagyis egykori tiszteletének nyomaival. E sorok írója 58 Bál nevével kap-

csolatos falut, vizet, vagy hegyet kutatott fel az ország területén. Ez a tény azt is igazolja, hogy az egész Kárpátmedencére kiterjedt egy azonos vallású és nyelvű nép települése.

Bál isten tisztelete legerősebb volt a Balaton környékén, ezért telepítette annak kiirtására Szent István a bencéseket Bakony-Bélbe. Tehát ez a „Bél” nevű telephely már Szent István előtt is ott volt, vagyis ugyanott sumir telepéseknek is kellett lenniök. Később, 1055-ben I. Endre királyunk ugyancsak a Balaton környéki „Bél” tisztelet kiirtására telepítette a bencéseket Tihanyba, IV. Béla pedig Szigligetre.

A másik veszedelmes Bál isten tiszteletétől fertőzött góc Bihar volt, ahol 15 Bál isten nevét viselő falu van ma is. Ezért telepítette Biharba a Berettyó mellé Szent László szintén a bencéseket, megalapítva ott a Szentjogi apátságot. E szóban a „jog” török nyelven kezet jelent, ez tehát arra is bizonyíték, hogy Szent László korában a hódító úri réteg még nem felejtette el, sőt használta is ősi török nyelvét.

Dunántúl és a székelyeknél bálványfának nevezik a kapuszárnyakat tartó oszlopokat ma is. Ezért a közmondás a szó nélkül távozóról, hogy „el sem búcsúzott a kapufélfától”. A kapunak nincs, nem is volt félfája sohasem, hanem volt és még ma is van Belfája. Ebből a Belfából lett a könnyebb kiejtés törvénye szerint a félfa, amit a mai magyar falusi ember már nem ért meg, hogy miért félfa a kapuoszlop, mikor az nincs félbe vágva. Valószínű, hogy az ősidőben Bál isten faragott képe is rajta volt a kapuoszlopon, ezért nevezték azt már az ősnép Belfának, vagy Bálványfának.

De bele van építve Bál isten neve és emléke a saját testünkbe is, mert ennek az a része, ahol a régiek hite szerint a szív, mint minden nemes érzés, központja van,

volt

Bál istennek ~~van~~ szentelve s innen lett a Bál, vagy bal-
oldalunk.

Azonkívül a nagy ünnepélyes multságoknak a neve még ma is bál, tehát ez annak az istennek a nevét őrzi, aki valamikor a legkedveltebb és legnépszerűbb isten volt.

Bál az ősszel meghaló természet tavaszi újjászületésével a halál feletti győzelmes életnek az istene volt. Ünnepeét akkor ülték meg, amikor fű, fa, virág s a meleg napsugár hirdette már a télen sokat didergő embernek a tavaszt s az új kenyér reményét.

Ünnepélyének színhelye mindig a természet ölen, bővizű források mellett volt, messze környék népének találkozásával és nagy áldomással.

Annyira mélyen gyökerezett ez a népszokás a nép legszelecsbb rétegének ragaszkodásában, hogy a keresztény egyház sem tudta ezt a pogány szokást kiirtani, tehát kereszténnyé tette. A szentkutakhoz, vagy forrásokhoz zarándoklást bűnbocsánattal kötötte össze. A búcsújáró tömegek azután, templomi zászlók alatt bevonultak a búcsúhoz — a bővizű forráshoz — mert búcsú bővizet jelent sumir és ősi magyar nyelven.

Ez is bizonyítja, hogy a búcsújárás még sumir hagyományként maradt meg egy vallási népszokásban. Gyerekkoromban magam is szem és fültanúja voltam ilyen búcsújárásnak, amint templomi zászlók alatt énekelve és imádkozva vonult a sok nép messze környékről a falum határában levő Szentkúthoz, amely fölé később templom épült, s melléje pedig falu telepedett.

Ha a Balaton Bál sumir isten nevét őrzi ma is, akkor ott a tó közvetlen környékén más sumir nyomoknak is kell lenni. Vannak is. Mindjárt ott van három különálló hegycsúcs: a Badacsony, a Csobánc és a Hegymagas. Az első bő vizet (Bo-d-csony) jelent magyarul s ez vo-

natkozik arra a vízforrásra, amely a Badacsony oldalából buggyan — bógyün, bőven gyün — elő és Kisfaludy Sándor nevét viseli ma.

A másik, a Csobánc-hegy, szintén sumir szó: cso-bo-tu, annyi, mint vizet böt csinál, mai nyelv és szórend szerint: bő vizet ad. Tényleg, e hegy tetején van egy bővizű forráskút, amelynek vize jéghideg még nyáron is. Ott-létemkor egy fakampóra akasztott csöbörrel meríthettünk belőle vizet.

Különben a csöbör is sumir szó: cso-bör, annyi mint víztartó bőr, vagyis vizes tömlő volt akkor az ősidőben, ma pedig egy nagy agyagedénynek a neve.

Hegymagas: tiszta sumir szerkezetű szó. Elöl van a főnév, a „hegy” és utána a jelzője, a „magas”. Mi már fordítva képezzük az összetett szavakat. Nem úgy daloljuk, hogy „Jegenyefán magasan sárgarigó fészek”, hanem: „Magas jegenyefán. . .” Sumirul a hegy neve „he”, magas pedig „mág”. Azért hívták mágusoknak, mágusoknak a papjaikat, mert azok tudásuknál fogva kiemelkedtek a tömegből és magas állást töltöttek be.

De majdnem elfelejtettem, hogy egy negyedik sumir-nevű hegy is van ott a közelben: Rezi. Ennek a neve sem a mi nyelvünk Rézi szavából származik, hanem a sumir ősi „resu”, vagy „rezsu” szóból, ami annyit jelent, hogy hegy, hegycsúcs, meg oldalirányt is. Ha valami nem egyenes irányban, szemközt van velünk, hanem oldalt, arra azt mondja a dunántúli magyar ma is, hogy „részut” van.

Van a Balaton közelében három Tomaj nevű falu, egy a Badacsony-hegy lábánál, a másik a Lesence vize mellett és a harmadik Hévíz mellett. E szó Tomaj, a sumir „to” és „ma” szavakból van összetéve. A „ma” jelentése magyarul nagy, a Tomaj szónak az értelme tehát nagy tó, s ez a mellette levő Balaton tava.

Igen valószínű, hogy időrendben Badacsony-Tomaj volt az első e nevű falu, s tőle kapta később a nevét a másik kettő.

A Toma szó családi neveink között is megtalálható. De ez lappang a Mohi és Mohács helyneveinkben is. Mohi nagy ürességet, pusztát jelent. Mohács elemezve: ma-cso, nagy vizet jelent. Érthető, mert közvetlen mellette van a nagy Duna. A macsói bánság neve is innen van.

Szepezd közvetlen a Balaton partján fekszik. Magyar képzésű szónak látszik, de értelmét a mai magyar nyelvből nem tudjuk kielemezni, a sumirból azonban igen. Ebben a „zeeb” a mai nyelvünkön szépet jelent. A „d” a szó végén sumir és magyar képző, jelentése ma „os-es-ös”. A köztük levő „ez” eltorzulása a sumir „szo” „víz” szónak. Az eredeti alakja tehát: zebszod volt, ami szép vizű helyet jelent.

De ugyanez a tiszta sumir szótó van a Zebegény Duna melletti falunak nevében is. Zebe-gin annyit jelent mint szép hajlat, vagy kanyarulat. Tényleg ott van a Dunának gyönyörű hajlata, kanyarja ma is. Sőt ez a sumir szó van a Szepes, Szepesség mai nyelven szépes, szépség szavainkban is. Ez pedig annak a bizonyítéka, hogy fönt az erdőkoszorúzza Szepességben ugyanaz a nyelvű nép élt, mint a Balaton körül már az ősidőkben.

Csicsó kicsi falu Szepezdtől északra, de éppolyan öreg, mint ez, s a neve szintén sumir eredetű, mint azé. A „csi”, vagy „cse” szó a sumirban és a magyarban az újszülötteknek, vagyis a csecsemőknek a neve volt. Dunántúlon az újszülöttet éppen azért még ma is csecse babának nevezik.

Érthető tehát, hogy mint a kicsi fogalmát megrögzítő szó, a mai nyelvünkben kicsinyítő képző lett: pld. kövecs annyi, mint kicsi kő, csi-be annyi mint kicsi barom,

csi-csó kicsi víz. Balatoncsicsó falva mellett éppúgy ott van a kis Csicsó nevű ér, mint Somogyicsó, a komárommegyei Csicsó, Csikcsicsó és a szolnokdobokai Csicsó falvak mellett is.

Csopak község neve szintén sumir szó, magyarul víztartó edényt jelent. Szénsavas vize ma is éppúgy csordogál elő, mint a névadás idején, legalább 3000 évvel ezelőtt.

Kenese neve a sumir kanu-su szóból származik, magyarul víztartót, vagy vizeskannát jelent, de ugyanezt jelenti Kanizsa neve is, tehát ezek az ősi szavak nem szláv eredetűek, mint ahogy nyelvészeink állítják.

Bálványos Bálisten nyilvános nagy tiszteletadásának helye lehetett az ősidőben, ahol talán papjai is voltak. Ez a feltételezésem semmi esetre sem alapteljes, mert minden istennek hivatalos szolgálai, papjai is voltak abban az időben.

Esztergály Zalavárával szomszédos község a Zala folyó mellett. Ősi neve feltétlenül Ister istenasszony emlékét őrzi. Istergál, Istergár annyi mint Ister népe. Az ő nevét őrzik még Esztár biharmegyei és Nagyesztergár veszprémmegyei falvak is.

Még több sumir nyomot is felkutathatnék a Balaton közvetlen környékéről, de ennyit is elégnek tartok. Nem akarom kihívni magam ellen az olvasóm unalmát.

De még egy Balatonparti faluról még sem feledkezhetek meg, ez Balatonudvari. Az udvar szavunkról ugyanis sikerült nemcsak a magyar irodalomban, hanem még a köztudatban is elterjeszteni, hogy az szláv eredetű s a szláv nyelvből átvett szó, még pedig a „dvor” szóból származik. Így mondják ma az összes historikusaink és nyelvészeink, de így írja és állapítja meg Bárczy Géza is „Magyar szókincs eredete” című művének 95. oldalán. De még hány ősi sumir eredetű magyar sza-

vunkról süti ki a szláv eredetet, persze éppen olyan alaptalanul.'

Lássuk tehát az igazat. Mit mond a sumir nyelv? Azt, hogy „ud” sumir szó magyarul világosat jelent, az úr, vagy vár szó pedig bekerített helyet jelent, de olyat, amelyiknek nincs teteje. Ezért az „udvar” sumir szónak magyar jelentése annyi, mint világos bekerített hely, vagyis világos vár.

De van egy kisebb bekerített helye is a háznak, mely azzal már egy földél alatt van, tehát nem világos, de az oldala nyitott. Ez a „pituvár”, a nyitott vár, vagyis a pitvar, mert sumirul „pitu” annyit jelent, mint nyitott.

Hívják ezt a helyet vidékenként gádornak, vagy folyosónak is. De általában pitvar a neve ma is. Ebből a szóból származik a patvar, a patvarista, az ügyvéd-bojtár régi neve is, aki gazdája előszobájában dolgozott.

Udvari nevére következett, ott egy nagy udvarháznak kellett lenni az ősi időben. Azért most bemutatok egy sumir udvarházat.

Ennek a szónak az első felét már ismerjük. A ház szavunk pedig a sumir hu-us-su szóból származik.

Ez az ősidőben még a hozzátartozó földbirtok területén épült fel. Rendesen palánkkal (sumirul palaku — elhatárolni) volt körülvéve. A palánkon kívül terült el a rét (sumirul retu), vagy mező (sumirul masu) és a szántó (sumirul szontu). Itt termelték a gabonát (sumirul gabni), amelynek szemeit (sumirul szeim), ha azok megnöttek (sumirul nilu, nő, növekszik) zsákokba (sumirul szaku) rakták és szekéren (sumirul szigir) a malomba (sumirul mumu) vitték és ott megőrölték (sumirul ara). Azután kenyérként (sumirul kuruk), vagy tésztaként (sumirul daszta) megették. Enni, sumirul esz, vagy eszag, *ma pedig esz vagy eszik.*

Rendesen volt a közelben valami mély víz (sumirul meli biz), vagy tó (sumirul is tó).

A palánkon belül az udvar mellett volt a kert (sumirul kiru vagy kirtu). Ezen jutottak a pitvarba, onnan meg a küszöbön át (sumirul kiszib), ahol a háznép (sumirul asznaab) élt (sumirul élni áál). Ezek voltak az apa (sumirul abu), anya (sumirul ana), az ük (sumirul ugu), az ős (sumirul us) és a gyerekek (sumirul dumugu), sőt a szolgák (sumirul szukal) és a szolgálók (sumirul szukálu) is. Népi magyar nyelven szóga és szógáló szavak egyeznek velük. Különben a sumir szavak hangtanilag sokkal jobban egyeznek a népi nyelv szavaival, mint az irodalmival.

A konyhában volt a tűzhely (sumirul ki-izi). Izi sumirul a tűznek a neve. De a mi mai nyelvünkben is megvan az izzó, izzad, izzik szó. Ebből az ősi sumir „izi” szóból származik a magyar iziten, vagyis az isten szó, ami a mai nyelvünkön annyit jelent, hogy tűztevő, tűzcsináló, tűzadó. A sokat szenvedett ősemlernek a legnagyobb jótétemény a tűz és a legnagyobb jótevője az volt, aki a tűzzel megismertette.

Érdekes itt megjegyezni, hogy a görögöknél a tűzistent Hefaisztosznak nevezték. De ebben a szóban csak a faisztosz görög, jelentése csináló, a „he” pedig ugyanaz, mint a magyar hő szó.

A konyhában itt (sumirul iti) található egy nagy vízes edény (sumirul nagy annyi, mint nad, víz — biz, edény — edin). Dunántúlon néhol még ma is „edin” az edény. Azután a konyhában volt még a csöbör (sumirul cso-bör — víztartó bőr). Ennek kisebb alakja a csupor (sumirul cso-po-haru). Tehát a szomjukat (sumirul szuumu) enyhítő ivópohár sem szláv jövevényszó, hanem szumir örökség.

Egy fából való vízes edény a sajtár (sumirul so —

víz, tár — tartó) is volt ott. Ennek kisebb alakja volt a fejősajtár, aminek nevét már zséterre idomította a könnyebb kiejtés törvénye. De ott voltak még a vödörök (sumirul bader), kosarak (sumirul kaser), a garabók (sumirul garru — nádkosár) és a vizes kanna (sumirul is kanna).

A kamrában (sumirul kumu) voltak a különböző szerszámok, így a kasza (sumirul kaz — vágni), ásó (sumirul usutu), ostor (sumirul kinnazu, mai nyelven kinnzó), lapát (sumirul laputu), kapa (sumirul is kapa), kalapács (sumirul kalapattu), kaparó (sumirul kaparu), hordó (sumirul háru).

A kumu, vagyis a kamra fekvőhely is volt éjszakára. Innen származott a magyar „koma” szó, amelynek jelentése fekvőtárs. Ugyanezt jelenti a pajtás szó is. A pajta, mint szellős hely, nyári hálóhely volt.

Az istállóban voltak a marhák, ez a szó sumirul is marha, mert a sumir „mar” igéből származik, ami magyarul a megfogni szavunknak felel meg. Marha tehát megfogott, megszelídített, házi állatot jelent. A sumir „mar” igéből származik a magyar „marok” szó, amely testünk fogó szerszáma, továbbá a marad és marasztal ige is. A barom szó sumirul bulumnak hangzik, a bárány szavunknak pedig a sumir barin a megfelelője. Még ma is nevezzük a bárányt barinak.

Az istállóban voltak a lovak is, ló sumirul hilu, vagy assza, ebből a szóból származik a magyar huszár, vagyis lovas katona nevünk. A lovakat már abrakkal (sumirul ubru) is etették.

A szérüben (sumirul szieru — száraz) pedig a góré (sumirul gur vagy guru) és a kazal (sumirul gizal) voltak találhatók.

Végül az ólban (sumirul aul) voltak a disznók, amelyeknek tenyészaniját emsének hívják a mai nyelvün-

kön, a sumir nyelven pedig eme vagy emes, általában jelentette az életadó és tápláló anyát.

Az egész udvarháznak (sumirul udu-ur hu-u-szu) éber őre (sumirul uru vagy reu) volt a kutya (sumirul kud-da) amelynek ugatásától (sumirul ugatu) minden állat (sumirul alad), még a verebek (sumirul buraba) is elriadtak.

A szépen berendezett udvarház felett pedig éjszaka ott volt a csillagos ég, amely sumirul „ug”-nak hangzott, a csillag pedig csillag volt a sumiroknál is. A „csi” vagy „cse” sumirul is és magyarul is kicsit jelent, a „lag” ősi sumir szó, a mi mai nyelvünkben már a könnyebb kiejtésű láng lett. A csillag jelentése tehát kicsi láng, megkülönböztetve a Nap és a Hold nagy lángjától.

Érdekes tehát, hogy a mai magyar falusi anya kenyérsütéskor „lángost” is süt kicsi fiának, de amikor odaadja neki e szóval: nesze csillagom! — még sumirul szól hozzá ma is.

Azt hiszem, hogy elég hüen és érthetően rajzoltam meg annak a balatonparti Udvari községnek ősi képét, és el tudtam hitetni olvasóimmal, hogy amint a felsorolt kezdetlegesebb sumir szavak ősei voltak a mi mai magyar nyelvünk szavainak, úgy az ősi nyelvet beszélő nép is vérszerinti őse volt a mai magyar nép zömének.

Mert ha az az ősi nép elpusztult volna a későbbi idők sorscsapásaitól, akkor a nyelve is vele pusztult volna el és ma másnyelvű nép élne ott a Balaton táján, de az egész Kárpátmedencében is.

Ilyen változásra a történelemben számos példa van. Azért ne zavarjon meg senkit az a különbség sem, mely a mai magyar nyelv szavai és az általam idézett sumir szavak között van, mert az emberi nyelv is alá van vetve annak a nagy törvénynek, amit fejlődésnek ne-

vezünk. A fejlődés folyamán a tökéletlenebb tökéletesebbé változik.

A sumir nyelv a mai magyar nyelvvel szemben úgy hangtanilag, mint szóképzésre nézve is jóval fejlettebb. Erre példával is szolgálhatok.

Mivel az árpádkori oklevél anyagunkat tökéletesen ismerem, összehasonlítást tudok tenni a mai és az ezelőtt 900 évvel beszélt nyelvünk között. A példát az 1055. esztendőből veszem I. Endre királyunknak, a tihanyi bencésapátságot alapító okleveléből (Fej. I. 388). Ebben pontosan körül vannak írva a bencések részére adományozott földbirtokok határai és a határpontok, vagy vonalak az ott akkor élt köznép nyelvén vannak elsorolva. Pld. így „nogu aza feke rea” mai nyelven Nagyaszó fokára. Az aszó abban az időben lólegelőt jelentett a sumir assza szó utódaaként. Ennek emlékét őrzi Asszófő, Aszód, Ászár, Megyaszó, Szikszó stb. községnev.

„Mortis vására kuta rea” mai nyelven Martonvásár kútjára. „Feheru varu rea mene hodu utu rea”, mai nyelven Fehérvárra menő hadi útra. „Petre zenaia hel rea”. Mai nyelven Péter szénája helyére. a

Ugy-e ezelőtt 900 évvel is mennyire más volt nyelvünk szerkezete, mint ma? Hát akkor 5000 évvel ezelőtt mekkora lehetett a különbség? A „ra-re” rag még külön volt a főnévtől, nem volt hozzáragasztva, mint ma, hanem el volt tőle szigetelve. Tehát nyelvünk akkor még részben szigetelő nyelv volt, amint a sumir is. Ma már tisztára ragos lett a nyelvünk. De ehhez a fejlődéséhez nyelvünknek, hosszú idő kellett.

De ugy-e ebből a vitathatatlan tényből még a legkönyökobb vogulistának is el kell ismernie, hogy ezt a sumir-rokon magyar nyelvet csak a sumir nyelvű telepéseknek, vagy ezekkel nyelvileg rokon ősnépnek kel-

lett, illetve lehetett a Kárpátmedencébe vinnie. Erre más értelmes és meggyőző magyarázat nincs, nem is lehet.

Hogy ezt az igazságot még jobban megerősítsem, néhány olyan telephelyünknek, vagy földrajzi területünknek a nevét ismertetem, amely csak a sumir nyelvvel elemezhető ki és magyarázható meg, tehát még az ősi sumir telepésekkel kerültek hazánk földjére.

Az ősi Ister kanyarulatáról elnevezett ősi városunkról, Istergamról, Esztergomról már írtam, de azt nem írtam meg, hogy ez a város jóval a honfoglalás előtt már a helyén volt, mert 1000 évvel előbb már neve is volt. Tudniillik, mikor a rómaiak Pannoniát meghódították 44 évi nehéz harc után. Kr. u. 9-ben, ennek a városnak Salva nevet adtak.

Nevet adni ugyebár, csak meglevő személynek, vagy tárgynak lehet, ami nincs, annak neve sincs. De megváltoztatni is csak egy meglevő nevet lehet.

Esztergom tehát ősi városa volt az ott élő őstelepes sumir eredetű népnek. Máig is e nép által adott neve maradt meg, mert a nép nem vett tudomást a rómaiak névváltoztatásáról. Azért ennek az ősnépnek a nyelvi és vallási emléke él Esztergom nevében még ma is. Vára az ősidőben bevehetetlen volt, mert a Duna szigetén épült. Arragóniai Simonnak is sikerült megvédeni ezt a várost a tatárok ellen 1241-ben.

Ez az ősi város tehát ősi népének nyelvi alkatát viselte történelmének egész folyamán. Szláv népnek ott még nyoma sem volt. Mégis Pauler Gyula, annak idején, a budapesti Tudományegyetemen a magyar történelemnek nyilvános és rendes tanára, „szláv fészek”-nek mondta minden alap nélkül a Magyar Nemzet Története című művének a 107. oldalán. A 187. oldalon pedig azt mondta, hogy „a kereszténység alapjait Ma-

gyarországon a szlávok rakták le, ez mellett az egyetlen malaszt szó többet bizonyít, mint száz püspök, apát, kanonok, monostor és más efféle szó ellene”.

Ezt itt csak megemlítem, majd alább bő és igaz megvilágosítást adok róla.

Esztergomtól nyugatra a következő város Komárom volt már szintén az ősidőben, mert ennek neve is tisztán sumir jellegű és jelentésű.

Sumir nyelven Komárom így elemezhető: ka-mor-on. „Ka” a sumir nyelven kaput jelentett, de nemcsak a város, vagy a vár kapuját, hanem magát a várost is. Pld. Babilon városának ősi neve Ka-dingiri, azaz az „Isten városa” volt. Ebből a dingir szóból alakult ki a magyar tündér szó, amely tündér Ilona nevében maradt meg. Il-ana, vagy él-ana, élő anya volt, azaz ősi isten, aki a sumir hitrege szerint szülte a világot. A sumirok az élet megindító forrását az anyában látták, mert minden élőlény az anya méhében alakul ki és készen jön a világra. Ezért volt a sumirok teremő istenének a neve Anu, amelyből a mi anyu, vagy anya szavunk a nyelv fejlődésének legegyszerűsebb vonalán, a könnyebb kiejtés törvénye szerint fejlődött. Csak az „n” hang lett lágyabb és alakult át „ny”-re, de maga a fogalom az életadójának ősi lény, Anu, ugyanaz maradt.

A világ egyetlen nyelvén sem nevezik a szülőnőt ma anyának, csak a magyar nyelven, mert mi nemcsak a szót, hanem a fogalmat is örököltük sumir eleinktől.

A szanszkrit nyelven az anya neve „mata”, a görögben „mété”, a latinban „mater”, az olasz, spanyol, portugál és délamerikai nyelvekben „madre”, franciául „mère” németül „mutter”, dán, svéd és norvég nyelveken „moder”, holland és flamand nyelveken „moeder”, az angolszász nyelveken „mother” s az orosz nyelvben „mat”.

Tehát vitathatatlan a sumir nyelvi leszármazás és a nyelvet beszélő nép leszármazása is.

Ezt bizonyítja Komárom neve is, amelynek első tagját tehát joggal egyeztethetem a sumir „ka” szóval, a „mor” jelentése pedig annyi mint föld, vagy földből való, az „o” kötőhangzó, az „n” pedig úgy a sumir nyelvben, mint a magyarban ma „os-es-ös”-nek felel meg.

Tehát Komárom így elemezve annyit jelent mint földvár, nem pedig szűnyoghely, mint ahogyan a szlávisták kitalálták a „Komarci” szűnyog jelentésű szóból.

Hogy Komárom az ősidőben földvár volt, bizonyítja az is, hogy messze környékén a kőnek még nyoma sincs, azért a földsáncokat két sorban egymás mellé szorított fatörzsekkel és gerendákkal is erősítették, a közüket pedig földdel töltötték ki. Ezek a falak akkor jobban ellenálltak a kezdetleges ostromló szerszámoknak, mint a kőfalak.

Nem is tudták ezt a városunkat sem bevenni a tárokok, amiről IV. Béla királyunknak egy 1245-ben kiadott oklevele (Fej. VI. 1. 114.) tanúskodik, amelyben egy Faluvéne (Folwyn) nevű vitéz emberének öt ekealj földet adományozott a lakosok nélkül maradt Hétényben, mert Komáromot megvédte a tatároktól.

Komáromtól nyugatra a Kisduna mellett van Győr városa, amelynek ősi sumir neve, mielőtt a rómaiak Pannoniát elfoglalták, Arbó volt. Ezt a nevet a rómaiak Arrabonára másították. Arbó tiszta sumir képzésű szó, elől van a jelzett szó, az „ár” s utána a jelző, a „bo”. „Ár” a sumir nyelvben éppúgy mint a magyarban, annyit jelent, hogy valamiből sok van. Ha a folyóvíz megsokasodik azt mondjuk, hogy megárad. De nemcsak vízár van, hanem légár, fényár, illatár, szóáradat és színár is van, amit a sumirok még színár-

ványanak, a színek kiáradásának hívtak, mi meg már szivárványnak nevezünk a könnyebb kiejtés törvénye szerint. Pedig ugy-e, nem a szívek kiáradása a szivárvány, hanem a színeké?

Különben ugyanez a képzése a Rába és Rábca folyóknak is. Nekik is, mint Arbónak, az őstelepes szumirfajú és nyelvű lakosság adott nevet. A Rába szó az Arbó könnyebb kiejtésű alakja.

A Rábca név az Ar-bo-tu sumir alakból származott. Jelentése annyi, mint bőáradást csináló. Hogy e szófejtésem nemcsak nyelvészetileg, hanem a valóságban is mennyire igaz, bizonyítja az a tény, hogy egyszerű győri kisdíák koromban éjjel kellett menekülni a rábcaparti lakásomról, mert a víz szintje már csak két arasznyira volt a töltés tetejétől. Győr határában van egy Hecse nevű major. Kielemezve: hö-cso, annyit jelent, mint hővíz.

Tehát Győrnek ősi Arbó neve és a két folyójának mai neve nem véletlenül keletkezett, hanem e neveket csak olyan nép adhatta, amelynek nyelvén az Arbó, Rába, Rábca bőáradást jelent. Megjegyzem mint érdekességet, hogy az ősi hagyományt őrző egyszerű falusi de ősi nép azon a környéken a Rába szót ma is Rábonak ejti. Rábó pedig az Arbó könnyebb kiejtésű alakja.

Győr mai neve a gyűrű szóból eredt, mert gyűrű, vagyis kör alakja volt a későbbi várának.

Az „ár” szóval kapcsolatban itt emlékszem meg Arad városunkról is. A neve ennek is a sumirban éppen úgy mint a magyarban, áradásos, árveszélyes helyet jelent.

De ennél a városnál nemcsak ez az említésre érdemes, hanem az is, hogy azon a területen, ahol a mezopotámiai sumir néppel rokon hurriták és kanaaniták laktak, már az ősidőben két Arad'nevű város volt. Az egyik a Holt-tenger délnyugati oldalán, a másik pedig

a feníciai tengerparton. Az elsőről a Biblia emlékezik meg a következő szavakkal: „És hallotta Arad kananeus királya, aki Kánaán földjének déli részén lakott, hogy Izrael fiai megérkeztek” (Numeri XXX. 140-41).

Tehát Kánaán földjén az izraeliták megszállása előtt már egy Arad nevű városállam volt, amelynek királya és ennek pedig országa és népe is volt ott.

Ez az Arad nevű városállam azután ott később megszűnt, lakói is elszéledtek. A másik Arad gazdag tengerparti városállam volt Feníciában már Kr. e. a III. és II. évezredben. Nagyméretű tengeri kereskedelmet bonyolított le. Hajói az akkor ismert világ minden részében megfordultak. A város maga egy szigeten épült a tengerparthoz közel. Tehát nemcsak a tenger és erős várfalai védték meg az ellenségtől, hanem még jelentékeny hajóhada is.

De Mohamed negyedik utódjának, Othmánnak, sikerült ezt a bevehetetlennek minősülő várost mégis elfoglalnia.

Bíborbanszületett Konstantin keletrómai császár, aki a honfoglaló magyar törzsekről oly kimerítő értesítést írt a „Birodalom kormányzásáról” című művének VIII. fejezetében, ugyanott a XX. fejezetben írta meg Arad elpusztításának történetét is. Még 300 év múlva, az ő uralkodása idején is lakatlan pusztaság volt ez a gazdag város, azután végleg elenyészett.

De névleg mégsem szűnt meg, mert a Kárpátmedencében a Maros vize mellett épült egy Arad nevű vár és város ismeretlen időben, amely ott ma is megvan. Ez már Szent István korában is a mai helyén volt, mert az általa szervezett Arad-megye tőle kapta nevét.

Vajon elhihető-e, hogy a palesztinai és a feníciai Arad nevű városok elpusztulása és a kárpátmedencei Arad vár és város keletkezése között nincs összefüggés?

Ez nehezen hihető el, mert ugyanolyan nevű telep-
helynek nevet csak ugyanolyan nyelvű nép adhatott,
mint amilyen a másik két Aradban élt és ahonnan az
menekülni volt kénytelen.

Különben is a mi őstelepes népünknek a feníciai nép-
pel bizonyítható összeköttetései is voltak. Arad pedig
Fenicia egyik jelentős városállama volt. Itt még azt
jegyzem meg, hogy a sumir földnek a legdélibb részén,
ahol az Eufrates folyó a Perzsa öböl előtti ősmocsa-
rakba ömlött, volt egy Eridu nevű város is. Ennek ne-
vében a meghatározó mássalhangzók teljesen meg-
egyeznek az Arad név gyökhangzóival. Tehát a két szó
származása és jelentése is megegyezett. Mivel pedig
az Arad szó hangtanilag teljesen kialakult, ez a szóalak
minősül Eridunál régebbinek.

De azon a területen, amely a Perzsa öböltől félka-
réjban a feníciai Aradig terjed, más érdekesség is
van. A Bibliában a Királyok IV. könyvének 18. feje-
zete 34. sorában ez olvasható: „Hol van Emath és Ár-
pád istene?” A XXX. fejezet 13. sorában pedig ez áll:
„Hol van Emath és Árpád királya?”

Emath, ma Homa, az Orontes folyó mellett feküdt,
tőle délre pedig egy Emesa nevű város volt. Eme sumir
szó, tápláló anyát jelent, mint már írtam. Emlő sza-
vunk a csecsemő táplálkozásának a szerve, emes aki
táplál, emat pedig táplálékot jelentett. Ugyanez a szó
van az emésztés szavunkban, ami nem más, mint az
étkezés befejezése. De ugyanez a sumir szó van, amint
már írtam, a mi emse szavunkban, sőt egy falunevünk-
ben is, a győrmegyei Enese község nevében, amely
hangtanilag az emese szó kicsiszolt mása.

A feníciai Arad felett volt egy másik magyar hang-
zású város is. Ennek Ugarit volt a neve és egy termé-
keny síkságon terült el. Ugar, az ősi sumir nyelvben

nyelvre
és a mai magyar nyelvben is szántóföldet jelent, az „it” pedig az arámi nyelvben, amely akkor ott a lakosság ~~neve~~ volt, férfit jelentett, „itta” pedig asszonyt jelentett. Ez már rég kihalt nyelv, de Jézus még ebben a dialektusban beszélt. Jairus leányának például ezt mondta: „Tal itt kumi” — mondom asszony kelj föl.

a
Ugarit tehát földműves embert, illetve lakosságot jelentett, de később tekintélyes kereskedő város is lett.

Mindezeket pedig azért írtam le és tártam az olvasó elé, hogy saját szemével is lássa azt az igazságot, hogy a földnek melyik részén voltak a magyar helynevekhez értelemre és hangzásra is azonos helynevek. A vogul öserdőben, vagy Mezopotámiában és környékén.

Ha ott Voguliában csak egyetlen magyar hangzású és értelmű helynév akadt volna, mily nagy újjongással kürtölték volna világgá a vogulisták azt a rokonságot bizonyító tényt.

De egyetlen egy sem akadt, tehát agyon kell haligatni, el kell némítani még az ilyen beszédes tényeket is, mint amilyeneket itt felsoroltam.

Sabaria volt a neve annak a telephelynek, amely Pannonia fővárosa lett, mikor a rómaiak Kr. u. 9-ben ennek meghódítását befejezték és a tartományt megszervezték.

Hogy ezt a várost tették a tartomány székhelyévé, azt jelenti, hogy Sabaria nemcsak megvolt már a római hódítás előtt, hanem alkalmas is volt arra, hogy egy nagy provincia fővárosa legyen.

Nevének csak az „ia” végzete latin, a sabar sumir szó, vizes, vagy sáros helyet jelent. A „sza” vagy „szo” sumirul vizet jelent, mint a „to”, „so” és „cso” is. A „bara” jelentése pedig valamit létrehozni, szülni, alkotni, ugyancsak sumir nyelven. A víz, a földből mit

hoz létre? Sarat. Tehát a névadó lakosságnak sumir nyelvűnek kellett lennie.'

Éppen azért a Kárpátmedence más részein is találunk „szabar” nevű helyneveket. Így a mai Győrszentmárton község ősi neve Szabar volt. A rómaiak ezt Sabaria sicca-ra, azaz száraz Sabariára változtatták. azért, mert a Pannonhegy oldalán épült, a víz tehát leszaladt róla és nem csinált sarat.

A Névtelen jegyző azt írta róla, hogy a hegy oldalából előtörő forrásból nemcsak Árpád és vezérkara ivott, hanem a lovaikat is megitták.

Ez ősi város mellett elfolyó patak neve Pannosa volt. Sumirul Panno-so annyit jelent, mint Panna vize. Ez a Panna szó pedig Anu ősi sumir teremőisten beceneve. Ezt a folyót ma már Pánzsának nevezik a könnyebb kiejtés törvénye szerint, de ma is híven őrzik ősi sumir nevét. Van egy Szabária Szombathelytől nyugatra, a mai Burgenlandban, azután a régi Zalavár mocsárral védett romjai szomszédságában van Zalaszar, Baranyában van Hercegszar, Nógrád-megyében Nógrádszar, Sopron-megyében Alsopor, Felsopor és Sobor, végül Veszprém-megyében van Szapár nevű község. Mindegyik sáros, agyagos, ragadós földön fekszik. A két Szopor kivéve mindegyikben megfordultam.

Ezek a sumir nyelvű helynevek mind azt bizonyítják, hogy sokszáz, vagy ezer évvel a rómaiak előtt olyan nép lakott ott, amelynek nyelvén a sáros szó szabart jelentett. Ezt a népet nem szívták fel az Európát előzőnlő árjak, hanem nép és nyelvtörténeti alaprtege lett a később magyarnak nevezett népnek és nyelvnek is. Mindkettő, a nép is, a nyelv is ott alakult ki, az egymásra települő néprtegekből. Árpád és népe csak az utolsó hódító katonanép volt hazánk szent földjén, csak új nevet adott neki, mert hatalmat szer-

zett felette, de cserébe a hatalomért, odaadta a saját nyelvét, mint minden hódító nép Európában.

Az említett Sobor, Győr- és Sopron-megyék határán fekszik, a Rába balpartján. A neve kielemezve so-bo-ár, annyi, mint bőven áradó víz. Letagadhatatlanul sumir képzésű és jelentésű szó.

Ez az alapszava Sopron városunknak is, kielemezve: So-bo-ar-on — bőven áradó víz. Földrajzilag erre rá is szolgál, mert közvetlenül mellette van a Fertő tava. Tehát Sopron városának a neve nem gázló várost jelent gall nyelven, mint ahogy azt valamelyik nyelvészünk kitalálta. Egy város nem gázol a vízben, mint a gólya és átgázolni sem lehet rajta, mint a pocsolyán.

Ugyanílyen képzésű és jelentésű szó Pozsony is. Kielemezve: Bo-so-on, bővízü hely. A kezdő „b” betű a könnyebb kiejtés törvénye szerint alakult át „p”-vé. Hogy nevének megfelel, nem szorul bizonyításra, mert mellette folyik a nagy Duna.

Bár példának elég volna ennyi is, de mégis folytatom még, mert e nehéz tétel bizonyításához tömeg adatra van szükség.

Kazsok, somogymegyei falu ma, az Árpádkorban királyi birtok volt. Az oklevélben (Fej. V. I. 96.) Kasuc néven szerepel. Tiszta sumir képzésű és jelentésű szó. Kielemezve: sok kaput vagyis sok házat jelent.

Bozsok (Bosuc) és Buzsák (Busuc) somogymegyei falvak szintén a király birtokállományához tartoztak. Az első Szt. István adományozta el a veszprémi egyháznak. (Fej. VI. 2. 350.) A másikat IV. László adta 1279-ben (HO. III. 14.) János nevű ispánnak, aki a lázadó németújvári Henrik ellen, különösen pedig a Morva-mezőn Ottokár cseh király elleni harcban „úgy harcolt, mint egy haragvó oroszlán”. Mindegyik falu ne-

ve sok, vagy nagy bőséget jelent és tisztán sumir képzésű.

Csaba (Csobo) egy somogymegyei pusztája neve ma, hajdan falu volt. II. Endre királyunk adománylevelében szerepel 1222-ből (Fej. VII. 1. 209.) tisztán a sumir nyelv szabályai szerinti képzés, jelentése víz-bő, vagy bővíz. Ugyanez a képzése Békéscsabának, Piliscsabának és Rákoscabának is. Mindegyik mellett ott van a „cso” — a víz — ma is.

Csanád nevünkben is a sumir „cso” víz és „nad” mai kiejtéssel nagy szóösszetétel van. Jelentése mai nyelvünkön: nagy víz.

Szálsok (Salsuk) baranyamegyei falu Szt. Istvánnak a pécsváradi apátság részére 1015-ben kiadott oklevelében (Fej. I. 291.) szerepel. A neve sokszállást jelent. Tisztán sumir képzésű név.

Susuk (Susuc) neve vízsokat, vagyis sok vizet jelent. Tisztán a sumir nyelv törvénye szerint képzett szó. III. Endre királyunk adományozta el egy Mihály nevű ispánjának 1298-ban. (Fej. VI. 2. 122.)

Luzsok ősi Baranyában található. Lusok vagyis sok ló volt a régi neve, tehát egy nagyobb arányú lótenyésztésre vall; a neve és tisztán sumir képzésű szó.

Szekszárd nevének jelentése sumírosan szék száraz, mai nyelven száraz szék, a pécsváradi alapító oklevél (Fej. I. 291) sorolja fel azok között a falvak között, amelyeket Szt. István adományozott az ottani bencés apátságnak. Nevének „száraz” jelentésére azzal szolgáltat rá, hogy a régi város, illetve a mainak régi része dombon épült, így a víz leszaladt róla. A rómaiak Alesca-ra változtatták ősi nevét, tehát a római hódítás előtt már virágzó város volt, még pedig a mai nevében. Ősi nevét csak olyan nép adhatta, amelynek nyelvében annak értelme és jelentése is volt. Neve tisztára sumir

képzésű, tehát az ott lakó nép is csak sumir rokon lehetett.

Szomszédságában a Dunapartján van Szekcső, elemezve szék-cso annyit jelent, mint szék vizes, vagyis vizes szék, vizes szálláshely. Nevét a Duna vizétől kapta, de nagyon régen mert szintén tisztára sumir képzésű amint azok Kaposszekcső és Tápiószekcső közösségének nevei is.

Bélmura, Bél sumir isten tiszteletére szánt hely volt a Mura folyó mellett. Ma Muraszombat van a helyén. III. Endre királyunk adományozta el Hahold fia Istvánnak 1297-ben (W. X. 250.). Nemcsak Bélisten volt sumir, hanem e telephely képzése is.

Öllye, egykori somogymegyei falu nevét az oklevél (W. III. 190.) Élyának írja. A sumir Él istennek és a magyar Élő istennek a neve van benne, akinek nevét csak hazátlanná lett sumir népe vihette magával oda a somogyi lankákra, vagy a többi lankáira is a Kárpát-medencének.

Egy másik Él istenre emlékeztető oklevelet is találtam. Ezt V. István királyunk adta ki 1273-ban a Nyúl-szigeti apácák részére, akik között ott volt nővére, Szent Margit is.

Itt egy szigetről van szó, amely a Csepel-sziget és Taksony, pestmegyei község között fekszik ma is Ölbő néven. Az oklevél (W. XII. 242. és Fej. V. 1. 49.) Ilbeunak írja, amit Él isten bőségének lehet fordítani.

Különben Ölbő nevű falunk is van Vas-megyében.

Szomor, komárommegyei község Erzsébet királyné oklevelében szerepel 1275-ből (Fej. V. 2. 286. és W, XII, 144.). Tiszta sumir képzésű és jelentésű szó. A sumirok nemcsak a betűket írták mórba, földbe, hanem házaikat is abból építették. Nádjuk volt bőven, ebből szerkesztették meg a ház vázát, azután ezt kétoldaltól sár-

ral, vagyis mórral betapasztották. Mórból épít a szegény falusi magyar ember még ma is, az ősi Dunántúlon. Van Mór nevű falunk is Fehér-megyében, amely sáros nevére ugyancsak rászolgál.

De ugyanezt jelenti Mócsa komárommegyei falu neve is, amely Fennena királyné oklevelében szerepel (Fej. VI. 191.), sőt ugyanezt jelenti az abaújmegyei Tomor falunak a neve is, to-mor, annyi mint sáros tó. Ez is tisztán sumir képzésű és jelentésű szó.

Malomsok, V. István király 1271-ben egy Malomsok nevű földet adományozott a győri vendégeknek (Fej. V. 1. 11.). Ennek a határa Győrtől Zámolyig terjedt.

Ez a falu már nincs meg. Ellenben Győr-megye sokorajjai járásában a Marcal folyó mellett két ilyen nevű község van ma is, úgymint Ómalomsok és Újmalomsok. Ez a falunév is tisztán a sumir nyelv szabályai szerint képződött, elől van a főnév, utána a számjelző melléknév. Maga a szó azt a szerkezetet jelenti, amely az őrlést végzi, s ennek gyökszava csak a sumir „ma” és „mu” összekapcsolásából keletkezhetett „ma^hmu”-vá, amelynek jelentése az, hogy öröl magot. Mert amint a sumirok voltak a világ első gabonatermelői, úgy első molnárai is csak ők lehettek. A latin molo — örölni éppúgy tőlük származik, mint az orosz melnik, vagy a tót mlinár.

Említettem már, hogy Kr. e. a III. évezredben az u. n. Péceli korszakban már virágzó földművelés és gabonatermelés volt hazánk területén. A gabonaszemetet tehát már akkor valamilyen eljárással lisztté kellett porlasztani, hogy étel lehessen belőlük. IV. Béla királyunk felesége, Mária királyné, férje jóváhagyásával a pozsonyi várhoz tartozó Bős és Árpádsoka, az oklevélben Árpasuka nevű falvakat 1269-ben Miklós nevű ispánnak adományozta (W. VIII. 265). Bős bőven-

termő földet, Árpádsoka pedig sok árpatermő területet jelent. Ez utóbbi név tisztán sumir képzésű és bizonyítéka annak, hogy magát az árpa gabonafajta nevével együtt szintén a sumiroktól örököltük.

Tósok az oklevél (Fej. VI. 7. 350.) szerint Thusuktelke néven szerepelt. Ez a falu ma is megvan Veszprémmegyében. A neve tiszta sumir képzésű és jelentésű.

Tótsok IV. Béla ezt a falut a német lovagrendnek adományozta, azelőtt szolgagyőri várbirtok volt. Az oklevél (Fej. IV. 1. 313 és W. II. 152.) „Suk”-nak írja.

Magyarsok nevű falu kettő is volt az Árpádok korában Magyarországon. Az egyik a soproni vár tartozéka volt, amelyet III. Endre királyunk cserélt el egy Mihály nevű ispánnal, 1298-ban (Fej. VI. 2. 122.). A másik Nyitra-megyében, a vágsellyei járáshoz tartozott. Mindkettő tiszta sumir képzésű szó.

Tarcsa. Kielemezve Tar-cso, annyi mint tartó vizet, vagyis víztartó. Tiszta sumir képzésű és jelentésű ősi szó. A régi Nagymagyarország területén hét ily nevű község van. Egy található a régi Vas-megyében, a mai Burgenlandban. Híres fürdőhely, mert kétféle gyógyforrás bő vize bugyogott fel már sok ezer év előtt ott. Az egyik szénsavas, a másik kénsavas. Mint telephely is, már néhány ezer évvel megelőzte a magyar honfoglalást. Nevét is az az ősnép adott neki, amelyik „cso”-nak nevezte a vizet, csuhának a vízhatlan felsőruhát, csupornak, csöbörnek és kancsónak a víztartó edényt, csónaknak a vízijárművet, csatornának a vízvezető árkot, csutorának a nyakba akasztható vizesedényt, amelyikből idővel bortartó edény lett.

Igaz, hogy a mai magyar is így nevezi ezt az edényt, de már nem tudja, hogy miért, pedig az ősi neve víztartót jelent, mert az ősember már akkor is ivott vizet

belőle, amikor még a bort nem ismerte, csutora tehát akkor is volt, mikor a bornak híre se létezett.

Látják kedves Olvasóim, hogy milyen messzeható őstörténet árad ki egy kis csutorából? Ilyen őstörténet tör elénk Tarcsa nevéből is, mert azt is csak az a nép nevezhette el, amelyiknek nyelvében a tarcsa szó víztartót jelentett és még akkor mikor a víznek a nép ajkán „cso” volt a neve.

Tarcsa nevű falu van még Mosonmegyében, Pestmegyében, Békésmegyében a Körös vize mellett Köröstarcsa, Biharban Értarcsa és Háromszékben Tarcsafalva.

Ezek a szavak pedig csak azt az egy igazságot hirdetik és bizonyítják, hogy ugyanaz a nyelvű nép élt az egész Kárpátmedencében már akkor, amikor a vizet „cso”-nak hívták. *még*

De ilyen nagyon ősi nevűek és származásúak az ide nem messze levő Alsó- és Felsőpula nevű községek is. Pula sumir szó, mai nyelvünkön gyereket jelent. Az ország több részén ma is pulyának hívják a gyereket és pulinak a juhászkutyát.

De volt egy Záhpolya nevű előkelő magyar család is, amelyikből származott Záhpolya János, a mohácsi vész utáni magyar király.

Éppen amikor már nyomda alá kezdtem diktálni e művet, az egyik amerikai barátom elküldte nekem dr. Pálfalvy Sándor, az amerikai Birmingham városban működő magyar orvosnak házilag előállított és sokszorosított Puli című lapját. Ebben két olyan sumir írással írt agyagtábláról ad hírt, amelyek feltétlenül érdekelnek minden magyar embert, mert e két agyagtábla írott tartalma a magyar őstörténettel szervesen összefügg.

Ezek az írott agyagtáblák a sumirok egyik legősibb

városának, Urnak a romjaiból kerültek elő, körülbelül a Kr. e. 3500. esztendőből. Jelenleg a British Múzeumban vannak, Londonban. Az egyik cserép múzeumi száma 307, a másiké 863. Az egyik egy Kuth nevű sumir család jószágállományának fajta- és darabszám szerinti jegyzékét tartalmazza, a másik pedig egy Bana nevű családjét.

A Kuth nevű családnak 216 lova legelt a mezőn s a pásztor 8 kuvasszal vigyázott rájuk, 167 szarvasmarháját 6 komondorral őrizte a gulyás, 620 juhot 2 farkában pedig 3-3 pulikutyával őrizték a juhászok. A Bana nevű családnak 72 lova legelt s erre vigyázott 2 kuvasz, 436 darab szarvasmarha volt két legelőn 6-6 komondorral és 2-2 pulival, 840 darab juhot három farkában egyenként 2 komondor és 3 pulikutya őrzött.

Az itt említett kuvasz-, komondor- és pulikutyak tehát öt és félezer év időtávolságából azt ugatják a jelenkor sok süket magyarjának a fülébe, hogy ők vérszerinti és névszerinti ősei a mai magyarországi hasonnevű utodaiknak, mert ezek azzal az őstelepes néppel kerültek a Kárpátmedencébe, a jelenlegi hazájukba, Magyarországra, amelyik nép már 5500 évvel ezelőtt is tartotta, nevelte és felhasználta őket, még a Puratu, vagyis az Eufrates mellett. Ők tehát ugyanazt a népet szolgálták már akkor, amelyik most is szeretettel tartja őket a Duna-Tisza táján.

Erre más értelmes magyarázat nincs!

De nemcsak az említett kutyák élnek ma is Magyarországon, hanem a két sumir család neve sem halt ki a mai napig Magyarországon. Számos Kuth, vagy mai kiejtéssel Kuthi család van Magyarországon, e sorok írója is többen találkozott. A Bana nevű családról pedig még írásos bizonyítékokat is találtam az Árpádkori Oklevéltárunkban. Pld. a Hazai Okmánytár IV. köte-

tének 88. oldalán az olvasható, hogy a Vas-megyében működő és a várjavakat visszaperlő bizottság Szünöse (Scynse) falvát elvette egy Bana nevű embertől, mivel előbb az várbirtok volt. IV. Béla királyunk azonban visszaadta neki, mert ő ezt a falut cserében adta Banának az ő Léka melletti Velike nevű örökbirtokáért (HO. IV. 88.). V. István király 1259-ben Bana fia Párisnak Káld községben juttatott egy részbirtokot (Fej. VII. 3. 39.) De az ország különböző helyein ma is vannak Bana nevű családok. Gyerekkoromban a falumban, a györmegyei Téten is volt. Az evangélikus egyház anyakönyvei bővebb felvilágosítást adhatnak.

A sumir nyelvben a kutya neve kudda. E szónak a töve: kud, jelentése többek között: „harapás”. A „du” magyarul tevőt, csinálót jelent. Kuddu, vagy kudda tehát harapást csinálót, vagy harapós állatot jelent. A magyar kutya szó pedig ennek az ősi kudda sumir szónak a könnyebb kiejtés törvénye szerinti egyenes utóda.

Említettem már, hogy a lovat a sumirok más néven „assza”-nak is nevezték. A kuvasz ősi neve kuassza, kuasz volt, ami lóörző kutyát jelent, a kumundur pedig a mundéros, vagyis a bundás kutya. A puli meg a gyerek-kutya, vagyis a kistermetű kutya, amint ma is beszélünk gyereklányról, vagy gyerekemberről is.

Tobaj sumir képzésű név, jelentése tó-bő. Mai nyelvünkön bő tó, vagyis nagy tó. Ennek a névnek meg is felel, mert közte és Németújvár között ma is egy nagy tó van, amit ma halastónak neveznek. Tiszta sumir képzésű és származású szó, amint a vele szomszédos Tarcsa is. Ugyanaz a nép nevezte el őket már az ősidőben. A szomszédos Németújvár már a honfoglalás után épült. Ezt először II. Géza királyunk említi meg egy oklevelében 1157-ből (Fej. VII. 5. 117.), amelyben az akkor épült vár tartozékait sorolta el.

Csobaj, szabolcsmegyei község, ugyanaz a sumiros szerkezet, mint Tobaj, csupán a tó mindig nagyobb víz volt, mint a „cso”. Nevének jelentése nagyon érthető, mert mellette folyik a Tisza és az ott levő tóból ered a Takta.

Sömjénsuka puszta a györmegyei Gyarmat község határában van. Sömjén a semmilyen, értéktelen szóból származik. Az olyan kaszálót, vagy legelőt hívják sömjénesnek Dunántúl, amelyben sok a sásos, savanyú fű, amit a marha nem eszik meg. Tiszta sumir képzésű szó.

Somorja első szótagja a „so”, vizet jelent, a másik „mor”, pedig földet, tehát jelentése földes, vagyis sáros víz. Hasonlít a már említett Szomor község nevéhez, úgy jelentésre, mint tiszta sumir képzésre vonatkozólag is. Mor-so volt az ősi neve a mai Maros-Somlyónak, jelentése sáros víz.

Varsány úgy képzésre, mint jelentésre ősi sumir szó, vonatkozik pedig arra az ősi halászó eszközre, amelyet fűz vesszőből, vagy később zsinemből fontak. Egy befelé egyre szűkülő úton a hal bele mehetett, de kifelé már nem volt kiut. Nevének jelentése magyarul vizivár, vagy vizi rekesz. Az ősidőben már kedvelt halászó eszköz volt, amint bizonyítják ezt a nevéből származó községnevek is. Pld. Nagy- és Kisvarsány Pest-megye, Varsány Nógrád- és Veszprém-megye és Varsád Tolna-megye.

4. Koroncó györmegyei község. Igen kevés ember van, aki a nevét is hallotta. Annyira félreeső helyen van, hogy minden nagyobb esemény kikerülte. Pedig alig van öregebb falunk nálánál. Neve sumir nyelven elemezve: Kuruntu. Kurun a sumir ősidőben kenyeret jelentett, a „tu” tevőt, csinálót, termelőt jelent. Nevének jelentése tehát a mostani magyar nyelven, kenyértermő hely. Erre a névre rá is szolgál, mert ha-

tárának az a része, amely Rábapatoná felé esik , ahol Gézaháza major is van, olyan fekete a föld mint a Bácskáié.

De hogy lett a kurunból kenyér? A könnyebb kiejtés törvénye szerint. A magánhangzók közül a legnehezebben kiejthető az „ú” és „ü” hang, mert ezek kiformálásához még az ajkak gömbölyű összehúzására, csucsorítására is szükség van. Azért idővel az „u”ból a könnyebb kiejtésű „o” let vagyis a kurunból koron. Ebből pedig idővel a még könnyebb kiejtésű keren alakult ki, ami lágyítva kerény lett. E korból származik a Kerény bácsmegyei falunk neve. A szó közepén levő nehéz hangzású „r” betűnek a szó végére szorítása után lett a mai kenyér szavunk. Hogy mennyi idő kellett ehhez az átalakuláshoz, nagyon nehéz megmondani. Az előkerült sumir cserepeken még „kurun” a kenyér. Koroná és kenyérré tehát csak jóval később, a Kárpátmedencében alakult át.

Kr. e. a 2500-ik év körül a rézkorszaknak ugynevezett Péceli szakaszában már földművelés, kenyérmag termelés volt hazánkban. Tehát e szónak kenyérré átalakulása csak ott a Kárpátmedencében mehetett végbe.

A kenyér szó írásos nyomára először egy 1210-ben kiadott oklevélben akadtam. A győri káptalan intézkedett ebben a Kenyeri nevű pusztá körül lakó bakonyörök ügyében, akik a szentmártoni apátság varsányi és lázii népeit háborgatták. (Pannonhalmi oklt: I. 619.)

Koroncá mellett folyik egy közép nagyságú folyó. A nevét a környező nép folyása egész hosszában „Marcó”-nak hívja, de hivatalosan Marcal a neve. A forrásnál levő falut már Szent István is Marcalfő néven adta a veszprémi egyháznak (Fej. I. 289.). Pedig ősi neve Marcó lehetett, mert így van értelme sumir nyelven.

„Mor-tu” annyit jelent, mint sarat csináló, szóval földes, iszapos víz.

Úgy vélem, hogy a Marcal nevet a rómaiak adták ennek a folyónak valamelyik Marcellus emberükről. De a nép nem vett tudomást semmi ilyen elkeresztelésről és úgy mondta a nevét tovább, ahogy őseitől hallotta, amint mondja ma is.

Még csak egy sumir örökségről emlékezem meg, mert ennyi példa után a jóhiszemű olvasó meggyőződhetett állításom igazáról; a makacs kétkedőket és a mindennek ellentmondókat úgy som lehet meggyőzni.

Olyan ősi szitkozódó kifejezést idézek, amelyet még ma is sumir nyelven mondanak Magyarországon. Ez pedig így hangzik: „Gézengúz gazember”.

Hallottam e nem dicsérő kifejezést Dunáninnen, Dunántúl, a Felvidéken és Erdélyben egyaránt. A mai magyar ember a harmadik szót megérti belőle, de nem helyesen értelmezi már, mert azt hiszi, hogy a gazember szóban a gazhoz való hasonlítás azért sértő és lealázó, mert az egy ártalmas, tehát haszontalan gyomnövénynek a neve, amely tönkreteszi az értékes és hasznos növényeket.

A sumir nyelvben a „gaz” gyilkost jelent. Az a gyomnövény is azért kapta a gaz nevet, mert megöli a nemes növényt. A géz, vagy giz szóból pedig az elmúlt pár ezer év alatt kéz lett a könnyebb kiejtés törvénye szerint, a gúz pedig gúzs-ra, bilincsre változott.

Tehát ez az ősi sumir címzés a mai nyelvünkön „kezén megkötözött, vagyis kötnivaló gyilkost” jelent.

Hát ami azt illeti, sumir őseink sem voltak válogatóságok a címek osztogatásában, különösen, ha megharagudtak.

De van egy ősi dalfoszlányunk is sumir nyelven. Ősi Sárközben a leánykák még ma is énekelik ezt a

versenkint ismétlődő dalt: „ál-e, dudál-e, rózsám szeret-e”. Az „ál” sumir szó magyarul az élni igét jelenti. A „du” szintén sumir szó, magyarul hangot jelent. Duda hangzó szerszám, dúdol, vagy dudál annyi, mint hangot ad, énekel, vagy beszél. Tehát az ősi sumir hangfoslány mai nyelvünkön így adható vissza: ál-e, beszél-e?

Tehát ezek az ősi és ma is élő emlékfoslányok mind azt igazolják, hogy az őstelepes magyar nép sumir-rokon volt, mert kétségkívül tény, hogy csak annak az ősi népnek leszármazóival és utódaival együtt maradhattak meg azok az ősi szavak. Koroncó nevet is annak a marcalparti kis falunak csak sumir-rokon nép adhatott még akkor, amikor a kenyeret koronnak nevezte.

De ez a nép egyfolytában, megszakítás nélkül ottmaradt az idők változásain akkor is, amikor a nyelv törvénye a koronból kenyeret alakított.

Érdekes azonban az, hogy az ősnép kenyerének a neve idők folyamán változott és alakult, de a telephelyének neve megmaradt még abban az ősi alakban, mikor a kenyeret koronnak nevezték. Ezért őriznek a helynevek évezredes múltat. Tehát az azokból való következtetés nem helytelen és nem is téves.

AZ ŐSTELEPESEK MŰVELTSÉGE

Minden műveltségnek alapja a földművelés, a mindennapi kenyérhez szükséges gabonának a megtermelése, mert enni az ősidőben is mindenkor és mindennap kellett.

A vadászsákmány bizonytalan volt az ősember gyarló fegyverei miatt, éppen azért telepedett le a folyók és tavak mellé, mert abban a halbő időben a halfogás volt a legbiztosabb és a legveszélytelenebb élelemszerzés. Halat akkor még tapogató hálóval vagy veszőkosárral is lehetett fogni.

De az ember nemcsak húsevő lény. Őrlőfogai bizonyítják, hogy a kőkorszaki őse még sok magot őrlhetett velük.

Gondoljuk el, hogy milyen nehéz, emberfeletti munka volt kőlapáttal lazítani fel a földet a gabona elvetéséhez és minden munkát, egészen a liszté porlasztásig, kézzel és kővel kellett végezni.

A 400.000 éves vértesszőllősi ember még igen nehezen élhetett, azért telepedett a tatai Öreg-tó mellé, hogy a halászatból éledegélhessen. De a körülbelül 4000 éves nagyperkátoi és az 5000 éves lebői ember már könnyebben élt. Koroncó neve is azt bizonyítja, hogy ott már rendszeres gabonatermelés volt. A gabonatermelést pedig az egész világon a sumirok, vagy az ő tanítványaik vezették be.

Nyugodtan állapíthatom meg tehát, hogy a kárpát-

medencei ősnép az utolsó két évezredben gabonaszükségletét már maga termelte meg, de ipari szükségleteit is maga állította elő, múzeumaink leletanyaga szerint.

A mezőgazdaságnak abban az időben a fontosabb és könnyebb ága az állattenyésztés volt, mert az állattartás, a gulya terelgetése könnyebb munka volt, mint a földművelés. De minket most e kérdésnél az a tény érdekel legjobban, hogy a kárpátmedencei őslakos nép marhája nem az európai fajtákkal mutat közeli rokonságot, hanem a mezopotámiai, a szíriai és az egyiptomi fajtákkal: a villásszarvú, fehérszörű fajtával, amelyik ezelőtt 100 évvel még kizárólagos fajtája volt a magyar szarvasmarha állománynak.

Ez is mutatja, hogy a kárpátmedencei őstelepes nép, a földnek melyik tájékáról vetődött mai hazájába.

De különösen jellemző a Kárpátmedencét lakó ősnépre a szellemi műveltségben való jártassága, aminek letagadhatatlan bizonyítéka a saját külön írásrendszere. Az írás tudománya pedig minden időben és minden népnél a műveltség fokmérője volt már az ősidőben is. Az Óvilág írástudó népei, a sumirok és az egyiptomiak, az anyagi kultúrájának is fáklyavivői voltak.

De az írásrendszere még ezeknek is igen nehézkes volt, mert képpel, vagy a képnek apró vonalakból összeállított vázával — mint az ékírás volt — az emberi érzelmeket és gondolatokat nagyon nehéz volt megértetni. Azért mindkét nép írástudói a saját használatukra az emberi hangokról is készítettek jeleket és azokat magánfeljegyzéseiknél használták is. Ezekből a jelekből alakult ki azután az emberi hangot rögzítő betűírás.

Fenícia önálló városállamokból állott. Nevezetesebbek voltak: Tyrus, Sidon, Berythus, Byblos, Arad és Ugarit. Népük józan kereskedőkből és munkásokból állott. Az árúk nyilvántartása és a sürgős csereforga-

lom tette szükségessé az írásmód használatát, amely a lebonyolítást meggyorsította. Így valósult meg a betűírás Feniciában és nem a nehéz mozgású földművelő és állattenyésztő népeknél.

Annak idején a feníciai írást összehasonlítottam az akkori világ nevezetesebb írásrendszereivel, úgymint az egyiptomi hieratikus, vagyis papí írással, a színájival, az ógöröggel és az óhéberrel. Azt állapítottam meg, hogy az ógörög abc. tisztán a feníciai betűjegyekből származik. A görög betűírásból keletkezett azután a latin, s ebből pedig az összes mai európai írás, a most használatos magyar írás is.

De annak az őstelepes népnek, amelyik a Kárpátmedencét már ősidők óta lakta, szintén volt saját betűírása, de ez nem hasonlít sem a feníciai, sem más betűíráshoz, teljesen különbözik minden írásrendszertől.

Mit jelent ez a tény? Azt, hogy ez a 34 betűből álló ősi magyar írásrendszer időrendben régebbi bármelyik európai írásrendszernél, még a görögökénél is, és azt egyedül a kárpátmedencei ősnép használta. De nyugodtan állíthatjuk azt is, hogy ez a legrégebbi betűírás.

Igen valószínű, hogy a sumir írástudóknak az emberi hangokat rögzítő írásjelciből származik. De már a kárpátmedencei hazában alakult ki. Azért nem találjuk meg nyomait sem Mezopotámiában, sem Feniciában.

A Kárpátmedencében pedig mint teljesen kifejlődött és kialakult írásrendszer található meg már az ősidőben, de jóval a kereszténység előtt.

A történetírás a feníciai írásos rendszer kifejlődését Kr. e. a XIII. évszázadra időzíti. Ebben az időben a kárpáti, vagy ősmagyar rendszernek már meg kellett lenni, mert különben feltétlenül ez is vett volna át a feníciai írásjegyekből, amint a görög átvette az egész betűrendszerét. Pld. Esmun feníciai király sírfeliratán csak két olyan betűt találtam, amelyek alakra hasonlítanak a magyar ősnép betűihez.

Magyar Adorján „Magyar Rovásírás” címen írt egy kicsi, de annál tartalmasabb és értékesebb könyvecskét. Ebben közli, a 34 betűből álló ősi magyar betűket, amelyekkel, mint fentebb láthattuk, jobbról balra írtak. Ezekből a betűkből megállapítható, hogy a magyar rovásírás kialakított, kiesztergált betűit egyetlen nép-nél sem találjuk meg, tehát azok csak saját készítésűek lehetnek. Szó szerint idézem írását: „Európában az egyetlen nemzet, amelynek már a kereszténységre térítése előtt is volt saját, azaz nem másoktól átvett írása. Ebből egyrészt az következik, hogy a kereszténységre térés előtt is voltak írástudói, másrészt pedig az, hogy a magyarságot a kereszténységre térés előtt műveletlen, nomád népnek állítani vagy igen nagy tévedés, vagy pedig az elvakult nemzeti gyűlölködés jele. Műveletlen népnek nincs írása, legkevesébé vannak saját betűi, amiknek révén a magyarságot még a görögök és rómaiak fölé is helyezhetjük, mert tulajdonképpen saját betűi ezeknek sem voltak. Ismeretes, hogy a görögök betűiket a feníciaiaktól, a rómaiak pedig részben a görögöktől, részben pedig az etruszkoktól vették át. Ez a feníciai, görög és római betűk összehasonlítása során azonnal szembetűnő valóság.”

Azután megállapítja, hogy a germán runairás szótól a görög rabaszírás, rovás jelentésű szóig mind a magyar „ró”, „róni” szótól származik.

Miképpen volna mindez lehetséges, — kérdezi, — ha a magyarok csak 1000 évvel ezelőtt lovagoltak volna be Európába, mint műveletlen, sátoros nomádok?

„Nem világos-e, hogy itt a világ egyik legnagyobb történeti hamisításával van dolgunk? Akik például csak a „rovással” behatóbban foglalkoztak, azoknak a szemei előtt már kártyavárként omlik össze a magyarság ázsiai nomád eredetének képtelen meséje. Pedig van a magyarság európai ősnép voltának száz meg száz néprajzi, embertani és történelmi bizonyítéka is.”

Ehhez a sorok írója csak azt teszi hozzá, hogy az ősi sumir nyelvben „ru” annyi mint a mai magyar nyelvben a „ró”, vagy „ír” szóalak. Nem világos-e ebből, hogy a mai „ró” és „ír” szavunk őse a „ru”, csak azzal az ősi néppel kerülhetett a Kárpátmedencébe, amelyiknek nyelvén a könnyebb kiejtés törvénye szerint alakult át a „ru” „ró”-vá. A fentebb idézett kutató ugyanarra az igazságra jött rá, amire e sorok írója már ötven évvel ezelőtt, amikor az árpádkori kódexanyagunkat teljesen feldolgozta, arra tudniillik, hogy Árpád népe az utolsó hódító nép volt, amely a Kárpátmedencét megszállta és annak ősi népét szolgává tette, de amelyiknek később átvette a nyelvét is, mint az összes hódító katonanépek is ugyanazt tették. De a nép szellemi kultúrkincsét, írását, számrendszerét továbbra is megtartotta és használta is. Ezt az ősi írást és számrendszert pedig semmiféle idegen hatás kényszere nem tudta belőle kiirtani, különösen egy ősi népcsoportjából: a székelyekből nem. Erre majd a székelyekről szóló külön fejezetben még bővebben kitérek.

Amint a magyar „ró” szó a sumir „ru” szóból szár-

mazik, úgy az ősi rovásírásunk betűi is csak a sumiroktól származhatnak. Amint az egyiptomi képirás helyettesítésére találták fel a feníciai betűírást, úgy a sumir ékírás helyettesítésére készült az ősmagyar rovás, vagyis szintén betűírás.

Felveti végül Magyar Adorján: „Avagy hogyan lehetséges, hogy a magyar számrovás a nomád magyarok bejövetele előtt évezredekkel eltűnt etruszk számrovással jobban egyezik, mint a rómaiakéval? Nem egyszerű és világos-e a válasz, hogy az etruszk éppúgy, mint a magyar európai ősnép?”

Nagyon helyesen mondja, hogy a magyar európai ősnép. Éppen ezt a tényt akarom e könyvben meg nem cáfolható érvekkel bizonyítani. De ennek a magyar népnek nem az a része volt az európai ősnép, amelyet Árpád vezér vezetett a Kárpátmedencébe, mert ennek bejöveteli ideje pontosan meg van határozva írásos bizonyítékok alapján, ez az idő az Úrnak 896. esztendeje.

Az ősnép az, amelyet Árpád hadai és előtte már az összes hódítók hadai ott találtak a Kárpát koszorúza hazában, mint őstelepes népet, amelyet meghódítva szolgává tettek, hogy új uraikat kiszolgálják és eltartsák, mert a katonát amióta a világ áll, mindig el kellett tartani.

Ennek a köznéppé süllyedt ősnépnek, amelyikből a székelyek is származnak, volt írása a rovásírás. Ez a magyarázata annak is, hogy a rovásírást elsősorban a székelyeknél és másutt is a köznéphez tartozó embereknel és nem a hódító uraknál találták meg.

Az is tény, hogy a rovásírás az egész őstelepes kárpátmedencei nép írása volt, de azt a latinnyelvű nyugati egyház éppúgy kiirtotta a használatból, mint a nemzeti nyelvet is az egyházi szertartásból.

Hogy ez az ősi nyelv sokban egyezhetett az etruszk

nép nyelvével, igen valószínű. De nagyon nehéz bizonyítani, mert kevés etruszk nyelvemlék maradt meg.

Az etruszk számírásnak a magyar számírással való egyezése azt bizonyítja, hogy vagy azonos kultúra helyéről rajzoltak ki a magyar nép őstelepesei és az etruszkok, vagy a későbbi lakhelyükön sokáig egymás kultúrájának kölcsönös hatása alatt voltak. Vagy mindkét eset is komoly alapon feltételezhető. E két nép számrendszerének azonosságát másképpen nem lehet megérteni, mert azonos kultúreredmény csak azonos kultúrhatások alatt jöhet létre. Ebből pedig az következik, hogy e két népnek a szétválása előtt már azonos kultúrájának kellett lennie.

Nagyon messze vezetne és célomtól el is távolítana, ha ezek bizonyításába belebonyolódnék. A magyar és az etruszk nyelvek rokonításának nehéz feladatát Kur Géza már eredménnyel kezdte meg, azért ebbe itt nem avatkozom bele, hanem inkább a két nép faji rokonságára térek ki röviden.

1955-ben Párizsban a Louvre képtárában etruszk kiállítást rendeztek. Az ott kiállított etruszk érdekességek közül 4 mellszobornak és egy szarkofágot díszítő emberpár szobrának fényképmásolatai birtokomban vannak.

A mellszobrok közül 3 nőt, egy pedig férfit ábrázol. Az egyik nő hajadonfőtt van, a másik teljesen fedett fejű, a harmadik félig. A férfi borotvált arcú, csak az álla hegyén van egy köralakú borotvált szörpamacs, amelyet Egyiptomban és Szíriában viseltek Kr. e. a II. évezredben.

A szarkofágon ülő nő olyan alakú fejfödőt visel, mint egy bogrács. Haja 4 fonatban lóg le a válláról. A férfi kibontott, vállára omló hosszú haját és dús körszakállt visel. A bajusz és az alsó ajak környéke le van borot-

válva. Ugyanezt a férfiviseletet láttam asszír fal képeken is.

A fej alakja mindegyiknél rövid és kerek, kivéve a szarkofágon ülő férfiét, ez közepesnek mondható.

Mindegyik szobor tökéletes alkotás úgy formára, mint az arcok kifejezésére nézve. Mindegyiken olyan finom, szinte rejtélyszerű mosoly ömlik el, amelyet csak nagy művész tud a kőre rálehelni.

Egyben azonban mindegyik azonos, mindegyik szemrésének külső sarka kissé magasabb mint a belső. Olyan a fejjalkatuk és a szemvágásuk, mint amilyeneknek a sumirokat írják le és amilyen a magyar nép fej és arcformája ma is az árjaktól nem kevert vidéken. A szarkofágon ülő férfi szemei nagyobb mértékben ferde vágásúak.

Tehát nyugodtan és felelősséggel állapíthatom meg, hogy az őstelepes kárpátmedencei nép az etruszkokkal fajilag közeli rokon volt, de ez a tény nyelvi rokonságot is feltételez.

A latin törzset az etruszk vezetőség telepítette maga elé a határszélre délfelé 753-ban Kr. e., mert a görögök már délfelől a határaikat fenyegették, felépítve Neopolis (Ujváros) a mai Nápoly nevű városukat. Lehet, hogy előbb már itt teljesítettek határőri szolgálatot azok a szikulok vagy szikelek, akik onnan a róluk nevet kapott Szikuliába, Szikéliába, a mai Sziciliába vándoroltak, amelynek azelőtti neve Trinacria volt. Délitáliát akkor Nagygörögországnak nevezték.

Mindenesetre a székelyek nevébe belefér Szikélia, vagy Szicilia neve és az is igaz, hogy e neveket sem a latin, sem a görög nyelven nem lehet kielemezni, ellenben a magyar „szik” szóból, ahogyan a dunántúli ma is mondja a széket, a szikel és a Szikelia kiértelmezhető.

Aki az őskori népek történetével sokat foglalkozott, az sok olyat el tud hinni és lehetségesnek tartani, amelynek az emberiség ősmúltjával kevesebbet foglalkozó írók élénken ellentmondanak. Aki sokat tud, nemcsak sokat tud megérteni, hanem sokat tud magának és másoknak is megmagyarázni.

Történelmi tény az is, hogy annak a kis latin törzsnek, amelyből a római nép sarjadt, első királyai etruszkok voltak s ezek közül a Tarquiniusok önkényesen uralkodtak rajtuk. Ez az etruszk befolyás Kr. e. 753-tól 510-ig tartott. Ekkor a latinok lerázták az etruszk igát és köztársasággá alakultak át.

A nehezen hívők és a mindenben kételkedők gondoljanak arra, hogy a rómaiak főistenének a neve Jupiter volt. Ez összetett szó: a „ju”-ból és a „piter”-ből. De ebből az összetett szóból csak a „piter” latin szó és atyát jelent, de a „ju” vagy „jó” nem latin szó, hanem csak a világ egyetlen nyelvén, a magyaron értelmezhető ki. Jó az, aki máson segít. Jupiter tehát a magyar nyelv segítségével kiértelmezve jó atyát, vagyis segítő atyát jelent.

De még érdekesebb ennek a Jupiter szónak a ragozása. Mert csak a „ju” szót ragozza, a „piter”-t nem, annak jeleként, hogy ez később ragadt hozzá. Birtokos esete Jovis, a részes határozó esete Jovi, a tárgyesete Jovem, a határozó esete Jove. Szóval a „jó” tövet ragozza. Jupiter feleségét pedig „Juno”-nak, azaz Jónének hívták. Lehet ez a véletlen játéka? Semmi esetre sem!

Tehát az etruszkoknak a rómaiak tanítómesterének valami közük mégis lehetett a kárpátmedencei ősnéphez, mert kétségtelen, hogy a rómaiak ezeket nem a távoli kárpáti néptől vették át, hanem a szomszédos, közös politikai és műveltségi keretben élő etruszkoktól.

Ezért vették át a rómaiak a számrendszerüket is tőlük.

Megjegyzem, hogy a három számrendszer közül az ősmagyar a legrégebb, mert a másik kettő az etruszk és a latin ennek a javított kiadása. A javított kiadás pedig mindig későbbi, fiatalabb, mint az eredeti, amelyet kijavít.

Magyar:	I	II	III	IIII	V	X	V	*	*
Etruszk:	I	II	III	IIII	V	X	V	⊕	⊖
Római:	I	II	III	IV	V	X	L	C	M

A magyar számrovás a tiszta logika szabályai szerint felépített rendszer. Az egyes vonaljelekre nem térek ki, azok könnyen érthetők. Az 5-ös számjegy két szögben találkozó vonal. Kettő ilyen a csücsoknál összetéve adja a tizet. Az 50-es az 5-ös alakból úgy keletkezett, hogy egy kis merőleges vonalat iktattak bele, ez a tízszeresnek a jele. A 100 úgy jött létre, hogy az X-en, vagyis a tízen húztak keresztül egy merőleges vonalat. 1000 pedig ebből úgy lett, hogy még egy vízszintes vonalat húztak rajta keresztül. Így a 100 egy hatágú csillaghoz, az 1000 pedig egy nyolcágú csillaghoz hasonlít. De tintával, vagy festékkel írásnál ezeknek a vonalaknak a metszőpontján igen könnyen összefutott a festék, vagy tinta. Ezért az etruszkok a 100 jeleként egy kört és benne egy keresztet rajzoltak. Az 1000 helyett pedig egy kört és rá egy felfelé nyitott félkört rajzoltak.

A rómaiak még ezt is leegyszerűsítették. Az 50-et egy nagy L betűvel, a 100 egy nagy C betűvel, az 1000 egy nagy M betűvel jelölték. Ezek írásánál a tinta nem folyhatott össze.

Időrendben tehát első a magyar, ezt javította az etruszk és az etruszkot a latin,

→Hogyan történhetett volna mindez, ha a magyar nép ott született volna a vogul őserdőben annak a nyomorult erdőbújó népnek és egy harcos török népnek a nászából Kr. u. az V. században és Kr. u. 896-ban lovagolt volna be a Kárpátmedencébe? Hogy került volna nyelvi és kulturális közösségbe az etruszkokkal, a rómaiak tanítómestereivel már Róma alapítása előtt, ami a 753-ik évben történt Kr. e.

Csak úgy, hogy a különböző népelemekből később eggyé vált magyar ősnépnek a legősibb része a nyelvetadó zöm már az árja özönlés előtt a Kárpátmedencét lakta.

Csakis ebből az ősnépből válhattak ki az etruszkok s a mellettük lakó pirének, akik szintén turáni fajta nép voltak.

- Az etruszkokat a nyugati írók tengeri, hajósnépnek minősítik. Ez is lehet, de akkor a közös kaptárnak Mezopotámia körül kellett lennie. Lehet, hogy a feníciai Arad város volt ez, mert ennek módjában volt az is, hogy lakóinak feleslegét hajókon a termékeny és vészélytelen helyekre elszállíthassa.

Kr. e. a III. évezredben már virágzó tengeri városállam volt ez az Arad s az arabok pedig csak Kr. u. a VIII. században foglalták és pusztították el. Tehát legalább 3700 évig egyfolytában fennállott s ezalatt a hosszú idő alatt sok rajt bocsáthatott ki emberfeleslegéből. 3700 év alatt két emberből 500.000 ember lesz. ha a lakósság 200 évenként megkétszereződik.

Egy tény letagadhatatlan: a történelem három Arad nevű várost ismer. Egy volt a Holttenger nyugati oldalán még a zsidók honfoglalása előtt. A másik Feni-ciában már a Kr. e. III. évezredben virágzó tengeri vá-

rosállam volt. A harmadik a Maros mellett épült fel ismeretlen időben. Szent István uralkodása alatt már ott volt, mert az lett a megyeközpont vára. Tehát az őstelepes nép építette még akkor, amikor annak a nyelve sumir volt, mert Arad sumir nyelven áradásos helyet jelent. E három város névazonossága nép- és nyelvazonosságot tételez fel, de legalább is nagyfokú nép- és nyelvrokonságot.

Hogy pedig ezekből a feníciai városállamokból elég oka volt a lakosságnak elmenekülni, igazolják az események. Kr. e. a II. évezred derekán Szíriát és Feni-ciát Egyiptom hódította meg egészen az Eufrátes folyó-ig. Erre pedig a kisázsiai Hettiták ellentámadása következett, mert ők sem akartak elesni e gazdag városok juttatásaitól. Harmadiknak pedig az asszírok avatkoztak bele a két vetélytárs harcába. Így állandó harc-tér lett e gazdag vidék és a végén aki tehette menekült a csendesebb tájak felé.

Ilyen volt akkor Európa középső része, a Kárpátme-dence, a Balkán és Itália felsőrésze, mert ezek akkor még kiestek a nagy hódítók útjából.

De, hogy a kárpátmedencei őstelepes nép hogyan kerülhetett közelebbi érintkezésbe és ismeretségbe az etruszkok őseivel, azt már oknyomozó történelmi rendszerrel felderíteni nem lehet. Nem is fontos, mert a lényeg a fontos.

Ez pedig az, hogy az ősi Kárpátmedencében sumir rokonkép élt már az ősidőben s az etruszkok is azok voltak nemcsak faji jellegre, hanem nyelvre nézve is.

Azt hiszem, hogy erről a tényről a felhozott sok és nyomós adat alapján sikerült az elfogulatlan olvasó-imat meggyőzőnöm. De számítanom kell azokra is, akik nem hagyják magukat meggyőzetni, ilyenek is vannak, mert azt szokták ellenvetni, hogy egy csomó rokonér-

telmü szó még nem tesz két nyelvet rokonná. A rokonnyelvek szerkezetének is hasonlóknak kell lenni.

Példa: A sumir nyelvben a jelzett szó áll elől s utána következik a jelző. A magyarban megfordítva, a jelző áll elől, azután következik a jelzett szó. A sumirban a birtok áll elől és utána a birtokos, továbbá a sumirban a ragok képzők nemcsak hátul, de elől is járulhatnak a szóhoz.

Felhívom olvasóim figyelmét az általam már közölt nevekre: Tósok, Malomsok, Magyarsok, Hegymagas, Szekszárd, Szekcső stb. Mindegyikben elől van a jelzett szó és utána jön a jelző. De nagyon sok ilyen képzésű telephelyünk van még.

Mit bizonyítanak ezek? Azt, hogy a mai kárpátmedencei magyar népnek az ősei tisztán sumir szórendet használtak egykor a szavak képzésénél és egymás mellé illesztésénél. Ma azonban már nem! Miért? Mert minden, ami él, alá van vetve a fejlődés nagy törvényének. A fejlődés pedig átalakulást jelent. Az életnek ezt a nagy törvényét megállítani nem lehet.

Az ember a nyelv útján való gondolatközlésnél is követi a logika szabályait: amit fontosnak érez és tart, azt hangsúlyozza, kiemeli s a gondolatfűzés sorrendjében előre teszi. A hangsúly pedig mindig a jelzõn van, mert ez fejezi ki a jelzett szó minőségét, mennyiségét és értékét. Épp ezért már nem mondjuk, hogy Pesten malom sok van, hanem, hogy sok malom van. Nem mondjuk, hogy a Balaton mellett egy hegy magas van, hanem, hogy magas hegy van, bár Hegymagas nevében a sumir ősnyelv emlékét ma is híven őrizzük és megtartjuk.

Ma már nem mondjuk, hogy Finnországban tó sok van, hanem, hogy sok tó van, mert a hangsúly a sokon, a jelzõn van.

Gyerekkoromban ősi Dunántulon a „Miatyánkot” még így hallottam imádkozni: „Kenyerünket minden napit add meg nekünk ma”. Ma már — azt hiszem — nincs ilyen hely az egész országban, mert a hangsúly a kenyérről a mindennapira került, hogy kenyér mindennap legyen.

Azután idővel a „sok” szóból képző lett. Erdősok, ma így hangzik: erdőség, polgársok, ma polgárság, katonasok, ma katonaság. Érdekes az, hogy a „ság, ség” képzőnek a jelentése ugyanaz, mint a régi „sok” szóé, sőt bizonyos esetekben ez az összesség fogalmát fejezi ki. például: munkásság, polgárság stb, Tehát tulajdonképpen a „ság, ség” képzők használatával a sumir szórenden változás nem is történt.

Tehát úgy-e nem illendő dolog komoly hozzáértés nélkül ilyet írni: „A magyar nyelvet a sumir folytatásának tekinteni tudománytalan mese”.

Irta pedig ezt Báthory László csökönyös vogulista aki sokat összeolvasott, de a kellő ismeret és bírálat nélkül minden csodabogarat el is hitt és fölényes hangon hirdetett tovább. Például: „Turáni őstörténet” című cikkében (megjelent a Szemle c. folyóirat 1963. január havi számában) azt írta, hogy „nyugat Szibériában ráakadtak a mammutvadász ősemlék nyomaira. A feldarabolt mammut, a hússütésnél megmaradt szén és hamú, a primitív kőeszközök azt mutatják, hogy ez a civilizáció nem érte el az egykoru nyugat- és dél-európai civilizáció színvonalát.”

Hát először is, ez a fölényesen írogató összetéveszti a kulturát a civilizációval, vagyis a műveltséget a társadalmi fejlődéssel. Azok a talált kőeszközök ugyanis a kulturának meghatározó jegyei és nem a civilizációnak. A kultura műveltséget, valamint szellemi hala-

dást jelent, a civilizáció pedig a polgári jogok kiterjesztését jelenti.

A civis latin szó, magyarul polgárt és pedig teljes jogú állampolgárt jelent, a civilizáció tehát az a folyamat és törekvés, hogy az emberi társadalom minden rétege egyenlő jogú polgárokból tevődjék össze. A civilizáció tehát nem műveltséget, hanem a polgárjogok kiteljesedését jelenti.

Azután ez a fölényeskedő író azt is elhiszi, hogy primitív, kezdetleges köcszökökkel egy vastagbőrű száz mázsás körüli állatot el lehetett ejteni. Nem kő lándzsával, hanem igazi acél lándzsával vajjon neki merne-e menni egy mai vadász nem egy száz mázsás állatszörnynek, hanem például, egy húszmázsás elefántnak, amikor a modern elefántvadász is csak robbanó golyóval mer löni áldozatára. Azután elhiszi azt is, hogy ez az állatszörny a napi fejadagját kitevő 6-7 mázsás körüli fűmennységet a jégmezőkön leleghelhet, mert az ősember primitív fegyvereivel ezt az állatszörnyet a jégmezőn vadászta.

Azt is írja, hogy a kamasz nevű ázsiai nép 60 év alatt kétszer cserélt nyelvet. Nem egy egész népnek, hanem egy falunak egyszeri nyelvcserejéhez is évszázadok kellene.

Azután azt is állítja, hogy a kwarezmiek a honfoglaló magyarok között is elég nagy számmal voltak. A Kaliz, Kalász, Kálózd, Koroncó és Böszörmény nevű községek az ő nevüket őrzik.

Felhívom olvasóim nagybecsű figyelmét az általam kielemezett „Koroncó” szóra, azután vonják le a következtetést.

Ezzel pedig az őstörténetünkre vonatkozó fejtegetéseimet egyelőre befejeztem. Azért egyelőre, mert könyvem megjelenése után lehet, hogy visszatérek még rá.

Most pedig áttérek a történeti korra, amelynél már írásos feljegyzésekre is hivatkozhatok.

De merem hinni, hogy olvasóimat már eddig is megtudtam győzni arról, hogy a mai magyar nép széles rétege annak a sumir vagy vele rokon őstelepes népnek a vér szerinti és nyelv szerinti folytatása, utóda, amelyik a Kárpátmedencét már az árják özönlése előtt megszállta és a mai napig megtartotta.

Sőt azt is remélem, hogy a más véleményén levő szakembereket legalább is gondolkodóvá tettem. Ez pedig már értékes eredmény, mert aki gondolkodik, az rájöhet az igazságra. Csak a nem gondolkodók és a befolyásolhatók hihettek el olyan gyatra mesét, amilyen a magyar népnek a voguloktól való származása.

A PANNONOK

A későbbi Magyarország földjére vonatkozó történeti feljegyzések akkor kerültek bele a világtörténelembe, amikor a rómaiak a Duna-Száva közének földjét meghódították és Pannonia néven mint új tartományt a római birodalomhoz csatolták.

Augusztus, római császár önéletrajzában így mondja el ezt az eseményt: „A pannoniai törzseket, amelyeket az én kormányzásom előtt a római nép sohasem közelített meg, Tiberius Néró révén, aki mostoha fiam és akkor tábornokom volt, legyőztem, a római nép hatalma alá vettem és Illiricum határait előbbre toltam egészen a Duna folyam partjáig.”

Az a kifejezés, hogy ő előtte a római nép hadserege a pannoniai törzseket sohasem közelítette meg, úgy is értelmezhető, hogy meg sem merte közelíteni, mert az ő hadserege is csak 44 évig tartó harcban Kr. e. 35-től Kr. u. 9-ig tudta a pannon törzseket megtörni.

Ennél hosszabb háborút csak egyet jegyzett fel az európai történelem: a 100 éves angol és francia háborút 1339 és 1453 között. De ebben évtizedes szünetek is voltak.

Fontolja meg tehát az olvasó azt a tényt is, hogy abban az időben a világ legerősebb hadserege a római volt. Tehát a legyőzött pannon nép katonai ereje sem volt lebecsülhető. Ebből pedig a legszigorubb logikával az következik, hogy a pannonok népi ereje sem le-

hetett gyenge. Sőt amely nép 44 évig tudott ellenállni a világ akkori legnagyobb katonai hatalmának, az nem lehetett erőtlén sem fegyveres katonai erejére, sem létszámára, sem gazdasági erejére.

A rómaiak tehát nem üres vagy gyér lakosságú földet hódítottak meg, hanem egy erős, tehát aránylag sűrű lakosságú, vitéz és kulturált népet.

Tehát a 887 év múlva bekövetkező magyar honfoglaláskor ugyebár nem lehetett a Kárpátmedence területe olyan gyér lakosságú, mint amilyennek a vogulista történetírók hirdetik?

De honnan származik a pannon név? A latin írók általában Pannonia nevét Pán római isten nevéből származtatják. Egyedül Dio-Cassius (115-229) írta, hogy különös népviseletükről kapták nevüket. A „pannus” latin szó magyarul ruhaszövetet vagy kelmét jelent. De amilyen gyenge a Pán istentől való származtatás, ugyanolyan az utóbbi is.

Említettem már, hogy a györszentmártoni hegyet az ősidőben Pannonhegyének nevezték, a mellette folyó patakot Pannosának hívták. Pannosú sumir szó, annyit jelent, mint Panna sumir isten vize. Ez a Panna pedig nem volt más, mint a sumirok ősi teremő istenének, Anunak a bece neve, aki szülte a világot. Pannon sumirul is, magyarul is Pannához, Anuhoz tartozott, vagyis Anu népét jelentette, amint a Balaton is Bál isten tavának a neve.

A múltba visszarévedő szemeimmel mintha látnám azt a nagy ember-tömeget ott a hegy derekából kisu-gározó bővízü forrás körül ünnepezve Anut, a későbbi Ilanát, Élőanyát vagyis Tündér Ilonát.

Az egyik római császárról, Marcus Auréliusról (161-180 Kr. u.) az van feljegyezve, hogy a pannoniai

tartományokat a markomannok, szarmaták, vandalog kiirtása árán felszabadította a szolgaságból.

A római hódítás után ezek a népek rátelepedtek a pannon népre és a szolgálkává tették, de Marcus császár rendet csinált, illetve visszavette e tartományt.

A legérdekesebb esemény azonban az volt, amikor a pannon nép a Dráva és a Duna szögben fellázadt II. Konstancius római császár ellen 359-ben Kr. u, mert már nem bírta a szörnyű terheket, adókat.

A császár úgy látszik jóindulatu ember volt, mert szép szavakkal akarta lecsillapítani a jogosan felháborodott lakosságot. Azért összehívatta őket az ősi Szeiém városából, Szirmiummá latinosított székvárosa közélébe, Aciminkumba, hogy szép szavakkal rávegye őket az adók megfizetésére. De amikor azt mondta, hogy az adót azonban fizetni kell, az egyik elkeseredett hallgató lerántotta a csizmáját és hozzádobta e szavakkal: „marha, marha!” Erre kitört a forradalom. A feldühödött nép megrohanta a császárt, leszakították aranyos köpenyét, összetörték aranyos trónszékét. Ő maga úgy menckült meg, hogy először közlegényi köpenyt és sisakot vett fel, majd kerítették neki egy lóvat s azon elvágtatott meggyalázása színhelyéről.

Ezt az eseményt Edward Gibbon amerikai történetíró „The History of the Decline and Fall of the Roman Empir” című könyvének XIX. fejezete 48-ik szakaszában olvastam, New Yorkban.

Mindenekelőtt utána kellett néznem Gibbon forrásmunkáinak, hogy honnan merítette történetének anyagát.

Meg is találtam ennek az eseménynek bő leírását Ammianus Marcellinus egykori római tábornok történetíró „Rerum Gestarum” című művének XIX. könyvében a 11-ik fejezet 10-ik szakaszában.

Ammianus a császár kedvelt, bizalmas embere volt, akit azért nevezett ki az akkori leghíresebb római hadvezér Ursicianus mellé katonai tanácsadónak.

Éppen ez események után hívatta magához a császár minkettőjüket, hogy a közben kitört perzsaháború katonai intézkedéseit velük megbeszélje.

Igy tehát Ammianus magától a császártól hallhatta az esemény elbeszélését, de mint vérbeli historikus bizonyára kivalatta a szereplő tolmácsot is, mert csak a nép nyelvén értő ember adhatott neki felvilágosítást arról, hogy a „marha” szó latinul mit jelent és hogyan kell helyesen leírni. Csakis így kerülhetet a „marha” szó helyesen leírva a könyvébe, onnan meg Gibbonéba.

Itt meg kell jegyezni, hogy magyar történeti művek ezt az eseményt teljesen agyonhallgatták. Az egyetemen nem hallottam sem a történelmet, sem a latin nyelvet előadó tanáraimtól. Ez a konok egyöntetű hallgatás tehát nem lehet véletlen.

Már most milyen következtetés vonható le ebből a leírt eseményből?

Először is az, hogy a „marha” szót egyetlen más nyelvből sem vehettük át, hanem csak örökölhettük, mert ez a szó a magyar nyelven kívül más nép szókincsében nincs meg.

De hogyan örököltük? A nyomok Mezopotámiába, a sumirok nyelvéhez vezetnek. A sumir nyelvben a „mar” szó annyit jelent, mint valamit megfogni, a mi magyar nyelvünkben, pedig ebből a szóból van egy származék szó a „marok”, vagy „marék”, amely testünknek a fogó szerszáma. De ebből a sumir szóból származik a mi marad és marasztal szavunk is.

A „marha” szó értelme tehát annyit jelent a mai nyelvünkön, mint megfogott, kézben tartott, megszelí-

dített, vagyis házi állat, szemben a szabadon futó vagyis a vadállatokkal.

A mai „vad” szavunknak sumir őse a „bad”, annyit jelent mint futni vagy szaladni. Mikor a ménes elfut a pusztán, a csikós műnyelven azt mondja, hogy megvadult. Mikor a lovak az üres kocsiival elszaladnak, a magyar falusi ember ma is azt mondja, hogy a lovak megvadultak, vagyis elszaladtak.

Tény, hogy a „marha” szó egyedül a mi nyelvünkben van meg. Még az ugynevezett finn-ugor nyelvek egyikében sem található meg, annál kevésbé az árja és sémi nyelvekben.

Árpád hódító népe sem vihette magával, mert 537 évvel a magyar honfoglalás előtt az a nép, amelyet a rómaiak meghódítottak, már e néven nevezte nemcsak hasznos házi állatjait, hanem haragjának emberi lényeit is, beleértve a világ akkori legnagyobb úrát, a római császárt is. Ezt a szót tehát Árpád hódító népe is csak ott tanulhatta meg a nyelvvel együtt a Kárpátok koszorúzta hazában az általa meghódított és szolgává tett sumir utód néptől.

A történelem — hála Ammianus alaposságának — az őstelepes pannon nép nyelvéből ezt az egy szót megörökítette, de ebben az egy szóban benne van nyelvünk egész szókincse, amiként egy csepp tengervízben az egész tenger vízének lényege.

Költőileg hangzik ugyan ez a megállapításom, de igazat ad az a tény, hogy ezt az egy szót csak az a nép használhatta, amely a mi mai nyelvünknek egész ősi nyelvkincsét beszélte, mégpedig már 1608 évvel ezelőtt. Mert itt nemcsak egy szó használatáról van szó, hanem egy azonos népszokásról is. Mi mai magyarok ma is marhának nevezzük nemcsak a házi állatainkat, hanem a haragunknak emberi lényeit is, amiként a Szirmium

környékén lakó pannon nép II. Konstancius császárt 359-ben Kr. u.

Honnan vettük ezt a szokást mi ma élő magyarok? Csak is a minket megelőző magyar nemzedéktől, ez pedig az őt megelőzőtől, az meg a még előbbitől. Így a nemzedékek sorozatán végig menve, eljutunk a császárt lemarházó népig, amely ugyancsak ebben az értelemben használta ezt a szót.

Ebből pedig a legszigorubb logikával az következik, hogy az a császárt lemarházó nép nemcsak nyelvi, hanem vérszerinti ősünk is volt, mert ez a nyelvszokás a vérségi örökség útján jutott el hozzánk nemzedékről nemzedékre a mai napig.

Szirmium a császár volt székhelyének neve nem latin szó, csak latinos hangzásúvá változtatta a hódító római nép nyelve. Az ősi szó Szerém volt. Eme-emesc-emesc-mint ahogyan már kifejtettem a sumir eme szóból származik, ami tápláló anyát jelentett. A „szer” szavunk is valószínűleg sumir örökség, bár ezt eddig kinyomozni nem tudtam. De az ilyen sok értelmű, gazdag szónak nagyon ősinek kell lenni. Pld. alszer, felszer, kisser, nagyszer, jogyszer, gyógyszer, félszer, ékszer, ószer, jószer, rendszer, kényszer, újszer, mosószer, kábítószer, szerszám, szerelem, szeretet, szerény, szerencse, szertartás, szerzet, szertelen, szerfelett, szeret, szervez, szerkeszt, stb.

Helyes a megállapításom tehát, ha a Szirmium nevet az ősi „szerém” szóból származtatom, ami a mai nyelvünkön rendes táplálót jelent. Erre a névre Szerém vidékének földje rá is szolgált, mert már az ősidőben kiváló gabona és szőlőtermelő terület volt. Nagyon régi eredetű szónak kellett lenni, mert egy ilyen nagyfokú szétágazódáshoz, elbokrosodáshoz elsősorban is hosszú időnek kell eltelnie.

Az a nép, amely Szirmiumot és környékét a római hódítás idején lakta, már az ősidőtől fogva ott lakott telepes nép volt s a római hatalom bukása után is ott maradt. Nemcsak a római uralmat követő húnok, avarok idejében maradt ott, hanem Árpád hadi népe is ott találta és a maga szolgájává tette.

Hogy milyen nyelvű volt ez az ősi nép, arra nemcsak „marha” és „szerém” szóból következtethetünk, hanem IV. Béla királyunknak egy okleveléből is. Ezt a király 1237-ben adta ki az általa alapított Bélakuti cisztercita kolostor részére (W. VII. 27.). Ebben az oklevélben a király a régi Szirmium közelében levő következő nevű falvakat adományozta el a kolostornak: Nyárad. Csud^ő, Acsád, Ined, Lázár, Ökörd, Monoros, Letemér, Lúház, Erdőel, Váralja, Furni, Perben, Szépfalu, Aszszony, Harang, Pokalj, Komlós és Újfalu.

A pannonokat, akik a császárt lemarházták, a rómaiak után a húnok hódították meg, utánuk néhány germán törzs: gót, longobard, gepida lett átmenetileg úrrá Pannoniában. Majd ezeket követték az avarok, vagyis az avarhúnok. Ezek hatalmát a germán frankok és a törökfajú bolgárok törték meg és lettek urak a Kárpátmedencében.

Végül pedig egy török törzsszövetségből alakult nép telepedett ott meg Árpád fejedelem vezérlete alatt. Ezeknek a szövetséges törzseknek vezértörzse, vagy fejedelmi törzse a megyer, vagy magyar nevű törzs volt. Ez adott később az egész törzsszövetségnek és az általa meghódított népnek is nevet. Így született meg a magyar nép a Kárpátmedencében.

PANNONIA NÉPESEDESI VISZONYAI A RÓMAI KORBAN

A népesség létszámára mindig lehet következtetni a lakóhelyek, tehát a falvak és városok számából, mert az emberek már az ősidők óta falvakban, vagy városokban laktak. Erre kényszerítette őket az élelem megszerzésének és megvédésének nehéz feladata.

Rendesen a közös őstől leszármazottak maradtak együtt, egy helyen, ha csak a védelem nem tette szükségessé több nagycsalád együttmaradását.

Pannoniának a római korban már meglevő telepelveiről nem merném azt állítani, hogy több nem volt, mert a valószínűség az, hogy a telephelyek száma jóval több volt, mint amennyiről írásos bizonyíték van.

Például, a ma is jelentéktelen Bakonyszentlászló Crispiana néven fel van jegyezve, de Veszprém ősi városa, amely a római útnak igen fontos őrállomása volt, nem szerepel a római uralom idején.

De azért közlöm az alábbi helyneveket, mert ha csak ezek voltak a római hódítás idején meg, vagyis Kr. u. a 9. esztendőben, akkor a 900 évvel későbbi honfoglalás idején legalább is megnégyszereződtek volna. Tehát történetíróinknak az a megállapítása, hogy a honfoglalás idején csak gyérszámú szláv és avar maradványok lézengtek Magyarország területén, mennyire alaptalan még ezeknek a telephelyeknek megléte mel-

lett is. A felkutatott telephelyek névjegyzéke a következő:

Sabária (Szombathely), Aquincum (Buda), Brigetio (Ószőny), Arrabona (Győr), Intercisa (Dunapentele), Salva (Esztergom), Scarbantia (Sopron), Campona (Nagytétény), Lugio (Dunaszekcső), Sophianae (Pécs), Altinum (Oroszvár), Ad Flexum (Magyaróvár), Calamantia (Leányvár), Ad Mures (Ács), Azaum (Dunaalmás), Lepavista (Süttő), Crumerum (Nyergesújfalu), Cripi (Dunabogdány), Ulciscia Castra (Szentendre), Salina (Adony), Pax (Paks), Altaripa (Tolna), Alesca (Szekszárd), Antiane (Baranyabán), Limusa (Szigetvár), Silacaene (Beleg), Valeum (Fenékpuszta), Mogentianae (Somlóvásárhely), Mansvetina (Ódombóvár), Herculia (Fehérvár ősi helye), Floriania (Bicske), Triciana (Ságvár), Caesariana (Jutas).

A sumir nyelvben nem járatós íróink természetesen mind azt mondják, hogy a latin Pax szóból származott a mai Paks községünknek neve. Pedig fordítva, Paks az ősi név, mert e sumir szóból származik „paksu”, annyi mint víztartó. Ugyanaz a szó mint Csopak községünk neve, csak a sumir nyelvben a „cso” kisebb vizet jelentett, mint a „su” vagy „so”. Valóban a csopaki víz csak csordogál, míg a paksi víz, a Duna folyik, vagy ömlik.

EGYÉB NÉPEK

E néven azokról a népekről emlékezem meg, amelyek valamikor a Kárpátmedencében laktak, még a magyar honfoglalás előtt. Természetesen nem állítom, hogy más népek nem kerültek oda ezeken kívül, amikor az ősidőben hazánk földje az átjáróház szerepét töltötte be.

Az egyik legrégibb feljegyzés az aghatirz nevű népről maradt fenn, amelyik Erdélyben lakott. Herodotosz görög történetíró (484-425 Kr. e.) azt írta róluk, hogy a Maros (Maris) az aghatirzek országából jön és a szkíták közé sorolta őket megjegyezvén, hogy „nagyon fényűzők és nőközösségben élnek. Épp ezért mindnyájan testvérek lehetnek, mintha egy család tagjai volnának. Nem irigykedők és gyűlölködők egymásra. Ruházatuk majdnem olyan mint a trákoké.”

A trákokkal kapcsolatban eszembe jut Plátónnak a híres görög bölcselőnek (427-347 Kr. e.) egy osztályozása az akkori népekről. Belső lelki tulajdonság szerint, háromféle embercsoportot különböztetett meg. Az elsőbe sorozta a bátrakat, amilyenek a trákok és a szkíták. A másodikba a pénzsóvárokat, amilyenek a feničiaiak és egyiptomiak, a harmadikba a tudományszeretőket, amilyenek a görögök.

Trák volt az első lovasnép, amely Ázsia füves térségéről Európába költözött körülbelül 900 évvel Kr. e.

Ugyanaz a fajta volt, mint a későbbi szkíta, hún vagy turk néven nevezett népek. Nyomaik hazánk földjén is megtalálhatók.

Az aghatirzek nőközössége az emberiségnek egy nagyon ősi szokásából maradt meg mint csökevény, abból az időből, amikor minden vagyontárgy közös tulajdont képezett s még a nő is ilyennek számított. Amikor az egyén még nem tudta állandóan megszerezni vagy biztosítani magának a mindennapi élelmet, mert az erejét felülmúlta, akkor szükség volt többeknek az összefogására, szóval a közös gazdálkodásra. Ez a szükségesség fennállott, amikor az ember vadászatból, halászatból és állattenyésztésből élt és kőből volt a fegyvere és a szerszáma.

De amikor az ember földet kezdet művelni és ennek hozadékából megélni, a nagy család közös gazdálkodása kezdett felbomlani elemeire, a kis családokra, mert a szorgalmas és munkaszerető ember nem volt hajlandó a lusta és dologkerülő helyett dolgozni. Az aghatirzek nőközössége is idejét multá. Néhány száz év múlva a történelem lapjai már nem is emlegetik őket, hanem országukban egy másik népről, a dákról vannak feljegyzések. Ez is szkíta lovasnép volt s valószínű, hogy ők hódították meg az aghatirzeket. Ezek nemcsak az erdélyi részt, hanem a Havasalföldet is megszállták egészen a Dunáig.

Augusztus császár idején már veszélyeztették a római birodalom balkáni részét, de a császár személyesen vezetett ellenük hadjáratot és mint önéletrajzában dicsekedve mondja, sikerült őket a Duna baloldalára űzni és velük a római birodalom tekintélyét elismertetni.

Véglegesen Traján császár hódította meg őket 106-

ban Kr. u. s Dácia néven országukat megszállva a római birodalomhoz csatolta.

De Gallineus császár már 261-ben kivonta a légiókat Erdélyből, Aurelianus pedig 275-ben az egész Dáciát feladta. A dákok is eltűntek az utánuk jövő germán és hún népekben.

Minket magyarokat a dákok annyiban is érdekelnek, hogy az oláh agitátorok előkelő ősokeket keresvén, a dákokat is összeházasították a — szerintük — Erdélybe telepített római légiónáriusokkal. Persze azt nem vették figyelembe, hogy a római légiók idegen légiók voltak s a legénység nyelve is idegen és nem latin volt, tehát nem lehettek már azért sem az oláhok latin ősei.

Az Alföldön a Duna-Tisza között is volt egy lovas nomád nép Kr. u. az I. században, de valószínűleg előbb is, mert lovas nép részére ugyancsak megfelelő terep volt ez a nagy síkság már az ősi időben. Ez a nép a jazig vagy jász nép volt. A görög írók methanasta néven említik őket, ami magyarul vándorlót, koborlót jelent, de a jazig török szó is ugyanezt a fogalmat tartalmazza. Sokat harcoltak a rómaiakkal, Nagy Konstantin császár azután végleg leverte őket. Akkor húzódtak a mostani szállásaikra. Ma igen értékes és derék népelemez hazánknak.

A rómaiak 400 évig bírták hazánknak dunántuli részét, az akkori Pannoniát és 160 évig Erdély földjét. A történetírók általában sokat írnak a római kultúra termékenyítő hatásáról a meghódított országokban. Minden fejlődést, gyarapodást a rómaiaknak tulajdonítanak, aminek eredetét nem ismerik. Ebben magyar és külföldi írók közt vajmi kevés különbség van. Például: Magyar gazdasági szakkönyvekben olvasható, hogy a római katonák erdőt irtottak, mocsarakat csa-

poltak le, utakat, vízvezetékeket csináltak és ők honosították meg Pannóniában a szőlőtermelést is stb.

Még ma sem jöttek rá, hogy a rómaiak által meghódított Pannóniának egyik városát, amelyik később Felsőpannonia székhelye is lett, Vindobonának hívták, amelynek a jelentése az akkor ott lakó kelta nép nyelven Vin de bona volt, ami magyarul jó bort jelent. Az olaszok, franciák és spanyolok nyelven még ma is ez a jelentése. Tehát a ma Wien-nek magyarul Bécsnek nevezett város környékén a síkságot szegélyező hegyek trachit porladékú lejtőin már virágzó szőlőtermelés volt a rómaiak előtt.

A szőlőtermelést a sumir rokon népek és a szíriai telepesek honosították meg már az ősidőben az árpa és búzatermeléssel együtt, mikor hazájukat ott kellett hagyni és Európa földjén az élet küzdelmét újra kellett kezdeni.

A rómaiak nem azért hódítottak, hogy kultúrát terjesszenek, hanem, hogy a már megvolt és virágzó kultúra gyümölcseit maguknak szerezzék meg adó és háracs alakjában. Hogy mily óriási zsákmányt vittek haza egy-egy tartomány meghódítása után, azt Augustus császár önéletrajzában bámulva olvashatjuk. A többek közül csak azt az egyet említem itt meg, hogy 5-ik konzulása évében a hadizsákmányból 120.000 embernek adott fejenként 1.000 szeszterciust.

Valósággal kirabolták a tartományokat, mert minden hadizsákmány rablásból ered. De két felbecsülhetetlen értékkel Róma mégis megajándékozta az akkori Európát. Megszüntette az óriási birodalom határain belül élő népek között a háboruszkodást. Az állandó béke így biztos alapja lett a gazdasági és szellemi fejlődésnek. Azonkívül olyan úthálózatot épített ki Európa

nyugati felén, amely a közlekedés megkönnyítésével elősegítette a szellemi kincsek kicserélését is. Ezért hagyta el maga mögött Nyugateurópa nemcsak Kelet-európát, hanem az egykori tanítómesterét, az öreg Ázsiát is. Ez a magyarázata annak is, hogy miért lett Európa a többi földrész szellemi és gazdasági vezetőjévé.

Természetesen az utakat nem a római katonaság építette, ahogyan a naiv historikusok írják, hanem az őslakosság. Ez kubikolta a földet, törte a követ, a katona pedig hajtotta a népet. De a népnek is megérte a fáradtság, mert az ő kocsijai és állatai is könnyen futottak a jó úton.

Miért épített Róma mindenütt utakat? Azért, mert a hadseregének a zöme — a légiók — gyalogságból állottak és ezek csak kocsival és jó úton voltak gyorsan bevethetők, ha hosszú határának valamelyik távoli pontján a barbárok betörték. Az utak ugyan hadászati célt szolgáltak, de a polgári forgalmat is elősegítették, azonkívül pedig időállóak lévén a római birodalom megszűnte után is megmaradtak. Sőt még ma is megvannak.

Pannónia fejlődésén minden esetre sokat lendített a 400 éves római béke és a kitűnő úthálózat. Ennek nyomai még ma is megállapíthatóak.

TELEPES ÉS HÓDÍTÓ NÉPEK

Az eddig előadottak alapján olvasóim is megtudják állapítani a különbséget a címben szereplő kétféle nép között.

A telepes nép üres, emberektől lakatlan földet szállt meg, amelyet azután nehéz munkával feltört porhanyóvá tett, hogy az emberi életet tápláló gabona benne megteremhessen, hogy az embernek az élete fenntartásához meglegyen a kenyere.

A kőkapától a vaskapáig nagyon hosszú út vezetett, amelyet egész hosszában az ember véres verejtéke öntözött.

A mai időszámításunk kezdetének elején még a „mindennapi kenyér” volt a legnagyobb ajándék, amit a küzdő földi ember az Istentől mint legnagyobb jót kért.

Ennek emléke van meg a keresztények imádságában, a „Miatyánk” e szavaiban: Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Erre pedig Jézus tanította a tanítványait.

De ennek emléke van meg a mi „módos” szavunkban is, amely ma jómódu, gazdag embert jelent.

Mu-du sumir szó, a mai nyelvünkön mag csinálót, vagyis gabonamag termelőt jelent. Ezzel szemben a nu-mu-du sumir szó mai nyelvünkön „nomád” nem magcsinálót. hanem állattenyésztőt jelent. A sumir muduból lett a mai nyelvben a mudus vagy módos ember neve.

A telepes népek tehát mindenütt az egész világon a termelő munka megvalósítói voltak. Nemcsak földet műveltek, hanem ipart is űztek, sőt rezes, vasat is bányásztak s ezekből készítették a munkához alkalmassabb eszközöket.

Hazánk őstelepes népeiről már kimerítően megírtam, hogy honnan származnak s az ősidőktől fogva miként tették virágzóvá munkájukkal otthonaikat és országot s hogy a műveltségnek mily magas fokára emelkedtek a saját erejükből, mert saját és nem más néptől átvett ősi betűírásuk is volt.

Ez letagadhatatlan!

De voltak olyan népek is már az őskorban, amelyek nem a saját termelő munkából akarták magukat fenn tartani, hanem a másokéból akartak megélni. Ezeket nevezem hódító népeknek, amelyek a fegyver erejével tették szolgálkákká a békés és dolgozó népeket. Azután mint fegyveres katonanép eltartatták magukat.

A legnagyobb ilyen hódító nép Európában a római volt. Ősi területük Latium, csak 2350 négyzetkilóméterre terjedt ki, körülbelül akkora volt mint Pestvármegye, amikor 753-ban Kr. e. Róma nevű városukat felépítették és Kr. u. 110 körül Trajánus császársága alatt ebből a pöttömnyi országból 10 millió négyzetkilóméteres óriási birodalom lett.

Csudának lehetne e tényt minősíteni, ha nem lett volna neki a történelemben mása is. De Dsingiszkán még nagyobb birodalmat vert össze. Timurlenk szintén, a mohamedán arabok hasonlóképpen.

Csak meg kellett találni a módját annak hogyan lehetett egy sereg embert katonai fegyelem alá venni, felfegyverezni, kiképezni és háboruba elindítani úgy,

hogy a katona a reá váró sebeket, sőt a halált is megkockáztathatónak ítélje a harcból származó előnyökért.

Julius Cézár óta a római hadsereg tisztára idegen légiókból állott. Nem a franciák találták fel tehát e katonai alakulatokat. Az ilyen katonákat a vezér a saját hazája ellen is vezethette, amint éppen Julius Cézár meg is tette.

Azért a római hódító hadjáratok tisztán haszonszerző, gazdasági vállalkozások voltak, mert a vezér épp úgy mint az utolsó közkatona az elrabolható javakért, a sarcért, a zsákmányért ment a harcba. Ezért a római légiókban ott találjuk az akkori világ minden népének jól verekedő és rablőhajlamú embereit.

A legjobb verekedőkből még császárok is lettek. Például: Maximianus Trax, trák volt, Philippus Arabs pedig arab. Maximianus a karpi törzsből származott, amely sumir eredetű nép volt és a Kárpátok környékét lakta, az ő nevüktől kapta e hegység a nevét. Dioklecianus telepítette azután át őket Pannóniába, Pécs környékére. I. Konstancius germán zsoldos katona volt. A tiszta északi típus és a jellegzetes germán testi felépítés különösen unokaöccsén, Nagy Konstantin császáron látszik meg, amint az megállapítható a Palazzo dei Conservatori palotában, Rómában őrzött mellszobráról.

Hogy milyen nagy haszonnal jártak ezek a hadi vállalkozások, azzal Julius Cézár mostohafia, Augusztus dicsekszik el önéletrajzában. Ebből már idéztem, hogy az 5-ik konzulása idején a hadi zsákmányból mily nagy összeget ajándékozott el. De ugyanakkor még 120 millió szeszterciust adott katonáinak, 100 milliót pedig az Apolló, Vesta és a Bosszuló Mars templomainak. 600 milliót adott az államkinestárnak és 170 milliót a továbbbszolgáló katonáknak.

Az általa rendezett gladiátori játékokon 10 ezer em-

ber küzdött egymással és 3.500 afrikai vadállat pusztult el.

Hogy tengeri csatát is bemutathasson egy 1.800 láb hosszúságú és 1200 láb szélességű területen kiásatta a földet oly mélyre, hogy 30 megvasalt orrú hadihajó és még sok kisebb hajó belefért és azokon 3.000 katonára küzdött.

Még legalább 4 oldalra jutna azoknak az építkezéseknek a felsorolása, amelyeket Augusztus a kizsarlott tartományok népének elrabolt javaiból emeltetett.

Súlyosbította a rablásokat még az úgynevezett testadó, amit minden meghódított tartomány minden lakosának a csecsemőtől az aggastyánokig fizetni kellett, hogy magukat a rabszolgaságtól megváltás. Azután jött még a fejadó, amelyet minden felnőttnek fizetni kellett a tartományokban. Betetőzte ezeket a vagyondó, amelynek határa az adózók fizetési képessége volt. Szóval annyit kellett az adóalanynak fizetni, amennyit rajta behajthattak. Aki nem fizetett, azt eladták rabszolgának a piacon.

Hogy az adókat hogyan hajtották be, arról Salvianus, római író így írt: „Tűrhetetlen és szörnyű állapot, józan eszű ember még a hallatára is megborzad, hogy a földhöz ragadt szegény nyomorult ember vagyunkájából kifosztva, földecskéjéből kiforgatva, mikor már semmije sincs, mégis kénytelen adót fizetni elvesztett vagyona után. A birtok kicsúszott a lábuk alól, a fejadó nem tágit mellettük, vagyontárgyaik már nincsenek, de az adók csak úgy záporoznak rájuk”.

Hogy a rabszolga sorsot elviselni nem tudó szegény páriákkal hogyan bánt el, azzal is dicsekszik Augusztus: „Azoknak a rabszolgáknak a leverése után, akik megszöktek uraiktól és fegyvert ragadtak az állam

ellen, körülbelül 30 ezret összefogattam és visszaadtam úraiknak, hogy kivégezhessék őket.”

Nem csodálatos tehát, hogy „az illirikumi határtól egészen Galliáig valamennyi nép egyszerre kelt fel”. De az sem csodálatos, hogy ez az óriási birodalom olyan könnyen omlott össze. Miért? Mert a kiszarolt lakosság úgy a germán hódítókban, mint a húnokban szabadítókat látott.

Szószerint idézem Jordanes idevonatkozó írását. Ez gót püspök volt és 551-ben Kr. u. írta *Getica* című történelmi munkáját, tehát majdnem kortársnak számít. Ő így mondja el a római birodalom bukásának utolsó felvonását: „Orestes fővezér a hadsereg élére állt, kivonult Rómából, hogy az ellenség ellen induljon. Megérkezett Ravennába és ott fiát Augusztulust császárrá tette. Nepos, a tényleges császár, amint erről értesült, Dalmáciába menekült és ott trónfosztottan meghalt”.

„Miután Orestes fiát Augusztulust Ravennában a császári trónra emelte, a rugius törzsből való Odoaker a turcilingusok királya scirus, herulus és egyéb germán törzsekből toborzott segédcapataival elfoglalta Itáliát, megölette Orestest, fiát Augusztulust megfosztotta a tróntól és mindössze azzal büntette, hogy a campanai Lucullus kastélyba száműzte.”

„Igy a nyugati római birodalom, amelynek első császára Octavianus Augustus volt, a város alapításának 709. esztendejében ezzel az Augustulusszal elpusztult az addigi császárok 520-ik éve után. Ezentúl a gótok királyai uralkodtak Rómán és Itálián.” (Jordanes *Getica* 241-243.)

Nyugati időszámítás szerint ez az esemény 476-ban történt Kr. u.

Persze azt már nem érte meg Jordanes, hogy egy

másik germán törzs, a longobardoké kerekedett felül Északitáliában 568-ban Kr. u. Ezeknek a neve a ma is meglevő Lombardia nevében maradt meg, de nyelvük ezeknek is meg a többi germán törzsnek is beleolvadt az északitáliai gall nyelvbe, a mai olasz nyelv ősébe.

Délitáliát Szicilia szigetével együtt azoknak a normannoknak egyik ága szállta meg és szervezte országgá, akiknek másik csoportja Hódító Vilmostal Angliába költözött.

Tehát Itáliát is egy csomó germán törzs szállta meg, mint hódító katonanép. Övék lett az ország, a hatalom, az uralom, az adó, a nép verejtéke, de a nyelv a népé maradt meg, mert a meghódított néptől el lehetett venni a vagyonát, a pénzét, a földjét, a ruháit, az ennivalóját, a kincseit, sőt magát az embert is rabszolgává lehetett tenni, de a nép nyelvét nem lehetett elvenni, mert a beszéd hangokból áll s azok kézzel meg nem foghatók. Nyelvet elvenni csak úgy lehet, hogy helyette egy másikat kell adni mégpedig tanítással, nyelvtanfolyamok rendezésével, hozzáértő tanítani tudó szakemberekkel. Ilyet pedig a régi időben a hódító urak nem rendeztek. A szolganépnek pedig ahhoz, hogy a robotot elvégezze, nem kellett az úr nyelve, de az úrnak legalábbis annyiban szüksége volt a dolgozó nép nyelvére, hogy azoknak parancsolhasson, a munkát ki-oszthassa és a munka gyümölcsét behajthassa.

A KÖZÉPKORI HÓDÍTÓK NYELVALAKULÁSA

Az előbbi szakaszban, azt hiszem sikerrel bizonyítottam azt a tényt, hogy egy hódító és meghódított nép nyelvkeveredése esetén mindig a kisebb számú hódító nyelve veszik el és a köznépé marad meg. Hogy ez az igazság még világosabban álljon olvasóim előtt, a középkori hódító népek nyelvvalakulását is idevázolom.

Kezdem Európa nyugati felén a Pireneusi félszigettel. Itt az őslakosság a latinnal rokon gall néptörzsekből tevődött össze. Ezeket három germán nép a vandál, a szvén, a nyugati gót és egy turáni nép: az alán igázták le. A vandálok a mai déli Spanyolországot szállták meg, nevüket örzi Andalusia (Vandaluzia), a szvévek és az alánok egyrésze a mai Portugáliát szervezték meg, a nyugati gótok a mai Spanyolország középső és északi részét, az alánok másik fele Katalániát (Gótalániát) alapították. Ezek a hódítók lettek az urai a meghódított népnek, de a nyelvüket elvesztették s a népét, a mai spanyol nyelvet vették fel.

A mai Franciaországot szintén három germán nép szállta meg, u. m. a burgund, a frank és a normann. A burgundok 407-ben még a rómaiak jóváhagyásával foglaltak maguknak szállást a Saone és a Rhone folyók mellékén.

A frankok a Rajna torkolat vidékén laktak. Chlodwig nevű főnökük 486-ban elűzte Galliából Sigerius római helytartót és egész Galliát meghódította.

A normannok kemény hajos népe jóval később 923-ban telepedett le a már kialakult Franciaország északi részében, amelyet róluk ma is Normandiának neveznek. Együgyű Károly akkori király. erő híján kénytelen volt tűrni ezt a hódítást. Mind a három hódító nép elvesztette ősi germán nyelvét és felvette a meghódított nép nyelvét. Bár e nyelvet a germán frankokról nevezik az országgal együtt franciának, az a nyelv nem germán, hanem a régi gallnak a folytatása megtűzdelve jelentéktelen mennyiségű germán szóval.

Hogy mennyi idő alatt vész el egy hódító népnek a nyelve, arra ezeknek a normannoknak a történelme világít rá. Rolló vagy Rolf nevű főnökük vezérlete alatt 923-ban kerültek észak Franciaországba Kr. u. Már e század végén a Rouen környékén lakó normannok franciául beszéltek azért a trónörököszt elküldték Bayeuxba, hogy ősei germán nyelvét ott megtanulja. Mikor pedig ezek közül származott hadsereggel Hódító Vilmos normann herceg, 1066-ban átment Angliába és azt meghódította, lovagjai már tisztán francia nyelvűek voltak. E korból van a bayeuxi dómban egy nagy fali szőnyeg Hódító Vilmos és Harold angol király csatájáról s azon ez olvasható: „in proelio ceciderunt simul angli et franci” a csatában együtt estek el angolok és frankok. Ez a felírás tehát nem is normannoknak, hanem már franciáknak nevezi a hódítókat. Ezek vitték át a francia nyelvet a Britt szigetre és az angol nyelvben található francia szavak nagy része tőlük származik. Természetes, hogy Angliában rövid idő alatt angol nyelvűek lettek.

Anglia őslakói a brittek, piktek, írek és skótok voltak, a déli részen belga gallok is laktak. Kr. e. 54-ben Julius Cézár vezérlete alatt a római légiók hódítottak

meg őket. Mikor azonban Kr. u. az V. században ezek elhagyták a Britt szigetet, az őslakók összevesztek. Ezt az alkalmat kihasználva a Jütland félsziget körül lakó: jüt, angol és szász germán törzsek Britanniát elfoglalták. Később még dánok is telepedtek le a sziget keleti oldalán, legvégül pedig — mint említettem — Hódító Vilmos normannjai telepedtek ott meg. Az ősi britt lakóság egy része Walesbe, a hegyek közé húzódott, egyes rajok pedig Franciaország északnyugati sarkában a róluk nevezett Bretagneban találtak otthonra.

A hódító német és francia nyelvű törzsek Angliában is elvesztették nyelvüket, beolvadtak az angolnak nevezett nyelvbe, amely az ősi britt alapnyelvre épült fel, elég erős germán hatással. A walesi és bretagnei brittek nyelve azonban a félreeső erdős és hegyes vidéken ma is megvan, bár 1.500 év vihara zúdult el felettük, mert ők nem hódítók, hanem telepes népek voltak.

Németország germán törzseit másnyelvű nép nem hódította meg, erről tehát nincs mondanivalónk.

Olaszországban azonban már más a helyzet. Északolaszország őslakói gallok voltak. Ide telepedtek először a herulok, skyrek és turcilingok germán törzsei. Odoacer a herulok főnöke szüntette meg 476-ban a nyugat római császárságot őt buktatta meg egy másik germán törzsfő Theodorich a keleti gótok királya. A gótok uralmát is egy germán nép, a longobard törte meg 555-ben Kr. u. Ezek neve Lombardia tartományban ugyan fennmaradt, de nyelvük a többiekével együtt elveszett az ősi gall nyelvben, amelyből később az olasz nyelv alakult ki.

A Délitáliát meghódító normannok szintén a fran-

cia Normanndiából indultak útjukra francia nyelvvel, mint fajtestvéreik Angliába. Miután onnan kiűzték az arabokat és a bizánciakat, ők lettek a megszerzett föld urai, de nyelvüket ők is elvesztették s az olasszal cserélték fel.

Oroszország állammá szervezése a normannok egy másik ágának a germán varégoknak a nevéhez fűződik. Őket maguk a szláv lakosok hívták hazájukba mondván: „A mi országunk nagy, minden bőségben van itt, de a rend és az igazság hiányoznak, foglaljátok el és kormányozzatok minket”. Ez történt 862-ben Kr. u.

Hódító Rurik harmadik utódának, Igornak és feleségének Olgának, még germán a neve, de gyermekük már a szláv Szavasztoszláv nevet kapta. Ennek az utóda Vladimir (972-1015) nemcsak nevében, hanem nyelvében is orosz lett varégjaival együtt, akik követve királyukat 988-ban felvették a kereszténységet.

Lengyelország megszervezésében is részük volt a skandináviai normannoknak. Miesko vagy Miciszláv lengyel király normann származású volt s vitézeivel együtt 966-ban felvette a kereszténységet és nyelvét is felcserélte a meghódított nép szláv nyelvével.

A bolgárok törökfajú és nyelvű népe 660-ban Kr. u. foglalta el mai hazáját. Szlávnyelvű nép fölé telepedtek le s bár ők adtak az országnak és a nép nyelvének is nevet, de nem az ő török nyelvük maradt meg, hanem a meghódított nép szláv nyelve.

A csehek, horvátok és szerbek nem hódító nép voltak. A csehek a kelta bojok helyére telepedtek az üresen hagyott földre, mert lakóik Olaszországba költöztek. Ezeknél nyelvkeveredés nem történt tehát az ő nyelvük maradt meg.

A horvátokat és szerbeket Herakliosz keletrómai császár telepítette le, a lakósaitól nagyon megritkított Balkánra 640-ben Kr. u. Ezek éppúgy, mint a csehek, nyelvüket megtartották mert telepes népek voltak, területükön ők képviselték a lakosság többségét és nyelvkeveredés esetén mindig a többség nyelve marad meg.

Ime dióhéjban Európa összes olyan nemzetének a nyelvalakulási történetét ismertettem a történelmi hűségnek megfelelően, amelyeknél nyelvkeveredés történt, kivéve a magyarokét.

Az összes historikusaink azt mondják és hirdetik, hogy a honfoglaló magyarság előtt a Kárpátmedencében már nagyszámú szláv nép élt, kisebb számú avar és frank lakossággal. De ezek képezték a többséget a hódító magyarsággal szemben, mégis a kisebb számú magyarság ezeket a népeket nyelvileg mind felszívta és magába olvasztotta, s ennek a lehetetlennek a megvalósítását ők csodának nevezik. Hogy micsoda az előadottak alapján olvasóim ítéletére bízom.

Alább a magyar nép ősi nyelvének megállapításánál, még foglalkozom e kérdéssel, előbb azonban a magyar hódító nép két testvérnépével, a húnnal és az avarral foglalkozom.

A HÚNOK

A rómaiaktól a húnok foglalták el a Duna-Tisza táját. Harcedzett, lovas katonanép volt a hún, Kr. születése körüli időben még Kína szomszédságában élt. A híressé vált kínai falat, amelynek széles peremén egy lovasszekér is elfért, a húnok ellen építették. De a kínaiak összeszedve minden katonai erejüket, kiszorították őket szomszédságukból. Ezért indultak Nyugat felé.

Végig verekedve magukat Ázsia pusztáin mire 375-ben Kr. u. a Volgához — Európa határához — értek, már olyan félelmetes hadsereggel rendelkeztek, amely ellen hiábavaló volt minden ellenállás. A népek vagy hozzájuk csatlakoztak, vagy szaladtak előlük, meglököve és mozgásba hozva a mögöttes népeket. Így indult meg a nagy népvándorlás.

Kr.u. a 400-ik év előtt már hazánk földjére érkeztek s a Nagyalföld lett birodalmuk központja. Attila hún király idejében (434-453.) birodalmuk határa a Volgától a Rajnáig ért.

A római birodalom megdöntésére 451-ben vonult fel a hún sereg. A germán népek közül a herulok, markomannok, keleti gótok, gepidák és a száli frankok a húnokhoz csatlakoztak, míg a nyugati gótok, a ripuali frankok és burgundok a rómaiakkal tartottak.

A Marne melletti nagy csata döntetlenül végződött.

A hún lovasság nem tudta áttörni a római légiók pajzs-falát és lándzsaerdejét.

A következő évben magát Itáliát, a római birodalom központját, támadta meg Attila s miután a felsőitáliai erődvonalat áttörte, Róma városa ellen indult. De I. Leó pápa eléje ment, tárgyalásuk eredményeképpen Attila hazavonult. Utána a burgundi király leányával Brunhildával tartotta meg menyegzőjét és ennek éjjelén hirtelen meghalt. Itt csak azt jegyzem meg, hogy az előző évi harcban Brunhilda apja Attila ellen harcolt, a halál pedig a valószínűség legnagyobb százaléka szerint nem lehetett természetes.

Az egykori európai írók nagyon sok rosszat írnak a húnokról. Csak egyet idézek ezek közül Ammianus Marcellinust, aki tábornoka volt II. Konstancius és Julianus római császároknak. A húnokat csak hírből ismerte s a következőket írta róluk: „A húnok népe, amelyről a régi forrásokból csak keveset tudunk, a Maeotis mocsáron túl lakik és elképzelhetetlenül vad. Mindnyájan tagbaszakadt, erős testalkatú emberek, vastag nyakuak és félelmesen borzalmasak úgy, hogy kétlábú állatoknak lehetne őket mondani”... „oly bárdolatlanok, hogy sem tűzre, sem ízletes ételekre nincs szükségük, hanem vadnövények gyökereivel és mindenféle állat, félig nyers húásával táplálkoznak és azt a lovuk hátán a combjuk alatt kissé megmelegítik”.

„Házaik nincsenek, sőt kerülük a házakat mintha azok emberi forgalmon kívüli sírboltok volnának. Kis koruktól fogva megszokják elviselni a hideget, az éhséget és a szomjúságot”...

„Ruháik vászonból és mezei egerek bőréből készülnek és csak akkor váltják le, ha rongyokban szakad le róluk”... „Gyalogos harcra nem igen alkalmasak,

ellenben kitartó, de csúf külsejű lovaikhoz mintha odanőttek volna, lovaikon adnak, vesznek, esznek-isznak, sőt alusznak.”

„Ha harcra kelnek, ékalakú rendben félelmetes harci kiáltással mennek a csatába. Minthogy könnyen és fürgén mozognak, szörnyű vérengzést okoznak. Rendkívüli gyorsaságuk miatt észre sem lehet venni, hogy már a sáncot ostromolják, vagy az ellenséges tábornok fosztogatják”...

„Bizvást az elképzelhető legkeményebb harcosoknak lehetne őket mondani már csak azért is, mert a távolból nyilakkal kezdik a csatát, ezeknek hegyére csodálatos ügyességgel fent csont van illesztve, azután rohamra indulnak s magukkal mitsem törődve karddal harcolnak, az ellenséget, ha akarja védeni a kardcsapásokat, a kiröpített pányvával úgy gúzsba kötik, hogy sem lovon, sem gyalog nem tud harcolni.”

„Náluk senki sem szánt, állandó lakhely nélkül barangolnak szekereiken, ezek lakásaik is, asszonyaik itt szövik nekik ronda ruháikat”... „Nincs bennük semmiféle vallásos tisztelet, vagy babonás félelem, szertelenül vágódni az aranyra. Ezt a fékezhetetlen emberfajtát idegen országok fosztogatásának izzó vágya hevíti... Már eljutottak az alánokhoz, akik majdnem mindenben olyanok mint a húnok.”

Ezzel szemben mit mondanak a húnok sírjaikban talált eszközök, amelyek már nem tudnak úgy hazudni mint az élő emberek.

A legtöbb emléket a szentesi muzeumban találtam meg róluk, ahol több mint 500 húnsír leletei vannak szép rendben felsorakoztatva. Itt mindenekelőtt egy csontlemezről kell megemlékezni, mert ezen az ősi hún rovásírás látható. Ennek a nyugatiak által műve-

letlen, barbárnak nevezett népnek tehát saját írása is volt. Azután láttam néhány sarlót is. Abban az időben még a sarló volt az aratás eszköze és nem a kasza, az egész világon. Ahol pedig arattak, ott vetettek és szántottak is, de nemcsak gabonát, hanem lent, kendert is, mert ezek sem nőttek vadon a pusztán s míg a kenderszárból gatyá és ümög lett, sokféle munkát kellett elvégezni rajta. Ennek igazolására minden asszony sírjában ott található az anyagból készült orsógomb, amely a fonalak sodrását segítette elő.

A ruháikat díszítő bronzcsattokon, szíjvégeken, övkapcsokon, pitykéken pedig olyan művészi ízléssel kidolgozott inda és állati díszítéseket láttam, hogy ma is bármelyik íparművészeti műhely mintának vehetné őket. -

Egy-két ruhadísz bronzrozdája megóvta az enyészettől a rátapadt ruha foszlányait. Ezekből megállapítottam, hogy nagyon finoman szőtt és finom minőségű felsőruhák is voltak. Azonkívül a női sírokban művészies fülönfüggőket, karpereceket, gyűrűket és üveggyöngyöket láttam. Hogy a nyugatiaktól barbárnak nevezett Attila milyen egyéniség volt és milyen magasfoku ízlésének kellett lennie, arra élénken rávilágít Priskos rétornak, az Attilához küldött római követtség vezetőjének leírása.

Azon a fényes ebéden, amelyet Attila a vendégek tiszteletére adott, csodálatosan nem nyereg alatt puhított húst szolgáltak fel, hanem kitünően ízesített ételeket, mégpedig aranytányérokon és arany kupákból itták a finomabbnál finomabb borokat. A megjelent húnokon drága és díszes ruhák voltak, egyedül Attila jelent meg egyszerű, díszítés nélküli tiszta ruhában és fatányérból evett és fakupából ivott.

Mily magasan kiemelkedett ő még a mai királyok és főemberek közül is a nemes ízlés tekintetében, amikor ezeken még ma is annyi dísz, kitüntetés medália csillog, hogy a mellük is szűk hozzá, még a hasukra is kerül belőlük.

Azután még egyet jegyezzünk meg nagyon jól Attiláról és a húnjairól azt, hogy ezek nem rabolták ki Rómát, pedig az északitáliai erődövezeten már áttörték magukat, nem volt hadsereg, amely feltartoztathatta volna őket. Csak egy törékeny öreg ember, a pápa ment eléjük követnek irgalomért könyörögve és a húnok visszafordultak.

De a germán nyugati gótok, vandalok, burgundok, keleti gótok, alemannok és frankok mind kirabolták az Örök várost.

Érdekes, hogy Attilának ezt a nemes, nagyúri gesztusát a Nyugat nem értette meg vagy nem akarta megérteni. Valami jámbor lélek azután kitalálta, hogy csak a csoda segített: Szent Péter és Pál apostolok villogó kardokkal megjelentek Attila feje fölött és ettől a látványtól ijedt meg a barbár rabló s lóhalálban futott haza. Persze ezt a látományt egyedül csak ő látta, még a környezete sem, a mese szerint.

De itt önkénytelenül is az a kérdés tolakszik előre, hogy az a két szent apostolfejedelem miért nem rántott kardot Alarich, Genserich, Theodorich és a többi „ich” elíjesztésére is?

Igy azután már beleillett a nyugati gondolkozásba az érthetetlen magatartása Attilának, akinek lelki nagysága miatt nem kellett szégyenkeznie Alarich, Genserich, Theodorich okozta borzalmakért s Rómának igazi germán alapossággal végzett kirablásáért és elpusztításáért.

Aki nem hisz nekem, olvassa el Sophronius Eusébius Hieronimus magyarul Szent Jeromos egyházatyának a XXVII. és XXVIII. leveleit, amelyekből szószerint idézek: „Elfoglalták a várost, amely az egész világot magábanfoglalta, sőt mielőtt bevették volna, éhen pusztult, csak nagyon kevesen maradtak, akiket foglyul lehetett ejteni. Istentelen ételekre vetemedtek dühödt éhségükben és az emberek egymás húsát marcangolták, még az anya sem irgalmazott csecsemő gyermekének és visszavette testébe azt, aki nem sokkal előbb szakadt ki testéből... Az ősi város, amely annyi időn át uralkodott, most romokban hever, az utcákon és házakban ott hever a rengeteg temetetlen holttest... és mindenütt csak halál és halál... nincs tartomány, amely ne volna tele római menekültekkel... hajdani szentegyházak elhamvadtak... ki tudná megsírítani ezt a sok fájdalmat?”

Pedig Szent Jeromos Rómának csak az első kirablását, az Alarich vezette nyugati gótokét érte meg 410-ben Kr. u. a vandalokét és a többiekét már nem, mert 420-ban meghalt.

I. Leó pápának azután akadt egy utóda, aki megfeszítette azt a jelenetet, mikor Szent Péter és Szent Pál villogó kardjaikkal visszakergették Attilát és ez a kép még ma is látható a vatikáni képtárban. Így maradt meg Attila mindörökre a nyugatiak tudatában barbár rabló s Alarich, Genserich, Theodorich pedig germán hősök lettek.

A magyar nemzet sok nemes gesztusát sem értette meg Nyugat, vagy nem akarta, pedig a magyar nemzet vérének bőséges ontásával védte meg egy évezreden át a keleti ellenségek ellen.

Attila halála után birodalma szétesett, részben a

germán törzsek egységes magatartása, részben a húnok belviszálya következtében. Dengizik Attila egyik fia megpróbálta feltámasztását, de elbukott, 469-ben meghalt. A másik fiú Irnik visszahúzódott a húnok egy részével Szkíthiába, egy részük pedig visszamaradt a könnyebben védhető helyeken a Kárpátmedencében és ott idővel nyelvileg összeolvadtak az őslakóssággal.

100 év múlva megjelentek az avarhúnok s ezekkel együtt később részei lettek a kialakuló magyar nemzetnek.

AVAROK

Azok közül a népek közül, amelyek a későbbi Magyarország földjén mint hódítók hatalmas birodalmat szerveztek meg, a húnok után az avarok voltak a legtekintélyesebbek,

Először 557-ben Kr. u. jelentek meg az avarok Európa nagy színpadán, hogy eljátszák a Gondviseléstől részükre kiosztott szerepet. Ebben az évben kereste fel egy avar küldöttség Justiniánus keletrómai császárt. Ekkor az avarok a Volga és a Don körül laktak, mert az alánok fejedelmét Sároست kérték meg a közvetítésre. Az alánok pedig a Káspi tenger északnyugati sarkán laktak akkor.

Az avar követség fegyveres szövetséget, segítséget ajánlott fel a császárnak. Ennek ellenében évi adót, ajándékokat és alkalmas letelepedési helyet kértek részükre az Ister, vagyis a Duna mellett. A császár is elküldte azután követeit az avar kánhoz a részletek megbeszélése végett. Ennek eredményeképpen az avarok többször nyújtottak hathatós segítséget a birodalmat támadó ellenségek ellen.

De mikor a veszély elmúlt, a császár elfeledte megfizetni az adót. Erre az avarok bevonultak az Alduna vidékére, a birodalom északi határa mellé. Ez akkor volt, mikor a keleti gótok Pannóniából Itáliába költöztek s az elhagyott föld birtokán a másik két germán nép, a gepida és a longobard összeveszett.

Albion longobard király az avarokkal kötött szövetséget vetélytársa ellen s közös erővel azután a gepidákat megsemmisítették s helyükre a Duna és a Kárpátok által kerített részre az avarok költöztek. Mikor azután 568-ban a longobardok is Itáliába vonultak, a későbbi Magyarország egész területe az avaroké lett. Sőt Baján kán alatt nemsokára az Enns folyótól egészen a Dnyeszterig ért a birodalmuk s a keletrómai császár csak évi adóval tudta megóvni tőlük birodalmát.

Miféle volt ez a nép nyelvre, származásra és a műveltség milyen fokán állott?

Nyelvükre, fajtájukra nézve koronatanu Malalasz bizánci író, aki őket hunoknak nevezve azt mondja róluk hogy mikor követeik először megjelentek a császári udvarnál Konstantinápolyban, azok a tolmácsok fordították le beszédeiket, akik azelőtt az Attila féle hún nép nyelvén előadott követi beszédeket is tolmácsolták.

De az avarok maguk is húnnek nevezték magukat. A nyugati és a bizánci írók névadásai csak innen magyarázhatók meg. Eginhard frank író például így ír róluk, amikor Nagy Károly meghódította őket: „Szerencsét kívánok neked királyom, hogy hatalmas királyi pálcád alá meghódítottad ama szilaj húnfajt, amelynek őskori vadsága oly félelmetes volt”.

A hún ^{név} ~~nyelv~~ből később, mikor a turk vagy török néptörzs neve már kezdte elhomályosítani a régi szkítha és hún nevet, ^{név} ~~török nyelv~~ lett és ez a név máig is fennmaradt változatlanul, míg a szkítha és hún nevet csak a történelem lapjai őrzik. De az is tény, hogy a húnoktól, avaroktól és a hódító magyaroktól megmaradt személyi és dologi neveket csak valamelyik töröknyelvjárással lehet megérteni és megmagyarázni.

E nevek mindegyike a maga idejében volt divatban. A szkíthák idejében még ismeretlen volt a hún név. Mikor a húnok híressé váltak, a nevük is hamar elterjedt, de azért a szkítha név sem ment ki a használatból. Mikor pedig a turkok — törökök — népe lett híressé Kr. u. 552-ben, minden íjjat feszítő és lovon nyargalászó ázsiai népet turknak neveztek el. De minden néptörzs megtartotta belső használatra a maga igazi nevét is.

Mit mondanak a sírleletek az avarokról? E tekintetben saját kutatásaimra is hivatkozhatom, mert annak idején Börzsönyi Arnold tanárommal, Győrött, egy se-reg avarsírt kiástunk, de vidéki muzeumaink avaranyagát is jól ismerem.

A leletek majdnem megegyeznek a hún sírok anyagával, de az avaroké általában gazdagabbnak mondható, több bennük az ezüst és aranytárgy. Azonkívül az avarsírokban Győrött, fémből öntött mellénygombokat is találtam. Érdekes itt megjegyezni azt is, hogy gyermekkoromban a győrvidéki parasztság ünneplő ruhája még kék posztóból volt s a mellényen fémből öntött gombok diszlettek, a gazdagabbaké ezüsből. Ezeknek a fémgomboknak a formái egészen megegyeztek az avarsírokban talált gombokéval. Ez az azonosság csak avarörökségből származhatott. Igen valószínű, hogy az a nép maga is avarszármazású lehetett részben.

A kereszténységnek is sok nyomát találtam meg az avarsírokban. Különösen gazdag e tekintetben a veszprémi múzeum leletanyaga. Ott találtam egy előkelő avar asszony sírjából előkerült egyenlőszárú aranykeresztet, amely azt igazolja, hogy a tulajdonosa görög szertartású keresztény egyházhoz tartozott. Éppen azért

nem tudom elfogadni azt a magyarázatot, amit több historikusunk is hirdet, hogy az avar női sírok keresztény emlékei görög asszonyoktól származnak. A keresztény vallást még Azsiában megismerhették az avarok éppúgy mint a húnok, mert a Kaukázus környékén a kereszténység előbb terjedt el, mint Europa azon részein, amelyek nem tartoztak a római birodalomhoz.

A Fekete tenger felett lakó szkítháknál már Kr. u. a IV. században elterjedt a kereszténység, vagy legalább is ismeretes volt. A keletrómai császárságnak nagy érdeke fűződött ahhoz, hogy a szkítha, hún és turk népek barátságát magának biztosítsa a perzsák, később pedig az arabak ellen. Erre nemcsak az arany volt célravezető, hanem a kereszt is. A keresztény hit terjesztése a hívatott jámbor barátok által mindenestre olcsóbb volt, mint az évi adó. De a kettő együtt még hatásosabbnak bizonyult.

FRANKOK

Mivel az avarok leverésével a germán frankok is birtokba vették a Kárpátmedence egy részét, Pannóniát, róluk is meg kell emlékeznem.

A mai Franciaországot a rómaiak idején Gallia néven nevezték, az ott lakó gallnyelvű lakosokról. Ezeket hódította meg a frankok germán törzse mindjárt a római hatalom bukása után Klodwigh királyuk alatt.

Ezeknek a nevéről nevezték el azután Frankországnak, magyarosan Franciaországnak. A régi gall nyelv is francia nevet kapott a hódító germánoktól, bár sem az őslakosság, sem annak nyelve nem változott át germánná. Sőt éppen a meghódított gall nép nyelvébe olvadt bele a kisebb számú germán frank nép nyelve. Ez a történelem rendje.

Klodwigh családját az uralkodásban később felváltotta Martel Károlynak, az arabok legyőzőjének fia Pipin, akit II. István pápa 754-ben királyá koronázott. Ennek a fia és utóda lett a Nagynak nevezett Károly.

Ez már nem elégedett meg a királyi címmel, hanem római császár akart lenni. Ezért a keletrómai császárhoz fordult, hogy tőle a császári címet és egy császári hercegnő kezét megkapja, de kikosarazták. Így a pápához fordult kérésével és III. Leó pápa 799-ik év karácsony éjjelén Rómában császárrá koronázta, mivel a bajorok, szászok, longobardok és avarok legyőzésé-

vel és megtérítésével arra érdemesnek találta. Közrejátszott még az is, hogy úgy ő mint atyja a pápaságot többször megvédte az ellenséges támadásoktól, sőt még az egyházi állam ajándékozása és felállítása is az ő érdeme volt.

Minket a frankok történetéből csak az a rész érdekel, amely hazánk földjének sorsával összefügg. Ez az avarok ellen indított háború, azok legyőzése és Pannóniának a frank birodalomhoz való csatolása.

Az avarok nem nézték ölbetett kézzel Nagy Károlynak a határaikhoz mindinkább közeledő hódításait, mert sejtették, hogy reájuk is sor kerül. A longobardok régi szövetségeseik voltak, még Pannónia megszerzése idejéből. A barátság később sem romlott meg köztük, amit megerősít Bertarid longobard fejedelemtől fennmaradt feljegyzés is. Ez ifjú korában az avarokhoz menekült és tőlük kért védelmet. Az avar fejedelem szívesen fogadta és isteneire tett esküvel ígérte meg, hogy vendégének nála semmi bántódása sem lesz. De ellenségei mindenáron szerették volna kézrekeríteni. Nagy summa aranyat is ígértek az avar fejedelemnek Bertarid kiadatásáért, de ő ezekkel a szavakkal utasította el az aljas ajánlatot: „Oltsák ki istenek az életemet, ha elkövetném azt a bűnt, hogy eskümet megszegjem.”

Ez a barbárnak nevezett avar fejedelem mennyire fölötte állt becsület és erkölcs tekintetében a nyugati „hasznossági politikát” követő államférfiaknak, akiknek az a hitvallása, hogy az ördöggel is szövetkezni lehet, ha az részükre haszonnal jár. Pedig az ördög mindenkinek, a barátainak is, egykor kínnal fizet.

A haszonlesés primitív, ősi bűn. Az ősemler is rájött erre, mikor ellenfelét megette és a koponyájából

ívópoharat csinált. De ez a felfogás és szellem lett előidézője a mai állapotoknak is, hogy minél jobban megváltoznak a dolgok, annál inkább ugyanazok maradnak. Mert minden változás csak külső, a lényeg marad a régi, amelynek a jelképe az ívókoponya.

Az avar kán nem szegte meg esküjét. Nem lennék tárgyilagos, ha azt mondanám, hogy ez a magatartása zúdította rá Nagy Károly hadait. Neki más tervei voltak, ő szomszédságba akart kerülni a keletrómai kikosarazó császárral, hisz Avarországnak csak a római birodalommal szomszédos részét foglalta el nyolc évig tartó véres harcok árán.

Idézem Nagy Károly életírójának, Eginhardnak feljegyzéseit: „E háborút a legnagyobb erőfeszítéssel és ügyességgel folytatták és mégis nyolc évig tartott. A most elpusztult Pannónia tövig lerombolt királyi székhelyével világosan bizonyítja a csaták számát és az ott kiontott vér nagy mennyiségét. A hún nemesség mind egy szálig elesett, dicsősége elenyészett és kincsei prédára jutottak. Emberemlékezet óta nem volt háború, amelyben a frankok annyira meggazdagodtak, eddigelé ugyanis szegények voltak.”

A frank hadsereg mielőtt az avar határt átlépte volna, három napig bőjtölt és imádkozott, de ez a vallásos kétszínűség nem gátolta meg őket abban, hogy az avarnépet teljesen kifosszák. Néhány év múlva a Dúnától keletre eső országrészt a bolgárok szállták meg. Avarország szétesett. Krum bolgár kánnak 814-ben a keletrómai császár ellen vezetett seregében már a leigázott avarok is ott voltak.

Azonban úgy a frankok, mint a bolgárok részéről csak katonai megszállás követte az avarok leverését, de népi megszállás, áttelepülés nem történt. Sem a bolgá-

rok, sem a frankok nem voltak olyan nagy létszámmal, hogy ilyen telhetett volna belőlük. Sőt mind a kettő aránylag kis számú, de kemény katona nép volt. Ezért vesztette el mind a kettő eredeti nyelvét.

Az őslakosság a Kárpátmedencében tehát tovább élt, csak adót azután az új úrainak fizetett.

Ez az alsó népréteg mindig megmaradt, a háborúk viharaiiban ugyan ő is pusztult, fogyott, de a vihar után újra kezdte a munkát új úrai alatt, vagy ott folytatta ahol abbahagyta. Szóval a hódító, fegyveres urak, a vezetők és az adószedők változtak, a föld dolgozó népe azonban állandóan megmaradt. Néha a legyőzött urak is közéje kerültek. Ez történt az avarokkal is.

Történetiróink szerint a magyar honfoglaláskor a hódító ősök csak gyérszámú avar, frank és szláv népelemet találtak hazánk földjén. Arra pedig egyik sem jött rá, hogy volt ott egy névtelen dolgozó alsó népréteg már az ősidő óta, amely nem tartozott a hódító urakhoz, hanem névtelenül maradván már az ősidők óta földet műveit és terménye felét adóban gazdáinak fizette. Gazdája és adója mindig volt. Változás csak gazdái személyében történt, az adó azonban mindig megmaradt, mert ahogy az uralkodó rétegnek szüksége volt a mindennapi kenyérre, úgy szüksége volt arra is, aki azt megtermelte.

Ez a dolgozó alsó népréteg mindig és mindenütt nagyobb számú volt, mint az eltartott felső osztály, a fegyveres katonanép. Mikor a kardvasa valamilyen oknál fogva forгатójának kezéből kiesett, neki is az ekevasa jutott osztályrészül. Az avaroknak is ez lett a sorsa a győző frankok kegyelméből.

Európának abban a nyugtalan korszakában, amelyet népvándorlásnak nevezünk, nagyon sokszínű képet mu-

tatott minden ország arculata, úgy a lakosság fajtáját mint nyelvét illetőleg is. Mikor ezek a hullámok lassan elültek, akkor alakultak ki az egységesebb nyelvű országok hosszú évezredek alatt.

Magyarország területén azonban ennek a természetes fejlődésnek nagy akadályja lett a magyar népnek nyugatot védő véres és áldozatos hivatása, mert sokszor lett pusztá az előbb még otthonos vidék és sokszor kellett idegennyelvű népelemekkel feltölteni, pótolni a megritkult magyar lakosságot. Ezeknek hazát, megélhetést s a magyar népével egyenlő jogokat adtunk, s azok végül az ország földjének azt a darabját is elvitték, amely nekik menedéket adott. Ez történt szóról-szóra Trianonban!

SZÉKELYEK

Azért írok róluk előbb mint a hódító magyarokról, mert ők az őstelepes néphez tartoztak, így a honfoglaló magyarok előtt már a Kárpátmedencében laktak.

Jól tudom, hogy könyvem legfontosabb feladata annak elhitése és bizonyítása, hogy a mai magyar nyelvünk nem ott született meg a vogul őserdőben a voguloknak és egy török lovasnépnek az összekeveredéséből, valamikor az V. században Kr. u, hanem ott alakult ki a Kárpátok koszoruzta hazában, hosszú évezredek alatt, az odavetődő őstelepes és hódító népek nyelvi egymásra hatásának eredményeképpen.

Nevet pedig a Kárpátmedence legutolsó meghódítója, a magyar nép adott az ott talált népnek és nyelvének is, amelybe a hódítóelem saját nyelve is beleolvadt idővel.

Ha például a hunok megtudták volna tartani uralmukat a Kárpátmedencében, akkor az ottlakó népet és annak nyelvét ma is húnnak neveznék. Ugyanez az eset állott volna fenn, ha az avarok hatalmát sem törte volna össze Nagy Károly frank király, illetve német-római császár, mert a meghódított, az alsó néposztály már ezek idejében is ugyanaz volt, mint amelyiket Árpád hadai is ott találtak a Duna-Tisza táján.

Már eddig is bizonyítottam, hogy milyen volt az ősnép nyelve, amikor az elkeseredésében marhának ne-

vezte és meg is verte az akkori világ legnagyobb úrát a tényleges római császárt II. Konstanciust. De ez csak egy szó a sok közül, amelyek a magyar nyelv szókincsét képezik.

De ez még nem döntő bizonyíték, márpedig nekem nem csak értelemmel felmérhető, hanem kézzelfogható igazságokat kell harcba állítanom, mert a hitetleneket is meg kell győznöm.

Azért hívom segítségül most a székelyek hadát, mert róluk bizonyítani tudom, hogy már Árpád honfoglalása előtt régen a Kárpátmedence lakói voltak. Az őstelepes népből valók, a mai nyelvük is az őstelepes népéből származik s ott alakult ki a Kárpátmedencében jóval előbb Árpád honfoglalásánál. Ugyanazt a nyelvet beszélték már akkor, amelyikkel ma is élnek, sőt ugyanazzal a szójárással és kiejtéssel amelyet ma is használnak.

Történetíróink eddigi megállapításai róluk elég gyengék és zavarosak. A székely nép nevét és származását illetőleg még ma is teljes a homály a hivatalos felfogásban.

Még ifjú egyetemi hallgató koromban olvastam dr. Karácsonyi János egyetemi tanár egy cikkét a székelyekről. Ő nevüket a szláv szekul szóból származtatta, amely favágót jelent magyarul. Ez igen gyarló megállapítás, mert minden historikusnak tudni kell, hogy a székely katonanép volt, nem pedig hivatásos favágó, s a hadseregben mindig az élvonalban harcolt. Tehát hadi foglalkozású fegyveres nép volt.

Németh Gyula történetírónk a székely nép származására vonatkozólag Thury József megállapítását tartotta helyesnek, aki a székely nevet a csagatáj-törökök szótárában levő „sikil” szóból származtatta, ő maga pedig amint alább bővebben kifejtem, a székely nevet

„eszkil”-nek magyarázta, illetve ferdítette el, még pedig tudatosan.

Ez a „sikil” annyit jelent magyarul, mint nemes, előkelő, uralkodó. De azután kisült, hogy a „sikil” saját hiba s oda lett az előkelő származás.

Rázsonyi László magyar nyelvész szerint „a rendelkezésre álló történeti adatok tudományos értelmezése csak azt a feltevést engedi meg, hogy a székelyek török eredetűek.” Idézi Gyalay Domonkos erdélyi író egy nyilatkozatát, amely szerint „ma is élő közszólásokból megállapítható, hogy a székelyek hajdan a fehér kancalovat csodálatos lénynek tartották, ősöknek vallották.”

Ez tisztára lóvátévése nemcsak a székelyeknek, hanem azoknak is, akik ezt a nagy tudományt elhiszik. Ő sem látja akadályát annak, hogy a székely nevet a török sekül vagy sikül szóból származtassuk, amelynek jelentése fehér lábú ló, fehér folt a homlokán.

De itt is hiba van a kréta körül, mert a töröknyelvben a fehér lábú és a homlokán fehér csillagos lovat nem sekilnek, hanem kesilnek hívják. Ez pedig szószerint egyezik a magyar kesely ló nevével. Egy ősi népdal mondja: „Fehér az én kesely lovam lába, azon visz a babám udvarába...”

De együgyű, mesébe való minden ilyen zagyvaság, és csak azon csodálkozom, hogy komoly emberek, akik még a tudós névre is számot tartanak, ilyen gyerekesekkel ki mernek állni a nyilvánosság elé.

Sebestyén Gyula a kabarokat tartja a székelyek őseinek, mert azok is három törzsből állottak, mint a székelyek.

De ennek a feltevésnek ellentmond először is az a tény, hogy a székelyek Árpád hódítása előtt, tehát a

kabarok kárpátmedencei megjelenése előtt már régen a későbbi Magyarország területén laktak, mint őstelepes nép, a honfoglalás előtt legalább pár ezer évvel már. Így nem jöhettek Árpád hadaival együtt, amelynek előcsapatát képezték volna. De különösen ellentmond az a tény, hogy akkor mint a magyar honfoglaló népnek első és legvitézebb törzse — Konstantin császár írása szerint — a legtermékenyebb részét szállhatták volna meg az általuk is megszerzett ország földjének, nem pedig a gyergyói és csiki havasok terméketlen vidékét a bodzai, ojtozi, gyimesi, békási és tölgyesi szorosok átjáróinak őrzési kötelezettségével.

Éppen ez a vitathatatlan észszerűség a bizonyítéka annak, hogy a székelyeket egy felsőbb katonai hatalom tervszerűen telepítette a mai helyükre határőröknek, mert a Kárpátok átjáróinak őrzése igen fontos hadászati érdek volt.

De ebből következik az is, hogy a székelyeket indokolatlanul méretezik három törzsnyi népre, vagyis egyes íróink helytelenül magyarázzák ezt a latin kifejezést: „trium generum siculi”. Mert a latin genus szó magyarul nemzetséget, nemet, szóval vérségi kapcsolatban levő kisebb népcsoportot jelent, a latin nyelvben a „tribus” szó jelent törzset, szóval egy nagyobb létszámú népcsoportot, amely már politikai egység volt, mert idegen és nem vérrokon népelemeket is magához kötött. Ha három törzsnyi lett volna a székelység Erdélyben, akkor ennek egész területét megszállhatta volna, s ma e drága gyöngye hazánknak nem lenne az oláhoké.

A Székely Krónika szerint nem három, hanem hat nemzetségből állt a székelység. Ezek a következők: Halon, Eulie, Jenő, Meggyes, Adorján és Ábrán. Halon ősi szó. Az „n” képző a sumirban is megvolt, a mai ma-

gyarban is megvan és a mai os-es-ös ragoknak felel meg. Pld. a magyarban vadon annyi, mint vadas, mezőny-mező, szurony-szúrós stb. Így Halon annyit jelent, mint halós, halálra szánt, vagy halni kész. Ősi és hősi tulajdonsága volt ez a katonának.

Orbán Balázs székely író ezt a Halon szót „halom” szóra változtatta teljesen észszerűtlenül és önkényesen.

Eulie középkori oklevélírási módon írt szó. Aki jár-tas ilyen oklevelek olvasásában, az csak ölönék magyarázhatja. A katonának ölés is volt a mestersége. Orbán Balázs „örlec”-nek írja. A szó eleje az „ör” még megfelelné a székelyek foglalkozásának, mert örök, határörök voltak, de a „lec” értelmetlen.

III. Károly király 1724-ben adott ki egy okmányt a székelyek alkotmányáról. Ebben „Eölöcz” szó van, ez is ölösnek felel meg a mai nyelvünkön.

A Jenő név egyezik a magyar ötödik törzs nevével. Ez török szó, jelentése megfelel a magyar „új” szónak. Ujjonnan csatlakozott törzset jelent. A török nyelvben ebből a szóból származik a janicsár-jenicseri, annyi, mint új fiúk nevű fogalom s a török gyalogság neve.

Meggyes középkori magyar szó, őskori formája Meggyed vagy Meggyen lenne.

Adorján magyar személynév. Előfordul családnévként ma is úgy az erdélyi székelyeknél, mint Dunántúl az Őrségben visszamaradottaknál is. Felsőőrön több családnak van tisztán székely neve, ilyen az Adorján, Pál, Imre, Benedek, Bálint, Fülöp, Gábor, Miklós, Pongrácz, Simon, stb.

A székelyeknél azért van annyi csaldnév kereszt-névből, mert valamikor nálunk, mint harcoló népnél a családok nem széledtek el, hanem együtt maradtak mert hadi egységet is képeztek az egy őstől leszármazók. Éppen azért a katonai beosztásuk kívánta, hogy

az egy őstől származó családok együtt maradjanak. Neve csak az őscsaládnak volt, amelynek keretén belül a kiscsaládok fejeinek a keresztény korban csak keresztneve volt, mint ma is a családtagoknak.

Ezekben a nevekben a ló-atyafiságnak nyoma sincs, pedig a régi időkben még nem oknyomozó módon írtak történelmet, mint ma illenék minden olyannak, aki a történetírói névre is számot tart.

A magyar középkori krónikaírók közül Kézai Simon mester írt a székelyekről. Az idevonatkozó részt szóról-szóra idézem: „Maradtak még a húnokból háromezren, kiket a futás mentett ki a krimhildi csatából. Ezek a nyugati népektől való féltükben egészen Árpád idejéig a Csigle mezején maradtak és ott többé nem húnoknak, hanem székelyeknek hívták magukat. Ezek a székelyek ugyanis a húnok maradványai, akik, mikor meghallották, hogy a magyarok másodszor is Pannóniába költöznek, a visszatérők elé mentek Ruténia határáig és miután Pannóniát együttesen hatalmukba vették, ebből részt kaptak, de nem a Pannóniai Alföldön, hanem a határszéli megyék közt.”

Kézai Simon IV. vagy Kún László királyunknak volt kedvelt udvari papja. Valamelyik olasz egyetemen végzte tanulmányait magiszteri, magyarul mesteri fokozattal. Ez annyit jelent, hogy azon az egyetemen megszerezte szigorú vizsgával először a „baccalaureatus-borostyánkoszorút” fokozatot, azután a „licenciatusi” fokozatot; licet latin szó, magyarul annyit jelent, mint szabad, vagyis ezzel a vizsgával már az egyetemen szabad volt tanítania. A harmadik szigorú vizsga után kapta a legmagasabb tudományos fokozatot, amelyet az Egyetem adhatott, a magiszteri, magyarul mesteri, fokozatot. Ezzel az egyetemen előadott összes tudományok mestere lett. Doktori címet abban az időben csak

az kapott, aki az egyetemi végbizonyítványa után komoly tudományos munkát fejtett ki és könyveket írt.

Tehát Kézai Simon a maga korában a szellemi és tudományos felsőbb réteghez tartozott s mint ilyennek írását komolyan kell venni. Ha tehát ő a hún és a magyar honfoglaló népet testvérnek mondja, akkor ez annyit jelent, hogy az ő korában az még hitelt érdemlő hagyomány vagy köztudat volt. Ennek a valóságában a mai történetírónak sincs oka kételkedni.

Ő az első történetírónk, aki egyetemes magyar történelmet írt. Nemcsak a hódító katonanépnek, a felsőbb osztálynak vagyis a nemességnek a történetét írta meg, hanem a jövevényekről és a meghódított ősi népről is igen értékes tudósításokat közölt az utókorral. „Mivel azonfelül némelyeket érdekel, hogy kik az udvarnokok, várnépek és egyéb béresek, szabadosok és rabszolgák, kikkel egész Magyarország tele van, továbbá honnan veszik eredetüket, ezt is méltónak tartottam, hogy jelen munkácskámhoz függesszem”. Amit ezekről írt, azt az Árpádkori okleveleink teljesen igazolják.

A székelység eredetének helyes és igaz ismerete mennyiben szolgálja a magyar nép kialakulásának igaz történetét?

Annyiban, hogy a székelynép az őstelepes sumir rokon népből származik és annak nagy átlagától csak hivatására, illetve munkabeosztására nézve különbözött, mert a székely katonanép volt és fegyveres szolgálatot teljesített az ország határán.

E sorok írójának a megállapítása az, hogy a székely név ugyanolyan eredetű és képzésű magyar szó, mint Erdély, amely az erdő-el, vagyis erdőn tuli földet jelent. Az „el” ma igekötő, például: elmegyek, vagyis az alaphelytől tovább, azon túl megyek. De az ősi nyelvben az „el” még határozó szó volt. Mi a szék?

Mint bútor darab az, amelyre leülünk, mint földterület olyan hely, amelyre sokan telepedtek le, amelyet sokan ültek vagy szálltak meg. A szállás helye volt a székbeli terület, az ott lakó nép volt a székbeli nép.

Mi a szék-eli föld? Az, amelyik túl volt az emberektől megült, vagy megszállt telephelyen vagy területen. Melyik a szék-eli nép? Az, amelyik a megszállt, megült földön túl tartózkodott és vigyázott székbelieknek nemcsak életére, hanem a vagyonára is, mert abban a törvény nélküli időben a nyers erő szabott törvényt. Ezt pedig erőszaknak nevezték akkor is és nevezik ma is. Az erőszakot pedig csak egy nagyobb erőhatalom tudta féken tartani akkor is és tudja ma is.

A szék-eli, később a nyelvalakulás törvénye szerint székely nevű nép határőri szolgálatot teljesített az egyes telephelyeken. Később pedig az ország határának őrzőit is székelinek, székelynek nevezték.

De nyelvünkben nemcsak Erdély és székely szavak vannak, hanem ilyenek is: estély, annyi mint esteli idő vagyis az, amelyik a napnak az égről való leeste után következik. A régiek t. i. azt hitték, hogy a nap megfutván pályáját az égen, leesik onnan, innen van a napeste, vagyis az este szavunk, ami a nap leestét jelenti az égbolt alá. Ma már úgy mondjuk finomabban, hogy a nap lenyugszik, de azért az este szó megmaradt nyelvünkben még az ősidőből, azért este-eli összejeveleteket, estélyeket is tartunk s néha a késő éjj-elig is együtt maradunk. De mikor a nap felrugtat az égre, vagyis felrekkén, felébred, regg-el is lesz s mi a reggeli étkezés után újra kezdjük a napi munkát. De a dé-eli, déli evés utáni pihenést már nem magunkra, hanem állatainkra vonatkoztatva mondjuk, hogy delelnek. A „dé” jelentése „nap”, a gall nyelvből átvett szó.

A „szék” szó ősi használatára pedig megemlítem

Sziszek városát, amely a Pannonok végvára volt. Nevében a sumir „szo” van, ami magyarul vizet jelent. Jelentése tehát vízszék, vagyis vizes szék, vagy vizes telephely. Augustus római császár Kr. e. 35-ben szállta meg, illetve foglalta el mint Pannonia elővárát. A Dráva mellett van Eszék, ennek neve hajdanában Ószék volt. A rómaiak Mursa néven említik. De e név nem latin, hanem sumir. „Mur” annyi mint földes, iszapos a „szo” pedig vizet jelent, így értelme földes, iszapos víz. Ez érthető is, mert mellette folyik a sokszor iszapos Dráva.

Nyelvünkben nemcsak a „szék”-nek volt székhelye, hanem a később kialakult vármegyének és a járásoknak is. Sőt az országnak is székesfővárosa volt. Az ősidőben a kárpátmedencei nép minden telephelyét széknek nevezte és ezeknek a székeknek volt fegyveres őrzője mindenütt a szék-eli nép.

Azt hiszem, hogy ezek után elhiszik olvasóim, hogy a székelyek mégsem a lótól származtak, hanem azoktól az őstelepeseiktől, akik a Kárpátmedencéjét benépesítették, akiknek nyelvén egy-egy nemzetség, vagy nagycsalád telephelyét szállásnak, vagy ülésnek, de leginkább széknek nevezték. -

Mikor azután a fejlődés törvénye s az élet kénysze-re a kis népegységeket az önvédelem miatt nagyobb egységekké fejlesztette, vagy a hódítók ereje nagyobb egységekbe szorította őket, akkor a határok védelmének igen fontos feladatára külön néptörzseket alkalmaztak, vagy osztottak be. Nem pénzen vett emberek voltak ezek, hanem a szabad emberekből kiválasztottak, akik a kapott földért fegyveres szolgálattal és vérrel adóztak. Ilyen országos határőri szolgálatot teljesítő katonanép lett a szék-eli nép a Kárpátmedencé-

ben, mert neve és népe csak ezen a területen maradt meg.

Olyan ország, amely az egész Kárpátmedencét magában foglalta a népvándorlás kezdetétől a magyarság honfoglalásáig kettő volt: a húnoké és az avaroké. Azok a Rajnától a Volgáig minden nép felett uralkodtak, ezek pedig az Ennstől a Dnyeperig terjesztették ki hatalmukat. Mindkét nép besorozta hadseregébe az ősi szék-eli katonanépet is. Így lett a székely húnna majd avarrá.

Mikor Nagy Károly frank király a mai Német-, Francia- és Olaszország együttes katonai erejével 8 éves szörnyű harc után megtörte az avarok hatalmát s elvette tőlük a mai Alsóausztriát, a Dunántúlt és Dráva, Száva közét, akkor az avarokkal együtt a székelyeket is kivonta a nyugati részéről az avar hadvezetőség és odatelepítette, ahova a katonai szükségesség kívánta: az erdélyi átjárók védelmére, mert Krum bolgár kán már készülődött hátba támadni a meggyengült avarokat. Ez be is következett, de nem Erdély, hanem az Alduna felől. Ennek következtében a Duna balparjától a Kárpátok gerincéig terjedő része Avarországnak a bolgároké lett!

Igy lettek az Erdélybe telepített székelyek bolgár alattvalók.

A nyelvjárásuk, szólásmódjuk, amelyet magukkal vittek, ma is a hamisítatlan dunántúli tájszóláshoz hasonlít. Ha Erdélyben tanulták volna meg a magyar nyelvet a honfoglalás után, akkor a szilágyi vagy a bihari nyelvjárással beszélnének magyarul, nem pedig a marcalvidéki, a rábamenti, vagy a göcseji szólásmóddal. Ez megcáfolhatatlan tény s annyira igaz, mint az az állításom is, hogyha a székelyek más nyelvvel mentek volna Erdély elzárt hegykatlanaiba, akkor még ma

is azt a nyelvet beszélnék. Elzártáguk miatt más nyelvre megtanítani őket nem lett volna lehetőség, amint nem tanulták meg a szomszédos oláhok és szászok nyelvét sem.

Hogy a székely nyelv mennyire dunántúli, azt magam is tapasztaltam, amikor bejártam egész Erdélyországot és a helyszínen állapítottam ezt meg.

Ősi származásunknak a helyére vonatkozólag egy nagyon érdekes és elgondolkoztató megállapítást idézek Huszka József műtörténészünknek a „Századok” című régi folyóiratunkban még 1892-ben megjelent cikkéből: „Midőn ornamentális (díszítőművészeti) kutatásaim során a székelyek faházait, de kivált magas patkóíves, galambúgos kapuit szemügyre vettem, elbámultam az érthetetlen fényűzésig vitt faragványok sokaságán, credetiségén és a kapuk impozáns ívein, az egész udvart uraló nagy méretein.”

„A csiki kapuk faragványai között másodsorban egy kifeszített legyező alak ötlött a szemembe. Sokáig a barokk-kagyló utánzatának tartottam. A legyező alatt rózsza és tulipán virágcsokor díszeleg, amelynek vastag pikkelyes szára sokáig érthetetlen volt előttem. Ez a vastag szár egy nagy edényből látszik kinőni, mely edénynek mindkét oldalán levelek és virágok hajlanak le.”

„Az udvarhelyi kapukon a kapulábazat mellett kétoldalt egy-egy féloszlopot találunk sajátos csigákkal és oszlopféjezetekkel. Nem érnek fel a gerendáig, hanem az alatt egy kisebb palmettában (pálmaág) végződnek. Az udvarhelyi kapuk nagy részén a palmetta megvan, bár a faoszlop nincs ott.”

„Az udvarhelyi palmetta rávezetett a csiki legyezőre is, amely szintén pálma, amelynek pikkelyes szára félreismerhetetlenül hű utánzata a pálma törzsének.”

„Hogy és honnan került ide a pálma, a pálmalevél legyező? Hisz Konstantinápolyig nyoma sincs. Hol láttott a székely pálmát, hogy oly híven, még pedig stilizálva utánozza? Megkérdeztem egy székely faragó embert, hogy miért faragja azt a kapulábra, mert hogy az pálma volna? Arról nincs tudomásom — felelé. — Így szokták, így láttam őseimtől, régen is így csinálták.”

Mit mond ez az idézet? Azt, hogy a székely fafaragó ember, aki kapuját ősi székely mintákkal díszítette, történelmet írt. Megírta, hogy őselei onnan származnak, ahol a datolyapálma terem: a Tigris és Eufrates folyók közéből, Sumiriából, a sumir népből, mert a gabonán kívül a sumir földműves pálma és szőlőtermesztéssel is foglalkozott. A datolya volt a gyümölcsse, a magjából ütött olajat, a szőlőből pedig bort szűrt az őse már Noé apánk előtt. Mert minden nép tőlük tanulta meg a földművelést és a gyümölcsstermelést, így a judeabeli pásztornép is, amelynek Noé az egyik ősapja volt.

Mikor azután az éhes pusztai népek hosszú és gyilkos harcok után elfoglalták fallal körülvett városaikat, megművelt szántóföldjeiket, szőlő- és pálmaligeteiket, ott kellett hagyni az Édenkertet, az édes hazai földet. De emlékét nem feledték el az új hazában sem. Házuk bejáratát, kapujukat pálmafa törzsével és leveleivel díszítették és díszítik még ma is, amiként sok ezer évvel ezelőtt még őseik is ugyanezt tették a régi hazában.

Ez pedig egy sokezer éves de még ma is élő szokásnak a meg nem szakított folytonossága!

Ennek a szokásnak pedig a sumiroktól kezdve a jelen ideig megszakíthatatlan valóságnak kellett lennie, mint

a nyelvüknek is, mert a hosszabb idejű megszakítás mindkettőt elfeledtette volna.

A székely kapuk s rajtuk a díszítések, éppanyira különböznek a környező európai népek hasonló díszeitől, a görögökétől, a rómaiakétól, vagy a sokféle árjanépekétől, amint a nyelvük és a régi írásmódjuk is, amelyik a kárpátmedencei ősnép írása volt. Éppen azért a székely rovásírás teljesen egyedülállónak minősül és csak ősi örökség lehet!

De, amit a férfi fejszével és vésővel faragott ki, ugyanazt a díszítő ábrát varrta ki a székely asszony a varrottasain. Tulajdonomban van egy nagyon régi mintájú székely szálánvarrottas falvédő. Az ábrázolt kép közepén valami áldozati oltárféle van, mellette kétoldatról egy-egy pettyes szőrű állat, tehát leopárd, vagyis párduc van kivarrva, a két szélén pedig egy-egy kifejlett terebélyes pálmafa látható.

A történelemben semmi sem véletlen vagy esetleges, mert minden, ami történik, valamely okra vezethető vissza. Kielemeztem egy sereg helynevet a sumir nyelv segítségével. Azok névadóinak tehát sumiroknak, vagy sumirrokon népeknek kellett lenni.

A székelyek még ma is sumir díszítő mintákat használnak. Mivel más szomszédnépektől ezt nem tanulhatták el, nem vehették át, csak örökölhették az őseiktől, akik azokat a mintákat az ősi földről hozhatták magukkal. Honnan? Ahol a pálma terem és ahol a szőlőnek az ősi földje van, s ahol a vadállatok között pettyes szőrűek is voltak.

Mindezek után azt hiszem, hogy olvasóim tisztában vannak a székelyek származásával, nevük jelentésével, hivatásukkal, ősi nyelvükkel és kultúrájukkal, amelyek tökéletesen megegyeznek az ősi kárpátmedencei nép műveltségével, szokásaival és nyelvével.

Még csak Bonfini Antalnak, Mátyás király olasz származású udvari történetírójának a székelyekre vonatkozó megjegyzését idézem: „... a székely elég sokban különbözik a magyartól. Idegennel nem házasodik össze, fajbüszkesége fél a vérkeveredéstől, a korcsosulástól. Külön írása van, nem papírra, hanem fapalcára rója a betűit s néhány jellel sok tartalmat tud kifejezni. Földművelés, de főleg állattenyésztés a főfoglalkozása. A székely kitűnő katona, karddal, gerrellyel, íjjal és tegezettel száll csatára, testét vászonvért fedi. Szabadságszeretete végtelen.”

A külön írásukban 34 betű van, de nemcsak betűjük, hanem szójelük, sőt mondatjelük is volt. Ezért tudtak néhány jellel sokat mondani és sok tartalmat kifejezni.

Ez az írás azonban nem volt más, mint a kárpátmedencei nép saját írása, de csak a székelyeknél maradt meg, mert az ország többi részén a nyugati egyháznak sikerült azt kiirtani.

A székelyekkel kapcsolatban még rátérek egy fontos kérdés tisztázására és bizonyítására a magyar honfoglalással kapcsolatban. E kérdésben lesznek nekem koronatanúim a székelyek.

Mikor a magyar hódító nép még a Kárpátokon kívüli, Etelközben lakott, a székely nép már a mai területén tartózkodott, mégpedig azzal a nyelvvel, amelyet azóta sem változtatott meg. Ennek bizonyítása nem könnyű, mert neves és képzett historikusaink a vogulizmus szolgálatában eléggé összekuszálták a történelem szálait.

— Két arab és egy perzsa író írt a honfoglaló magyarok etelközi szállásáról s annak hatáiról s mindegyik megemlíti, hogy a magyarok és a székelyek országa egymás mellett feküdt.

Ezek Ibn Ruszta, aki a 900-as évek körül írt, a másik Gardizi, aki 1051 előtt, a harmadik Al Bakri, aki az 1080-ik év körül írt róluk Kr. u. De egyik sem a saját tapasztalatát mondja el, hanem más, korábbi arab utazók írásaiból merítették. De az értesítéseiket jellemző egyformaság azt tételezteti fel, hogy a különböző forrásaik között volt egy olyan, amelyiket mindhárman hűen használtak.

Ez az ismeretes főforrás eléggé pontos és megbízható adatokat tartalmaz. De nem szabad a közölt adatokat egy előre megállapított nézőpont szerint csoportosítani, amint tették eddig az összes magyar históri-kusok a vogul származás elhitése végett.

Ibn Ruszta értesítése szószerint így szól: „A bessenyők országa és a bolgárokhoz tartozó szkl-ek országa között van a magyarok első határa.” Gardizi ugyanezt így fogalmazta meg: „a bolgárok területe és az szkl terület között, amely szintén Bolgárhoz tartozik, van a magyarok határa”. Al Bakri a következőket írta: „A magyarok^{ak} bessenyők országa és a bolgárokhoz tartozó szkl-ek országa között laknak.”

A bessenyők abban az időben a Don és Dnyeper között laktak, ez az utóbbi folyó választotta el őket a magyarok etelközi szállásától. Tehát a bessenyők Etelköztől keletre laktak. Így az ő országuk Etelköztől keletre volt. Ebből következik, hogy a szkl-ek országa a bessenyők országával szemben, tehát tőlük és a szomszédos magyaroktól is csak nyugatra lehetett, mert a magyarok e két határpont, a bessenyők és a székelyek között laktak.

Értesítésük 10. fejezetében mind a három író megjelöli az etelközi magyarok déli határát. Ibn Ruszta ezt írja: „Országuk egyik határa a rumiak tengeréig terjed.” Gardizinál ugyanez így hangzik: „Tartomá-

nyuk a Rum tengerével határos.” Al Bakrinál pedig ezt találjuk: „Országuk egyik határa a rumiak orszá-gával határos.”

Melyik volt a rumiak országa? Abban az időben a kelet-római birodalmat hívták röviden Rumnak. Ez a szó Róma nevének a görögöktől használt mása. A ru-miak tehát a kelet-rómaiakat, vagy másképp a görögö-
ket jelentették, a Rum tengere pedig nem más, mint a mai Fekete tenger, amelyik abban az időben egész ter-jedelmében a kelet-római, vagyis más szóval a görög császársághoz tartozott.

Tehát a magyarok etelközi szállásának a déli határa a kelet-római birodalom és a Fekete tenger volt.

A magyarok északi határáról egyik arab író sem emlékezik meg. Igen valószínű, hogy észak felé nem is volt állandó és biztos határunk. De a közölt három ég-táj pontos megjelölése így is meghatározza a magya-rok etelközi szállását és azt nem lehet félreérteni, csak tudatosan lehet megmásítani és szándékosan lehet fél-remagyarázni.

Azután tisztázni kell azt is, hogy a „szkl” betűkkel megjelölt nép melyik volt. Az arab, mint általában az összes sémi nyelv, az írásban csak a mássalhangzókat írja le. A magánhangzókat nem írja ki, mert aki a saját nyelvének szavaiban, vagy az általa tökéletesen ismert idegen nyelvben a mássalhangzókat leírva látja, az az így írt szöveget helyesen és tökéletesen tudja elolvasni. A szavakban a jellegzetes hang nem az, amit mi magánhangzónak nevezünk, hanem amit ^{nem} egészen helyesen mássalhangzónak mondunk, mert a mássalhangzót a beszélő szerkezetnek egy határozott moz-dulata hozza létre, míg a magánhangzók a tüdőből ki-jövő levegőnek az ajkakkal történő alakításai. Éppen

ezért könnyen változnak, míg a mássalhangzók megmaradnak. Ezért ezek a fontosabb hangzók.

Mind a három arab író egy népet említ és nevez meg, amelynek nevében ez a három gyökhangzó, az „szkl” van. Ilyen népnév pedig eddig a világtörténelem folyamán csak egy volt és van ma is, és ez a székely.

Tehát a három arab írótól „szkl”-nek jelölt nép nevét az összes magyar historikusoknak és nyelvészeknek, akik e szöveg magyarázatával foglalkoztak, egyedül és minden más nép nevének kizárásával csak „székely”-nek kellett és lehetett volna olvasniok.

De eddig egyetlen egy sem olvasta így! A vogulistáknak tehát módjukban állott a megnevezett arab írók szkl szóképét a maguk hamis elmélete szerint magyarázni. Mert hát hogyan engedhették volna napfényre kerülni azt az igazságot, hogy a székelyek a ma is változatlan ősi nyelvükkel már akkor Erdély bércei között laktak, amikor a szerintük vogul és török nyelv-egyvelegből alakult magyar nyelv még csak útban volt a Kárpátok felé és csak Etelközig jutott el!

Szószerint idézem Németh Gyulának a „Honfoglaló Magyarország Kialakulása” című könyve 154-ik oldalán található következő sorait: „A levédiai hazára vonatkozik Ibn Ruszta egységes és világos leírása a magyarokról. Kiveendő az első mondat: „A bessenyők országa és az eszkilbolgárok országa között van a magyarok határai közül az első határ”. Ez a mondat a baskiriai magyarokra vonatkozik.”

Az arab írók „szkl” szóképének egyedüli helyes olvasásából, a székely szóból tehát egy soha nem létezett bolgár nép lett az „eszkil”. Pauler Gyulánál pedig „czegel”.

Ez a népnév a történelem egész folyamán a világon sehol elő nem fordult és ma sincs. Tehát tisztára köl-

tött név, vagyis szándékos hamisítás. Ilyen merész hamisítás Németh Gyulának az az állítása is, hogy az arab írók értesítése a baskiriai magyarokra vonatkozik.

A baskírok a Volga felső folyása mellett az 55-ik szélességi fok körül laktak, amint laknak ma is. Ez a távolság a Fekete tenger északi partvidékétől légvonalban körülbelül 1300 km, tehát annak a kis népnek a déli határa nem nyulhatott le ilyen távolságra akkor sem.

Miért követte el ezt a szándékos hamisítást Németh Gyula? Egyedül azért mert meg akarta hálálni, illetve meg is kellett hálálni, hogy a vogulisták az Akadémia pénzén hosszabb időre Törökországba küldték és hogy egyetemi tanárrá tették. Ezért nemcsak a tudását, de a megbízhatóságát is eladta a vogulistáknak.

Az ilyen adás-vételnek mindig van egy vesztese, még pedig az igazság. Ha azonban a vesztes igazság egy népet, nemzetet vagy hazát érint hátrányosan és igaztalanul, akkor az igazság ellen elkövetett bűn igen súlyos nemzetellenes bűnnek minősül.

Természetes, hogy Németh Gyula tudományos tekintélye a saját lábukon gyengén álló tudósokat mind befolyásolta, mind átvették megállapításait a vogulizmus nagy diadalára. Ezekről nincs mondanivalóm.

Remélem azonban, hogy a fiatal, magyar tudós nemzedék az igazság keresése és kiderítése céljából legalább kiindulási pontnak elfogadja az én megállapításaimat. Lehet, hogy sokat fognak vitatkozni rajta, de nem kétséges, hogy a végén az én megállapításom győz. Ez pedig kiindulási pontja lehet egy nemzeti fellendülésnek.

A HÓDÍTÓ MAGYARSÁG

Azt a népet nevezem így, amelyik az Úrnak 896. esztendejében Árpád fejedelmének vezérlete alatt meghódította és népileg is megszállta a Kárpátmedencének nevezett földet, amelyből később Magyarország lett.

Az egykori külföldi írók nem magyarnak, hanem szkíthának, húnoknak vagy turknak hívják őket.

A magyar hagyomány emleget szittyá ősöket, bizonyára nem alap nélkül, mert e néven említi őket II. Szilveszter római pápa is, aki Szent Istvánnak a koronát küldte. III. Ottó német császárt dicsőítő iratában ezt mondta: „Mienk, mienk a római birodalom. Erőt ad gyümölcshozó Itália, katonát adó Gallia és Germánia s nem hiányzik nálunk a szkíthák hatalmas királya sem.” A szkíthák alatt pedig azt a népet értette, amelyik első királyának Szent Istvánnak a koronát ő adta.

Ki volt ez a II. Szilveszter? Dél Franciaországban, Aurillacban született egy szegény családban, Gerbert néven, és a világ legnagyobb úrának, a nyugatrómai császárnak lett a legbensőbb tanácsadója és barátja. Ezt a karriert csak belső értékével tudta tehát elérni. Az van róla feljegyezve, hogy korának legműveltebb és legeszesebb embere volt. Nemcsak a teológiai tudományban, a szónoklás művészetében tűnt ki, hanem a matematikai és a csillagászati tudományokban is.

Ezért tette császári barátja először ravennai érsekké, majd római pápává.

Ha tehát ő a hódító magyar népet, vagyis Árpád katoná népét szkithának, szittyának nevezte, akkor az is volt, mert nemcsak az ő nagy tudása állapította meg ezt, hanem ott voltak a pápai udvar annálistái, történetírói, akik annak a népnek egész múltját kikutatták, mielőtt a pápa uralkodójuknak koronát küldött volna.

Ez úgy-e egészen természetes és észszerű feltevés?

Igen ám, de az a korona, amelyet II. Szilveszter küldött Szent Istvánnak, később össze lett forrasztva, ötvözve azzal a koronával, amelyet 1075-ben I. Géza királyunk Dukasz Mihály keletrómai császártól kapott. Ezen pedig Géza szép szakállas alakja mellett görög betűkkel ez a felírás olvasható: „Geobitz despota pistos králes turkis”. Ennek magyar fordítása az, hogy „Géza úr hívő királya a turkoknak.”

Ime a hódító magyaroknak a másik neve a turk, vagyis török, még pedig a szent koronának tanubizonyosága szerint. Mennyire megbízható ez a tanúságtétel? Legalább annyira, mint a római pápáé, II. Szilveszteré, mert a konstantinápolyi császári udvarban legalábbis olyan jól ismerték a magyarok hovatartozását mint Rómában, sőt talán még jobban. Az ismeretség legalábbis ott régibb keletű volt.

Majd alább bővebben foglalkozom Bíborbanszületett Konstantin keletrómai császárnak „A birodalom kormányzása” című könyvével, amelyben Árpád népét ő is turknak, töröknek nevezi.

Itt ellenérvül felvethető, hogy a császár a koronát nem Géza magyar királynak, hanem egy Geobitz nevű török királynak küldte.

Tényleg, Géza nevével valami szándékosság történt, mégpedig az, hogy nevét görög nyelvre fordították le.

Ezt a görögök és a rómaiak meg szokták tenni, ha lehetett. Géza nevében tudniillik két olyan szótag van, amelyeknek külön-külön a görög nyelvben jelentésük van. Az első szótag a „gé” görögül is „gé”, magyarul földet jelent. Pld. Geológia magyarul annyi, mint földtan, geometria magyarul földmérés tan.

A második szótag „za” a görög nyelvben életet jelent, pld. a görögök főistenének a neve Zaos vagy Zeus, magyarul élt jelent. De mégsem az isten nevét ragasztották Géza nevének első szótagjához, hanem egy másik görög szót, amelynek a jelentése ugyancsak „élő”, ez pedig a „bios” szó. Így lett Géza neve Gebios, vagyis röviden Geobitz, a császártól adott koronára ráötözve. Lehet, hogy ez a név a görögöknél használatban is volt.

Mindenesetre nem tévedés a koronán a szóbanforgó felirat, mert, ha Géza tényleg nem a turkok királya lett volna, akkor a neki küldött koronát feliratának helyesbítése végett visszaküldötte volna és nem ötvöztette volna össze Szent István koronájával.

De itt arra is kell gondolnunk, hogy a korona felírását maga a bizánci császár is ellenőrizte, mert hisz úgy az ő, mint a fia, a trónörökös képe is rajta volt a koronán.

De van egy harmadik, szintén teljesen hiteltérdemlő forrás, amelyik a honfoglaló magyar népet húnoknak nevezi. Ez pedig nem más, mint akinek komoly képzettségéről már írtam, névszerint Kézai Simon, Kún László királyunk kedvelt udvari papja, aki az első egyetemes magyar történetet írta meg és hagyta reánk.

Van egy negyedik megbízható tanú is, aki a honfoglaló magyarokat húnoknak nevezte, Viterbrói Gotfried, aki „A Századok Emlékezete” című művében 1185-ben ezeket írta a hódító magyarokról: „Olvassuk, hogy két Hungaria van, az egyik Ázsia és Európa határán, a

meotiszi mocsaraknál és egy egészen új Pannóniában, amelyet némelyek Újmagyarországnak neveznek. A magyarokat húnoknak is nevezik (Ungari etiam huni sunt apellati)”

Magyarország Hungária neve és a magyar nép hungarus neve tehát a húnok nevéből ered, nem pedig az onogurokéból, amint azt Hóman Bálint egyetemi tanár úr kitalálta, de csak azért, hogy összeboronálhassa őket az erdőbújó vogulokkal.

Végül egy újabb történetíró idézek, aki még a kínai forrásokat is feldolgozta, hogy a húnokról igaz képet alkothasson. DeGuignes francia történész ez, aki a „Húnok általános története” (Histoire generale de Huns.) címen igen értékes munkát írt az ázsiai füves pusztákon feltűnt más lovasnépekről is. Pld. az egyik fejezetében a turkokról írva ezt mondja: „Ezek a turkok a húnok, akik hosszú időn át összeköttetésben voltak a perzsákkal és a Sassanidák (perzsa uralkodó család) alatt meghódították Perzsiát és Indiát is.”

Ezek a húnok, vagy turkok a pártusok voltak, akik a Káspi tenger keleti sarka körül laktak s annakidején, többször tönkreverték a római légiókat, úgyszintén ők semmisítették meg II. Cyrus perzsa király hatalmas hadseregét is.

Ezek testvérnépe volt a méd nép, amelytől én a magyar, vagy magyar törzset származtatom, amely a honfoglalók nyolc törzsének vezető törzse volt. Időrendben először szkitháknak nevezték azokat a lovas nomád népeket, amelyek az erdélyi hegyektől keletre a Volgáig a Fekete tenger feletti nagy és termékeny síkságon laktak.

Herodotos (484-425) Kr. e., a történetírás atyja bőven foglalkozik velük. Túl lépném az okosság határát, ha részletesen ismertetném róluk Herodotos értesítéseit.

Elég ennyi: ők voltak az óvilág repülő hadosztályai, mert az akkori idők leggyorsabb járművét, a lovat tették meg közlekedési eszközüké. Tehát az akkori gyakorlattal szemben határozottan előnyben voltak.

Ez magyarázza meg hirtelen keletkezett óriási birodalmaikat. A szkithák idejében még ismeretlen volt a hún név. Mikor a húnok híressé váltak, a nevük is hamar elterjedt, de azért a szkitha név sem ment ki egészen a divatból. Mikor pedig a turkok, vagy törökök népe lett híressé, Kr. u. 552-ben, minden íjjat feszítő és lovon nyargalászó ázsiai népet turknak neveztek. De minden néptörzs megtartotta belső használatra a maga igazi nevét. A szkitha, hún és török olyan összeváltó, sok népcsoportot összefoglaló név lett, mint napjainkban a germán, a szláv, vagy a román név.

Az avarok, magyarok, bessenyők, kúnok, úzok, médek, partusok, bolgárok mind ahhoz a nagy népcsaládhoz tartoztak, amelyet időrendben szkithának, húnoknak vagy turknak neveztek, de megvolt és megmaradt a külön nemzeti nevük is. Ezek egymásközt nyelvre éppúgy rokonok voltak, mint a germán, vagy szláv népek is. Némelyik turk nép nyelve csak tájszólásban különbözött a másiktól, de voltak közöttük lényeges eltérések is, mert néha a szkithák közé még germántörzsek is csatlakoztak. Az avarok nyelvéről pld. fel van jegyezve Malalasnál, az egykorú bizánci történetírónál, hogy nyelvük teljesen egyezett a húnok nyelvével, mert a bizánci császári udvarban az avar követek szóbeli előterjesztéseit ugyanazok a tolmácsok fordították görögre, akik azelőtt Attila húnjainak beszédét is tolmácsolták.

E tekintetben a legfontosabb tény az, hogy a húnok, avarok és magyarok régi személynevei mind a török nyelv segítségével értelmezhetők ki.

Vagy pld. a hún és avar sírokból előkerült ruhadíszek, függők, szíjvégek, pitykék, csattok rajzai majdnem ugyanazok, csak az avar sírok leletei gazdagabbak a húnokénál. Ezt már saját tapasztalataimból állapítom meg, mert jó párszáz avar és hún sírt ástam fel annakidején.

A HONFOGLALÓ MAGYARSÁG NÉPI ÖSSZETÉTELE

Azt a kemény katonanépet, amely a Kárpátmedencét az Úrnak 896. esztendejében Árpád fejedelem vezérlete alatt megszállta, az utolsó szálláshelyén turknak, töröknek nevezték. A helyet pedig, ahonnan erre a katonai vállalkozásra elindult, Etelköznek — Vízköznek hívták, amelyet a következő folyók hálóztaak be: Dnyeper, Búg, Dnyeszter, Prut és Szeret.

Termékeny és kellemes éghajlatú volt ez a terület, és alkalmas népének bő táplálására. Nem is ennek a hiánya kényszerítette őseinket új haza keresésére, hanem az a veszélyes szomszédság, amely őket körülvette. Ez pedig nem volt más, mint a bessenyők és bolgárok két kemény katonanépének közvetlen szomszédsága. Hogy őseinknek a Kárpátok sáncai mögé vonulása milyen okszerű lépés volt, mi sem bizonyítja kézzelfoghatóbban, mint az a tény, hogy a magyarok elhagyott helyére települő, s náluk népességre nézve erősebb bessenyők azon a terepen morzsolódtak fel a történelem későbbi folyamán.

A hódító magyarság nevére, származására, katonai értékére nézve koronatanúnak és legmegbízhatóbb írónak a Biborbanszületett Konstantin keletrómai császárt tartom, aki „A birodalom kormányzása” című

könyvében elég bőségesen foglalkozik a hódító magyar katonanéppel, amelyet ő is turknak, töröknek nevez.

Elmondja róluk, hogy valamikor Kazárország mellett laktak Lebedi nevű területen, amely első vajdájuknak a nevét viselte. Akkor nem turkoknak, hanem valamely okból szabartojaszfaloi néven nevezték őket.

Ennél a névnél meg kell állnunk és kielemezésével bővebben kell foglalkoznunk, mert ezt a szót eddig már nagyon sokan elemezték, de nem helyesen és nem tárgyilagosan.

Konstantin császár említett művének egész 38. fejezetében a honfoglaló őseinkkel foglalkozik. Ez a császár 912-től 956-ig uralkodott Kr. u. A magyar honfoglalás pedig 896-ban fejeződött be, az akkori keletrómai császár, Bölcs Leó, Konstantin édesapja szövetségében.

A megindult harc első menete a bolgárok ellen a saját országukban, a magyarok teljes győzelmével végződött. Az anyaországi bolgár hadsereg így nem tudott segítségére menni a kárpátmedencei bolgár csapatoknak, ennek következtében a magyar hadsereg ott is teljes diadalt aratott.

Konstantin ez események után 16 év múlva lett császár, tehát kortársnak minősül. Azért, amit a honfoglaló magyarságról könyvében írt, abban a saját tapasztalatai is benne voltak. Éppen ezért, értesítéseit ilyen szempontból mérlegelve, hiteltérdemlőnek kell minősíteni.

A honfoglaló ősokról azt írja a császár kitűnő könyvében, hogy azok turkok, vagyis törökök voltak. Kezdetben Kazáriához közel laktak azon a helyen, amelynek Lebedia volt a neve, és akkor nem turkoknak, hanem valamely okból szabartojaszfaloi nevű népnek hívták őket.

Alább azt is elmondja, hogy háború támadván a tur-

kok és a kangárnak nevezett bessenyők (*) között, ezek a turkok seregét legyőzték, mire az kettészakadt. Egyik részük keletre, Perzsia felé telepedett le s ezt a részt a turkok régi nevén hívták „szabartojaszfaloi”-nak. A másik rész vajdájával, Lebedivel, nyugat felé Etlközben telepedett le.

A császár azt írja, hogy a kettészakadt magyarságnak a kelet felé vonuló részét „valamely okból”, vagyis általa nem ismert okból nevezték szabartojaszfaloi népnek. Ő tehát ez összetett szóból álló névben görög jelentésű szót nem ismert fel. De nem így Németh Gyula, aki kettévágta ezt a hosszú összetett szót, leválasztva belőle az „aszfaloit” s erről azt állapította meg, hogy görög szó, magyarul „rendíthetetlen” jelent. A szabartoi részt pedig „szabard” névnek értelmezte. Az egészet így „rendíthetetlen szabardoknak” állapította meg.

* A bessenyő a Feketelenger feletti nagy síkság legerősebb népe volt. A Biborban született Konstantin császár könyvének IV. fejezetében azt írja fiához: „Ha a bessenyőkkel békében él a római császár, sem a turkok (magyarok), sem az oroszok nem merik haddal megtámadni. Sőt a bolgárok is rettegnek tőle akkor.”

A császár a bessenyőket pacinacitáknak nevezi. Ezt a nevet a historikusok sokféle képpen magyarázták már, de legáltalánosabban „pecsenyeg” néven emlegetik őket.

Pedig a „paci” szó bessenyő nyelven nem pecsenyét, hanem lovat jelentett s a pacinik bessenyő szóból származott és lótenyésztő, vagy lovas népet jelentett.

Ezt pedig e sorok írója onnan tudja, hogy a szülőfalujában a lakosságnak nagyobb része bessenyő ivadék. Még Zsolt idejében (907-947 Kr. u.) telepedtek oda és Győrtől nyugatra a Rába, Rábca és Marcal folyók mellékre egészen a határig, örököknek.

Természetes, hogy a falum népének nyelvében több bessenyő szó megmaradt, így a „paci” is. A kis gyermekek azon a vidéken még ma is nem lovaznak, hanem paciznak szilaj vesszőparipájukon. De a gazda még ma is mondja lovának „gyi paci!” A csikóját pedig kis pacinak hívja.

Említésre érdemes az is, hogy a tétli határnak azt a részét, amely valamikor a bessenyőké volt, ma is Kangérnak nevezik. Ez pedig a török kán-gár szóból származik és a kán seregét vagy népét jelenti.

De ebből a tényből a legszigorúbb logikával mi következik? Az, hogy a görög császár nem tudott görögül, vagy legalábbis olyan jól nem, mint Németh Gyula, mert az „aszfaloi”-ban nem ismerte fel a görög szót, Németh Gyula pedig felismerte.

Ugyebár e következtetésem logikailag minden bírálattal szemben megállja a helyét?

Igen ám, de lehet-e mégcsak feltételezni is, hogy a görög császár nem tudott görögül? Nem! Mert nemcsak az anyanyelve volt görög és ezen a nyelven végezte el tanulmányait kiváló görög tudósok vezetésével, s nemcsak a társalgási és hivatalos nyelv volt görög a görög császárságban, hanem ő, maga a császár írt egy görög nyelvű nagyszerű könyvet „A birodalom kormányzásáról”, amely ma is megvan s e sorok írójának a kezében is volt belőle egy példány, és az egészet nemcsak átolvasta, hanem fel is dolgozta.

Németh Gyula a szabartojaszfaloi szót miért vágta ketté pont az aszfaloínál? Azért, mert mint görög nyelvszakos tudta, hogy a görög nyelvben, ha egy a-val kezdődő szó van és az „a” nem tartozik a szó gyökéhez, akkor a fosztóképző, vagyis magyarul „talan-telen”-t jelent. Pld. ez a görög szó, tanatosz, magyarul annyit jelent, hogy halál. Ha elébe teszünk egy „a” betűt, lesz belőle atanatosz, ennek a jelentése haláltalan, vagyis halhatatlan. Ha azonban a szó gyökéhez tartozik a kezdő „a” betű, mint az archia görög szónál, aminek jelentése magyarul uralom, igei alakja — archomai annyi, mint uralkodni — akkor egy külön „a” betűt kell eléje ragasztani, hogy fosztóképző legyen. Pld. anarchia annyi, mint uralomtalanság, anarchista az, aki mindenféle uralom ellen van.

Természetes, hogy az összes historikusaink és nyelvészeink is bírálat nélkül követték Németh Gyulát.

Még Padányi Viktor sem jött rá erre a hamisításra, sőt ennek alapján származtatja a honfoglaló ősokeket, elsősorban a megyeri törzset, Szubartuból, szabir néven. Szerinte „a magyar múlt helyes rekonstruálása azon fordul meg, hogy szabir volt-e Álmos, vagy onogur?”

Szerintem ezen semmi sem fordult meg, mert Álmos éppen a névadó megyeri törzsnek volt a feje és nem a szabiroké. Ez a megyeri törzs volt a nyolc lazán összefüggő törzs között a legerősebb, létszámra is a legnagyobb és vagyoniilag is a leggazdagabb. Ez a két előny volt a legfőbb szempont a csatlakozott törzsek előtt, amikor Árpádot fejedelmüké választották.

Abban a harcos időben a gyengébb nép mindig az erősebbhez húzódott védelemért. Ezért és természetesen egyéni rátermettsége miatt is — lévén Árpád vitéz és a hadi tudományokban is jártas, — választotta meg a többi törzs Álmos fia Árpádot fejedelmi urává. Hogy ősei szabirok voltak-e, vagy onogurok, az igazán nem lehetett előttük fontos. Nem is volt!

Kutatásaim szerint a szubareusok neve az eddig felfedezett és kiértékelt leletek tanubizonysága szerint egyszer sem fordul elő szabir néven.

Ellenben arról számos történeti adat szól, hogy a szabirok Ázsia füves pusztáin és nem Szubartu hegyein kitenyésztett, hűnfajta lovas nép volt. Az első hiteles feljegyzést róluk Priskos görög diplomata írta, 460 körül Kr. u, aki Attilánál is járt követségben. Ez azt jegyezte fel róluk, hogy a szaragurok, urogok és onogurok a bizánci császárhoz fordultak letelepedési helyért és egy kis pénzmagért, mert őket a szabirok kiszorították előbbi lakóhelyeikről. A szabirokat pedig az avarok nyomták nyugat felé, ezeket pedig az óceáni népek.

Ez az Óceán a Kaspi tenger volt. Tehát akkor a sza-

birok a Kaspi és Fekete tengerek között laktak a nagy füves térségen. 527. után a szabirokat már Justinianus keletrómai császár szövetségesei között említi Malalas a császári udvar chronografusa, vagyis jegyzője. Azonban nem kicsit túloz, amikor az okos Boarik szabir királynőről azt írja, hogy az 100.000 vitézzel állott készen a csatára.

A császár pedig nagy summa pénzt és fejedelmi ajándékokat küldött neki.

- A Kaspi tenger nyugati végén az egyetlen átjáró út délről észak felé a Kaukázuson át a szabirok őrizete alatt állott. Ez volt a későbbi Derbendi kapu.

A perzsák pedig a bizanci császárokkal egymásra lícitáltak, hogy a szabir-húnok segítségét a maguk részére biztosítsák. A VII. és VIII. században a szabirokról már nem hallunk. Összevegyülhettek más népekkel. Hogy a honfoglaló magyarok közt voltak-e egyes csoportjaik, ki tudja azt bizonyítani? Vagy azt a zürzavaros kort kellően ismerő melyik historikus merné tagadni?

Fantáziálni, képzelődni pedig a historikusoknak nem szabad! Ez a történetírás alapszabályainak első paragrafusa.

Már most tehát a szabartojaszfaloi nevet hogyan lehet és kell kiértékelni? Aki a görög nyelvet ismeri, az az első rátekintésre megállapítja, hogy nem görög szó, hanem görög betűkkel és ragokkal írt idegen szó. Hogy milyen nyelvű, azt csak úgy találhatjuk meg, ha eltávolítjuk belőle a görög ragokat mint nem odavalókat s akkor megkapjuk az eredeti szóalakot. Ezt kellett volna tennie Németh Gyulának is meg a többieknek is, akik eddig ezt a szót elemezték.

Két görög rag van benne letagadhatatlanul, az „asz” egyesszámu és az „oi” többesszámu alanyeset ragjai.

Ha ezeket eltávolítjuk, marad a szó eredeti alakja a: „szabartoifal”. Ez pedig nagyon érdekes és meglepő összetételű szó, mert teljesen a sumir nyelvből elemezhető ki és magyarázható meg.

A „szabar” szót Szabáriánál már kielemeztem, magyarul sárosat jelent, a „to” a sumirban és a mai magyar nyelvben is tavat jelent. A „fa” a sumir nyelvben családot jelentett. Ilyen értelemben ment át az árnanyelvekbe a famil szó, ~~fa~~ a magyarba pedig a falu, a falka, a fajta és „fa” végű szavakba. Ősi nyelvünkben a fa és falu szó nagy családot, egy közös ős leszármazóit jelentette, akik a régi időben egy telephelyen is maradtak és laktak. A falu szavunk nem a házak összességét, hanem a lakosok összességét jelentette a régi időben. „A falvak ellenben ne menjenek messze a templomtól”, tiltotta már Szent László királyunk. Ennek értelme csak úgy van, ha a falvak embereket és nem házakat jelentettek, mert a házak nem sétálnak.

Szabartoifal tehát „szabartói népet” jelent a mi nyelvünkön de ugyanazt jelentette az ősi sumir rokonnyelven is. Ha lehet sárközi nép ma, akkor lehetett „sártói nép” is egykor. De melyik volt e nép? Az, amelyiket a Fekete tenger északi részén még az ősidőben ott talált és meghódított az a lovas nomád turk vagy török nép, amely oda telepedett. Mikor a bessenyők lökésére ennek a turk népnek társadalmi szerkezete és eresztekei felbomlottak, akkor a turkok által meghódított szabartói rész levált és visszament arrafelé, ahonnan a hódító turk katona nép magával sodorta annak idején. A hódító réteg pedig nyugat felé húzódott Etelközbe a reá váró szolgaság elől.

Ez úgye természetes és logikus feltevés, mert egyedül csak így érthető meg a császár író közlése, hogy azelőtt nem turkoknak, hanem valamely okból szabar-

fa

tói, vagyis sártói népnek nevezték őket. Hogy miért vonultak Perzsia felé, szintén egyszerű a válasz, mert odavalók voltak, s a hódító turk nép onnan sodorta magával őket.

Ebből a népcsoportból lett, alakult ki valószínűleg a Kuma folyó melletti Magyarország, a másik részből pedig, amelyik nyugat felé vonult el és Etelközben telepedett le, származott az a magyar hódítóelem, amely a Kárpátmedencét elfoglalta Árpád fejedelmének vezérlete alatt a 896-ik esztendőben Kr. u.

EGY ÉRDEKES TÖRTÉNET A VOGULISTA TÖRTÉNETÍRÓK JELLEMZŐ TORZITASÁBAN

Ezt azért írom meg, mert valóságos iskolapéldája a tudatos és szándékos történelemhamisításnak.

Jusztiniánusz keletrómai császár (527-565 Kr. u.) udvarában volt alkalmazásban mint jegyző egy Malalas János nevű pap azért, hogy a birodalomban és a vele érintkező országokban történt fontosabb eseményeket a császári irodában vezetett évkönyvbe a történelmi hűségnek megfelelően bejegyezze.

Ő mint felelős évkönyvíró jegyezte fel a következő történetet.

A kimmériai, Boszporusz mellett lakó, húnok királya Gród a császár uralkodásának első évében Konsztantinápolyba ment s ott a keresztény hitre térve megkeresztelkedett. A császár volt a keresztapja, aki őt gazdagon megajándékozta és rábízta Boszporusz városának a védelmét. Az itt szereplő Boszporusz mellett a tengerszoros az Azovi tengert kötötte össze a Fekete tengerrel.

Gród otthon természetesen eldicsekedett a környezetének sikereiről. Azonban a testvére Mougel, a papság és a katonaság ezt rosszalással vette tudomásul. Mikor azután még a húnok isteneinek arany és ezüst bálványszobrai is összetörette és Boszporuszban bizanci aranyakra cserélte be, kitört a palotaforradalom.

tói, vagyis sártói népnek nevezték őket. Hogy miért vonultak Perzsia felé, szintén egyszerű a válasz, mert odavalók voltak, s a hódító turk nép onnan sodorta magával őket.

Ebből a népcsoportból lett, alakult ki valószínűleg a Kuma folyó melletti Magyarország, a másik részből pedig, amelyik nyugat felé vonult el és Etelközben telepedett le, származott az a magyar hódítóelem, amely a Kárpátmedencét elfoglalta Árpád fejedelmének vezérlete alatt a 896-ik esztendőben Kr. u.

EGY ÉRDEKES TÖRTÉNET A VOGULISTA TÖRTÉNETÍRÓK JELLEMZŐ TORZITASÁBAN

Ezt azért írom meg, mert valóságos iskolapéldája a tudatos és szándékos történelemhamisításnak.

Jusztiniánusz keletrómai császár (527-565 Kr. u.) udvarában volt alkalmazásban mint jegyző egy Malalas János nevű pap azért, hogy a birodalomban és a vele érintkező országokban történt fontosabb eseményeket a császári irodában vezetett évkönyvbe a történelmi hűségnek megfelelően bejegyezze.

Ő mint felelős évkönyvíró jegyezte fel a következő történetet.

A kimmériai, Boszporusz mellett lakó, húnok királya Gród a császár uralkodásának első évében Konsztantinápolyba ment s ott a keresztény hitre térve megkeresztelkedett. A császár volt a keresztapja, aki őt gazdagon megajándékozta és rábízta Boszporusz városának a védelmét. Az itt szereplő Boszporusz mellett a tengerszoros az Azovi tengert kötötte össze a Fekete tengerrel.

Gród otthon természetesen eldicsekedett a környezetének sikereiről. Azonban a testvére Mougel, a papság és a katonaság ezt rosszalással vette tudomásul. Mikor azután még a húnok isteneinek arany és ezüst bálványszobrai is összetörette és Boszporuszban bizanci aranyakra cserélte be, kitört a palotaforrada-

lom. Őt a papoktól felbőszített nép megölte és testvérét Mougelt tette királlyá.

Ugyanezt a történetet megírta 300 év múlva egy Theophanes nevű görög történetíró is, ez adatait Malalas művéből írta ki. Azonban ő már a hún királynak Gródnak a nevét meggörögösítette s lett belőle Gordas, Mougel neve pedig görögösen Muagerisre változott.

Újabb 200 év múlva ugyanezt a történetet megírta egy Kedrenos nevű görög történetíró is, aki Theophanes könyvéből vette ki adatait. Ő mindent szóról szóra vett át Theophanestól csak a Muagerist nem találta elég görög hangzásúnak, tehát Muagerasra változtatta.

E három író közül melyik a hiteltérdemlő koronatanu? Kétség kívül Malalas a kortárs, aki a hún királynak és testvérének a nevét úgy írta le, ahogyan hún nyelven azt kiejtették. A másik kettő már önkényesen görög írásmód szerint jegyezte fel a hún neveket, tehát azokat eltorzította.

De éppen így torzítva, vagyis hamisan írva nagyon kapóra jött a két hún királynak a neve a vogulista történetíróknak, akik ahelyett, hogy lenyomozták volna ez utóbbi források hiteltérdemlő voltát — mint e sorok írója — neki estek a Muageris névnek és elkezdték elemezni és magyarázni.

Szabó Károly és Thúry József az ő nevében találták meg a magyarság névadó őseit. Hóman Bálint szintén Muagerist tette meg az egész magyarság névadó őseinek, Gordas nevéből pedig Ogorda-t és Onogorda-t csinált, mert ő az onoguroktól származtatta a honfoglaló magyarokat.

Németh Gyula „A Honfoglaló Magyarság Kialakulása” című könyvének a 176. oldalán pedig ezt írja: „A

két szóbanforgó király közül tehát az egyiket Mougerisnek, a másikat Gordasznak hívták. Az első Mogyerinek hangzott, Gordas nevét Ogurdának olvasom, amely névhez a „da” beceképző járult.”

Nem tudom elhinni, hogy ezek közül a neves vogulista írók közül egyiknek se jutott volna eszébe utána nézni az eredeti forrásnak Malalas könyvében.

Vagyis itt a történeti igazságot szándékosan mellőzték, hogy a magyar népnek az erdőbújó és az oláh cigányok életszintjén élő voguloktól való származását bizonyíthassák.

Minden nyelvészünk és történetírónk, Németh Gyula után, a szavak végéhez ragasztott „d” betűt becézőképzőnek minősíti. Pedig ez sohasem volt. Becézni annyit jelent, mint kicsinyíteni, az alapszó a latin „bos”, ennek a jelentése magyarul ökör, vagy tehén. Ha a szó tövéhez „ce” magyar kicsinyítő képzőt hozzá ragasztjuk, akkor lesz belőle „bece”, kis ökör, vagyis borjú. Dunántúlon még ma is bocinak, becének, vagy beccének nevezik a kisborjút.

A „d” képző azonban a szó alapjelentését nem kicsinyíti, hanem ellenkezőleg, felfokozza. Pld. Mogyoród nem egy árva mogyoróbokortól kaphatta a nevét, hanem egy erdőnyitől. Diód, Almád hasonlóképpen csak sok dió- és almafától kaphatta a nevét. Ugyanezt bizonyítják Nyüved, Tinód, Ebed, Tyukod, Kölesd, Kányád, Szunyogd, Bogárd stb. „d” képzős helyneveink. Névadásnál mindig a feltűnő, a sok lehetett és volt az érdekes, a megörökítendő!

Erre vonatkozólag van két félre nem magyarázható okleveles adatunk is. Az egyiket IV. Béla királyunk adta ki 1269-ben egy Benedek nevű hű emberének, amelyben Mogyoród (Munerod) nevű falut adományozott neki, amelyet az oklevél szerint Mogyorósnak (Muneros)

is hívtak. (Fej. IV. 3. 522.) A másikat III. Endre királyunk 1298-ban, Baas fiai részére adta ki. (W. V. 185.) Ebben Szárazd tolnamegyei községet adományozta el ezeknek. Az oklevél ezt a községet szószerint „Egenzáraz”-nak írja. Ez pedig mai nyelvünkön igen szárazat jelent.

Letagadhatatlan tény tehát, hogy a „d” képző az alapszó jelentését nem kicsinyítette, hanem nagyította, vagyis fokozta.

De Németh Gyula kitalálta a kicsinyítést és azóta valamennyi historikusunk és nyelvészünk kivétel nélkül utána mondta ezt a valótlan elnevezést. T. i. egyetlen egy sem olvasta el az Árpádkori Okmánytárunkat, mert különben ők is rájöttek volna arra az igazságra, amire e sorok írója.

Foglalkoznom kell még okvetlenül Padányi Viktor egy idevágó megállapításával is, amely Dentumagyarica című könyvének 258. oldalán található, ahol is az Ogurda és Muager nevekről azt mondja, hogy tények. Pedig ahogyan kimutattam, egyáltalában nem tények, hanem vaskos tévedések, sőt talán tudatos hamisítások. Kár, hogy nem olvasta el ő sem Malalas Chronographiáját. Azt is írja itt, hogy népünk zöme a Tigris és az Eufrátesz forrásvidékéről, Evilat földjéről érkezett Meotiszba és onnan 170 évi erőgyűjtés után a Kárpátok ölébe.

Tulajdonképpen ugyanazt állítja, amit e sorok írója, csak az időben és a szereplő nép nevében van köztünk nagy eltérés, mert ő Árpád hódító népét származtatja innen és ezt nevezi népünk zömének. Pedig ez a zöm az volt, amely már ősidők óta mint telepesnép szállta meg, foglalta el a Kárpátmedence területét, amelyikből nem Árpád hódító népe származott, hanem az őslakosság, a későbbi magyar nép alsó rétege, amelyet a

Kárpátmedencében talált, hódított meg és tett szolgájává éppen Árpád hódító népe is.

Hogy e két népelem közül melyik volt a zöm, azt pontosan megmondja az 1848. évben megállapított népszámlálás idevonatkozó pontos adata. Eszerint a nemesek, vagyis a hódító magyarság utódainak létszáma 539.350 lélek volt, a nem nemeseké, vagyis az őslakosság utódaié pedig 10,960.650 lélek volt. Melyik volt hát a zöm?

Azután könyve 273. és 274. oldalán ezeket írja: „Sok-sok meghajszolt szabír szegénylegényt nyelt el kimerült gebéjével együtt a csalóka semlyékek mélye, amíg a Meotis mocsár birodalmának kacskaringós utait, menekülő vadakat követve kitapasztalták ezek a bújdósók... Csupa férfitársadalom a mocsarak mélyén. — Előbb csak kisebb rablóbandákban, félig betyár, félig katona kötelékekben küzdenek a fennmaradásért.

Lovat, marhát a Don vidéki kazárcsordákból, ménesekből csaptak ki egy-egy hirtelen támadással maguknak, egyéb szükségleteiket a Krímbe eszközölt rabló kirándulásokon görög, örmény, gót meg zsidó kereskedők portékáiból raboltak össze, asszonyokat meg a kiterjedt mocsárvilág környékén visszamaradt kisebb-nagyobb alán maradványok telepeiről, stb.”

Mindez így történhetett volna, ha annak a vidéknek a népe a nyulak társadalmához, nem pedig az emberfarkasokéhoz tartozott volna, ha az elrabolt leányoknak, asszonyoknak nem lettek volna szeretőik, vőlegényeik, férjeik, apáik testvéreik.

Ezt a mesét a rómaiakról már régen megírták. Bizony ott is csak mesének bizonyult.

A „Magyar nembeli Opos tépett kis csapatával megérkezett és személyében megjelent az egyetlen dolog, ami a bújdósók világából még hiányzott, a széles látó-

körű, előkelő, tekintélyes vezér, a sok kisebb-nagyobb kötelékeket egy kézbe összemarkoló szervező. Ezzel a bújdosók tömege társadalommá, az általuk megszállott mocsárbirodalom egy ideig talán kazár keretben, támogatással, szövetségben, vagy fennhatóság alatt országgá vált. Dentumagyarria megszületett.”

Erre az írásra az a tárgyilagos megjegyzésem, hogy őt elfoglaltta tette saját elmélete, amely szerint a honfoglaló magyarság zöme szabír volt, s ezek pedig Szubartuból lettek kiüzve a gyilkos mohamedánok által s ezek az elárvult szegénylegények csak rablóbandákká alakulhattak át a Meotis mocsarai között.

— Pedig a rablás nem társadalmi alépítmény, fundamentum, mert minden társadalom létfeltétele, összefogó ereje a kölcsönösen és a társadalom minden tagjától végzett és megbecsült, azonkívül egyedül értékelt termelő munka, s az így termelt javak érték szerinti békés kicserélése a szilárd jogbiztonság védelme alatt. A rablás lehet alapja egy rablóbandának, de nem egy dolgozó társadalmi együttesnek, mert a rabló csak rabolni tud mindenkitől. Azáltal pedig, hogy új főnök kerül az élre, még nem lesz a rablóbandából békés dolgozó társadalom, mert egy társadalmi rend megváltoztatásához, annak minden sejtjének, egész belső szerkezetének a megváltozása szükséges.

De teljesen indokolatlan is ezeket a Kaukázus déli részéről az északi oldalra, a mocsárvilágba elbújtatni, ott ugyanis már kívül estek a mohamedánizmus kegyetlen üldözési körén, mert a Kaukázus gerincén túl, vagyis attól északra, a mohamedanizmus még átmeneti időre sem tudta a lábát megvetni. Ott egyetlen nép sem lett mohamedán vallású abban az időben.

Az érdekes éppen az, hogy az egyetlen átjárót, amely a Kaukázuson átvezetett, éppen azok a szabír-húnok

terjesztették el, s mint ilyenek, minden népnek széles rétegével érintkeztek. Azonkívül a Fekete-tenger felső vidékén lakó nomád népek és a birodalom közt állandósított követjárások is sok értékes értesülést adhattak.

Volt egy igen elsőrendű közös érdeke úgy a bizánci császárságnak, mint ezeknek a népeknek, még pedig az, hogy a mohamedanizmus terjedését a Kaukázus hegy-ségénél megállítsák. Mert ellenkező esetben nemcsak Konstantinápoly jutott volna veszélybe, hanem ezeknek a nomád népeknek a biztos felvevő piacai is, a Fekete tenger feletti városok is. Ezeknek a száma pedig már Kr. u. a VI. században 30 és 40 között volt. Ezek a kölcsönös gazdasági kötelékek pedig erősebb kapcsolatot jelentettek, mint a szimpátia szálai.

A császároknak sok pénzébe került ez a barátság, de megérte, mert a birodalom léte, fennállása forgott veszélyben a perzsák és az arabok gyilkos támadásai következtében.

MIT ÍRT A BIBORBAN SZÜLETETT CSÁSZÁR A HONFOGLALÓ MAGYAROKRÓL?

Említett könyvének egész 38-ik fejezetében teljesen a turkok történetével foglalkozik. E fejezet címe: „A turkok népéről és az honnan vezeti le eredetét.” Tehát először is meghatározza, hogy a honfoglaló magyarság turk, vagyis török volt. Azután azt írja, hogy a turkok a kazárok szomszédságában laktak azon a helyen, amelyet első vajdájukról Lebédiának neveztek.

Hét népből, vagy néptörzsből állottak. Uralkodó fedelmük sem saját, sem idegen sohasem volt. De voltak hadi vezetőik, vagyis vajdáik, ezek között az első Lebed volt, akihez a kazár kagán egy igen előkelő kazár nőt adott feleségül.

Tehát ugye nem holmi mocsárból szalasztott szegénylegényekből és rablókból állott az ősök népe?

A már említett bessenyőtámadás után a kagán nem-sokára magához hívatta Lebedit, aki megérkezve megkérdezte a kagántól, hogy mely okból hívatta. „Erre a kagán azt felelte, hogy őt, mint a turkok vezetői közt az elsőt, azonkívül tapasztalt és okos férfiút, azért hívatta, hogy népének uralkodójává tegye azzal a feltétellel, hogy neki aláveti magát.”

Lebedi, megköszönve a jóindulatot, elhárította magától a felkínált uralkodói méltóságot, mert erre ő nem alkalmas, hanem maga helyett egy másik vajdát, Ál-

most, vagy ennek fiát, Árpádot ajánlotta, mint rátermettebbeket.

Tetszett a kagánnak ez a beszéd, azért azonnal köveket küldött a turkok vezető embereihez, hogy ezekkel e fontos ügyet megtárgyalják.

A helyszíni megbeszélések eredményeképpen a döntés Árpád megválasztása mellett történt, „mert ő okosságra, bölcsességre és vitézségre nézve kiváló, és ilyen uralkodói tisztség betöltésére alkalmas”.

„Árpádot tehát kazár szokás szerint pajzsra emelték és fejedelmükké tették. És Árpád előtt a turkoknak más fejedelmük nem volt, akinek utódai közül választják manapság is a fejedelmeket.”

Ez utóbbi bekezdést azért vettem ide, mert pár évvel ezelőtt a magyar újságok mind az öt világrészben tele voltak azzal a hírrel, hogy Álmos fejedelem csontvázát megtalálták Zemplén község mellett egy fakoporsóban. Mivel a csontváz feje nem a helyén volt, hanem a váll mellett, azt állapították meg, hogy a törzsfők Árpád tudtával megölték, lefejezték, mert erősen központosított rendszert akart a törzsek szabadságának megnyirbálásával bevezetni.

Megírtam azután, amit Konstantin császár, a kortárs, a könyvében megállapít, hogy Álmos sohasem volt a magyarok fejedelme, mert az első fejedelem a fia, Árpád volt. Nem kellett tehát azért Álmost megölni, hogy Árpád lépjen örökébe, amikor Konstantin császár hitelt érdemlő állítása szerint Árpád volt az első fejedelme a hódító magyarságnak.

Azután megkérdeztem azt is, hogy a csontváz megvizsgálói találtak-e egy kettévágott nyakcsigolyát, mert ez bizonyítaná kétségtelenül a lefejezést. De nem kaptam választ.

Végül sok egyéb becses közlés mellett Árpád család-

jának az összes tagjait, az unokáig bezárólag, névszerint említi a császár. A többek között Árpád unokájáról, Tevel fia Termacsról azt írja, hogy az most tért vissza Bulcsú karchával, Turkia harmadik fejedelmével, kegyben elbocsájtva. Ez az év pedig a 943. év volt.

Újabban dr. Györffy György kezdeményezésére több fiatal historikusunk állítja, hogy nem Árpád volt a magyarok fejedelme, hanem Kurszán, Árpád csak a Gyula volt, vagyis az ügyek intézője, a kormányzó.

Györffy, Ibn Ruszta arab és Gardizi perzsa írókra hivatkozik, akik azt írták meg, hogy az etelközi magyaroknak két vezetője volt, az egyik a főkirály, a Kende, a másik pedig a Gyula aki az ügyeket intézte.

Ez a megállapítása tökéletesen egyezik a két idézett író közlésével.

De, hogy ebből hogyan következik az a tény, hogy nem Árpád, hanem Kurszán volt a főfejedelelem, azt logikusan kikövetkeztetni nem lehet. Az az érve sem helytálló Györffynek, hogy az egykorú német krónikások Árpád nevét nem is említik, hanem csak Kurszánét. De ezzel szemben a magyarokkal barátságos viszonyban élő keletrómai császár, Konstantin, Árpád minden leszármazóját névszerint megemlíti könyvében, de Kurszánról egy betűt sem írt.

Megállapításom szerint Kurszán a nyugati határvéddő csapatoknak volt a parancsnoka, ezért ismerik a németek. A halálát is az okozta, hogy a bajorok 904-ben meghívták egy barátságos lakomára magukhoz és ott kíséretével együtt felkoncolták. Ez a tény maga világosan bizonyítja, hogy **Kurszán nem lehetett a főfejedelelem, mert az nem mehetett volna el holmi határszéli lakomákra.** Géza fejedelelem még Nagy Ottó császár quedlinburgi ünnepeltetésére sem ment el személyesen, hanem követeit küldte oda. Pedig személyesen ott

volt a keletrómai császár, a francia király, az összes germán fejedelmek és hercegek és a szláv királyok is ott voltak.

Konstantin császár említett könyvében megírta a honfoglaló törzsek neveit is. Ezek: a kabarok 3 törzse, a Nyék, a Megyer, a Kürtgyarmat, a Tarján, a Jenő, a Kara és a Kaza.

Ezek közül a magyarság névadó törzse a megyer, vagy magyar törzs lett, melynek vajdája a fejedelemmé választott Árpád volt. Így lett a magyar törzs a többi között rangban az első és a vezető törzs, később pedig az egész népnek névadója.

HONNAN LETT A MAGYAR NÉV?

A vogul „manszi” szóból, — felelt rá Hóman Bálint, a Magyar Tudományos Akadémia volt elnöke, magyar közoktatásügyi miniszter, egyetemi tanár, stb. Ez a kérdés el van döntve, tehát vitathatatlan annál is inkább, mert egy nyelvészprofesszorunk — természetesen Németh Gyula — segített is neki, mondván, hogy a „manszi” és a „magyar” szavak hangtanilag megfelelnek egymásnak.

Hóman szóegyeztetése és származtatása így szól: „A vogulok magukat saját nyelvükön manszinak nevezik. Ha ehhez hozzáragasztjuk a török „er” szót, amelynek a jelentése ember, lesz belőle manszeri, ebből lett a magyar, ebből pedig a magyar név”. Úgye, milyen egyszerű?

De nézzünk mögéje e nyelvészeti találmánynak. Helyes-e ez a szófejtés? A „ma” szótag tényleg benne van a „magyar” és a „manszi” szavakban. Eddig tehát hangtanilag megegyeznek egymással. De a könnyű kiejtésű „nsz” hangokból sohasem lesz a minden nyelv két legnehezebben kiejthető hangja a „gy” és az „r”.

A „gy” hangtanilag nem rokona az „n” betűnek, mert a „dj” hangokból származik. Például: mondja, módja, védje, szidja, áldja, hazudja. Tehát a hangértékük sem egyenlő.

Az „r” hang pedig a nyelv pergő mozgásából, vagyis a legnehezebb működéséből, munkájából származik.

Hogy kiejtése milyen nehéz, mutatja az, hogy egy se-reg nyelv a szó végén nem is ejti ki, a szó elején és közepén is csak gyengén rezgetteti nyelvét.

Minden nyelvnek egy törvénye van és ez nem a hangokból álló, a beszélt nyelvnek, hanem a beszélő szerkezetnek a törvénye, amelynek legfontosabb része az a mozgó, vagy pergő húsdarab, amely a nyelv-szerkezetben a hangokat kialakítja. Ennek a törvénye pedig az, hogy minél kevesebb munkával, könnyebb szájmozdulattal alakítsa ki ez a beszélő szerkezet a gondolatot közvetítő hangokat és szavakat. Például: a görög nyelv négy szájmozdulattal alakítja ki ezt a szót „Ókeános”. a többi európai nyelv, a magyar is három mozdulattal mondja „Óceán”, az amerikai angol egy szájmozdulattal: „Osn”. Nem mondja ez négy szájmozdulattal, hogy „vakáció”, hanem kettővel. „vi-kesn”. Az amerikai nagyon szereti a televíziót, de nem öt szájmozdulattal ejti ki, hanem gyenge hárommal: televisn.

A „manszi” olyan szó, amelyet az emberi nyelv az ősidőktől kezdve könnyű kiejtésűvé csiszolt és kisími-tott. Ebből tehát nehezebb kiejtésű szó az emberi nyelv megváltozhatatlan ősi törvénye szerint nem lehet!

Már pedig a „magyar” szó kiejtése sokkal nehezebb, mint a manszié, tehát akkor a magyar név nem származhatott a mansziból.

Ugye milyen egyszerű a nyelvészeti tudomány is? Csak az emberi konok célzatosság teszi zavarttá és nehezzé, de csak azért, hogy a maga céljára csűrje és csavarhassa.

HONNAN SZÁRMAZOTT A MEGYERI TÖRZS?

Annak a nyolc törzsből összeverődött szövetséges népnek ez a megyeri törzs volt nemcsak a kerete, hanem az összefogó ereje is. Ha a fejedelem választása úgy történt, amint azt a császár leírja, akkor abban feltétlenül ennek a vezértörzsnek a megkülönböztetett értéke volt a döntő.

Bölcs Leó keletrómai császár Konstantin elődje és édesapja, Árpád fejedelem kortársa a „Taktika” címen írt művében ezeket írja a honfoglaló őseinkről: „Népes és szabad ez a turk nemzet, minden kényelem és élvezet előtt arra törekvő, hogy ellenségei előtt magát hősileg viselje. Ez a nép tehát a bajt és fáradságot nemesen tűrő, hideget, meleget kiállva, a szükségletekben való fogatkozást mint pusztai nép fel sem veszi.”

Tehát a vezértörzsnek elsősorban kellett e tulajdonságokkal rendelkezni és ennek a vezértörzsnek „megyeri” volt a neve.

Ha ezt a szót elemezem, meg kell állapítani a tövét és a ragját. A szó töve „med”, a ragja pedig „er”. Ezekből alakult a meder, vagy medjer név, ami idővel a könnyebb kiejtés törvénye szerint megyer. illetve magyar lett. Az „er” Árpád népének nyelvén a turkban, mai kiejtéssel törökben férfit, vagy valahonnan eredőt jelent. A mai nyelvünkben is beszélünk

nemcsak a folyó, hanem az emberek, a népek eredetéről s az emberi cselekedetek eredményéről is

Honnan eredt tehát az az embercsoport, néptörzs a megyeri, amelynek Almos volt az első vajdája? Világosan megmondja maga a név: a méd nevű népből.

A méd is hún, vagy turkfajta lovasnép volt, fejlett állattenyésztéssel és részben földműveléssel foglalkozó törzsek szövetsége. Már Kr. e. a IX. században szó van az asszir feliratokban a médek, vagy madajok, madák országáról, ahonnan Tiglatpileszár asszir király nagy hadi zsákmánnyal különösen sok tevével és lóval tért haza.

Assarhaddon 673-ban Kr. e. hadat vezetett a távoli médek a „pattusarik”, vagyis a pártusok ellen s onnan szintén sok ló és teve zsákmánnyal tért haza.

A partus a méd testvérnépe volt. Sokutu japán történész szerint a médek és pártusok régi területén még ma is sok magyar hangzású helynév van. Erre Hóman Bálint akkori közoktatásügyi miniszter figyelmét fel is hívta, aki azt felelte neki, „sajnos nem vagyok nyelvész”. De a „manszit” mégis kitalálta.

A babiloniak „ummanmandák” néven nevezték a médeket, mikor ezek Kr. e. 614-ben elfoglalták AsszírIA régi fővárosát, Assurt s ezt a vérszopó népet végleg letörték. A babiloni kronikás így írt róluk: „Marduk isten segítőt adott Babiloniának... az ummanmandák királyát, akinek nincs párja... felülről és alulról leterítette Assziriát mint az árvíz, bosszút állt Babilonért, mindenért megfizetett”.

Egy másik nyom: Herodotos görög történetíró mint kortárs azt írta, hogy a perzsák méd ruhát hordanak, mert ezt szebbnek tartják a sajátuknál. Ez érthető is, mert az árjáknak éppúgy, mint a semitáknak a felsőruhája egy darab lepedő volt, amelyet a jobbvállon

biztosítótűvel tűztek össze. Ilyen volt a rómaiak tógája, a görögök chitonja s a semiták chitonettje, testreszabott felsőruhája a lovas szkitáknak, így a médeknek és a magyaroknak is volt. Ez a magyarázata annak, a máig is fennálló ténynek, hogy a perzsák ősi diszruhája egészen magyar formát mutat. De a perzsáknál ma is köztudat a magyarokkal való rokonság. Egyik ismerősöm mondta el, hogy mikor a párisi Sorbonne egyetemen tanult, voltak neki perzsa tanuló társai is, akik tűntetőleg tartották vele a rokonságot. Ez a hagyomány pedig csak a médekre vezethető vissza, mert a perzsák az árja népekből származnak.

A médek papjait éppúgy mágusoknak hívták, mint a sumirokét, mert Sumiria leigázása és népének szétűzése után a sumir mágusok elsősorban a szomszéd médeknél találtak menhelyet, ezért a médek vallása megegyezhetett a sumirokéval, sőt a nyelvük sem lehetett egészen idegen.

De később a nagy hatalommá fejlődött perzsa nép második Cirus királyuk alatt a VI. században Kr. e. a médeket legyőzve országához csatolta. Kr. e. 529-ben a partusokat is leakarta törni, de az ellenük vezetett harcban életét vesztette.

Megemlékezik a médekről és partusokról Ammianus Marcellinus római tábornok történetíró is, aki országaikat személyesen bejárta. Médiáról azt írja, hogy „bővelkedik várformára épített gazdag városokban és falvakban. Azon a területen a mágusok szántóföldjei nagyon termékenyek. Hivatkozott Plátóra a nagy görög bölcselőre is, aki azt mondta, hogy a mágizmus a legtisztább istenhit. Vitéz nép és a partusok után a legfélelmetesebb. A partusok pedig azt tartják mindenki között a legboldogabb embernek, aki a csatában

leheli ki lelkét. Akik véletlenül halnak meg, azok el-fajzottak és gyávák.

Kr. u. 262-ig tartott a partusok és médek uralma a perzsák felett. Ekkor Ardasir perzsa vezér nemzeti for-radalmat szervezett s a partusokat és médeket letör-te. A régi perzsa főváros Persepolis mellett egy szik-lafalba be van vésve az a jelenet, amikor Ardasir lo-vával agyontapossa Artabánt, az utolsó Arsach, va-gyis méd uralkodót, valamint az is, hogy a parszi fő-pap lovával agyontapossa a méd főmágust, akinek homlokán látható a kígyó, a mágus papok jelvénye.

A zsidó Bibliában a kígyó képviseli a gonosz tudást, amelynek fájáról s annak gyümölcséből megeteti az el-ső emberpárt és azok ezért kárhoznak el. Ennek ma-gyarázata az, hogy a sémi és parszi papok engesztel-hetetlenül gyűlöltek a méd mágusokat fölényes tudá-suk miatt. Bizonyíték rá Archimedes, akit a tudomány görögnek tart, pedig a neve azt jelenti, hogy uralko-dó, tehát előkelő méd. A görög nyelvben archomai magyarul annyit jelent mint uralkodni, a medes pe-dig méd embert jelent.

Ettől fogva a történelem a médekről és partusok-ról nem emlékezik meg, pedig ők állították meg a ter-jeszkedő római birodalmat az Eufrátesnél.

Hova lettek? Egyrészüik megbékélt helyzetével, ők léttek a perzsa hadsereg lovasosztagei, mert a perzsa gyalognép volt. A perzsákkal egyenlő joguak lettek, így lassan perzsává váltak nyelvileg is, bár ők is erős hatással voltak a perzsa nyelvre, amely tiszta árja jellegét el is vesztette.

Azok a méd és pártus törzsek pedig, amelyek a sza-badságot minden emberi értéknél többre becsülték, átkeltek a Kaukázus északi oldalára, a Kubán és a Don vidékére s ott más rokon törzseket is magukhoz

csatolva megalakították a hódító magyarság népét, amelynek vezértörzse a médektől származó medjeri-megyeri törzs lett.

De 800 körül a náluknál számra nézve is erősebb bessenyő néptől megtámadva kettészakadtak. Egy részük — a turk katonanép — nyugat felé vonult s a mai hazánknak lett hódító és névadó néprétege. A másik rész, amely a Kaukázus vidékéről sodródott el a turkokkal — a szabartói néprész — visszatért a régi földjére a Kaukázusba a perzsa részek felé, amint azt Konstantin császár hiteltérdemlően megírta. Ezen a területen egészen a tatárjárásig fenntartották magukat.

A MAGYAR NÉP VOGUL SZARMAZÁSÁNAK TÉVTANA

Itt arról a nagy tévedésről kell írnom először, amely szerint a magyar nép és vele a magyar nyelv az emberi nyomoruság legalsóbb fokán vergődő voguloknak és egy magára sokat adó török népnek a nászából származott volna a Kr. u. az V. században a vogul őserdőben.

Az összekelés után ez a hódító katonanép átvette a vogulok szószegény nyelvét, de a magáéból is megőrzött bizonyos szómennyiséget. Az új nyelv jellege azonban mégis vogul, vagy amint elkeresztelték finn-ugor lett.

Nem értenék az összehasonlító nyelvészethez és az oknyomozó történetíráshoz, ha a magyar és a finn-ugor nyelvek közti rokonságot tagadnám. A nyelvi rokonság származásáról és mikéntjéről e könyv másrészen is adok bő felvilágosítást. Most a kellő nyelvészeti és történeti tények alapján csak a fenti mesét fogom megcáfolni, mert ez nemcsak a történeti események nem tudása, hanem azok tudatos meghamisítása is irányítva a magyar nemzettel szemben elfogult, sőt ellenséges erőktől.

Nem azért tagadom, hogy újat mondjak, vagy fel-tűnést keltsek. Ilyen hiusági szempont távol áll tőlem, mert mindenben és mindig az igazságot kerestem és szolgáltam. Amit mondok, az hosszú és alapos kutatómunka eredménye.

E gyarló mese elindítása és kezdeményezése Sajnovits János jezsuita atya nevéhez fűződik. Ez korának híres természettudósa és csillagásza volt. Mint ilyen lett az „Óbudai Csillagda” egyik vezetője s mint ilyen nyert kiküldetést Északnorvégiába, hogy ott csillagászati megfigyeléseket végezzen és az „Északifényt” tanulmányozza. Így került a lapp nevű és finn rokonságu nép közé, amely akkor is miként ma is Norvégia és Finnország északi részén az északi sarkkör mindkét oldalán lakott és rénszarvas tenyésztésből éldélt.

Miután munkája hosszabb időre odakötötte, megismerte a nehézsorsu lapp népnek nemcsak életkörülményeit, hanem a nyelvét is. Valószínű, hogy egyes szavakat maga is megértett, sőt magát is megtudta értetni.

Annak öröme, hogy nyelvrokonokra talált, meg is írt egy könyvecskét latin nyelven és azt még hazafelé utaztában Kopenhágában, Dánia fővárosában ki is nyomatta 1770-ben. Ennek címe: „Demonstratio idioma hungarorum et lapponum idem esse”, magyarul: „Bizonyítása annak, hogy a magyarok és a lappok nyelve ugyanaz.”

Pedig nem ugyanaz, sőt csak igen távoli rokonságban van egymással e két nyelv. Megállapításom szerint a lappok nyelve közelebbi rokona a magyar nyelvnek, mint a vogul, de a két nyelv azonossá nyilvánítása teljesen alaptalan.

A tudós csillagász, mint nyelvész megbukott. De vele mindazok megbuktak, akik megállapításait magukévá tették és oly fölényesen hirdették, vagy hirdetik még ma is.

Mert ha valaki azt állítja, hogy a magyarok és a székek, a németek és az osztrákok, az angolok és az

Egyesült Allamok-beliek nyelve ugyanaz, igazat mond, mert állítását tökéletesen be tudja bizonyítani. De, aki azt állítja, hogy a franciák és a spanyolok nyelve ugyanaz, már erősen téved, mert e két nyelv között csak rokonság állapítható meg. Éppúgy a magyar, lapp, finn, vogul, osztyák stb. nyelvek között csak rokonság, mégpedig nagyon távoli rokonság bizonyítható be.

Sajnovits téves megállapítását mégis sokan maguké-
vá tették, sőt kibővítették a vogul-osztyák nyelvrokonsággal is.

~~ny~~ **Trinsay** Zoltán magyarszakos középiskolai tanár, egykori egyetemista társam, „Észak nomádjai” című 1940 körül megjelent könyvének a 82. oldalán pld. így ír: „Egy vakmerő tudós, Sajnovits János jezsuita meg mer-
te írni azt a megdöbbentő tapasztalatát, hogy a magyar nyelv és a lapp nyelv azonos. A kutya ugat, a karaván halad. Hiábavaló volt a tudománytalan közvélemény minden tiltkozása, a tudomány tovább halad azon az úton, amelyet számára Sajnovits és immár több külföldi tudós is kijelölt.”

A tudománytalan, rossz képzésű magyar szót az a Szinnyi József írta le először, aki a Budapesti Tudományegyetemen a finn-ugor nyelvészet tanára volt s azt hirdette, hogy a tudományhoz fogalma sincs azoknak, akik tagadják a magyar népnek és nyelvének a voguloktól való származását.

Körülbelül 200 olyan finn-vogul és osztyák szó van, amelyekre a magyar nyelv rokonságát meg lehet állapítani. De milyen fokú nyelvrokonság ez, mikor mi, ha közbeszédben nem is, de az írásban körülbelül 15.000 szót használunk. A magyar kézi szótárban körülbelül ennyi szó van s ezek mindegyikét ismeri a született magyar.

Hogy zsugorodhatott össze 200 szóra a magyar nyelv-

ben éppen a finn, vogul és osztyák szókinsz, mikor a magyar nép finn-ugor származású, a vogulisták szerint? Mikor az őserdei hazában ők voltak többségben s a hét hódító törzs között is a legnépesebb, a névadó, a vogulmansziból kihámozott megyeri törzs volt szerintük?

— Azután hogy van az, hogy az őserdőben visszamaradt vogulok nyelvét mi vogul-magyarok nem értjük meg, mikor nyelvünk és népünk „egy törzöl” hajtott, Hóman Bálint megállapítása szerint. Legalább oly mértékben meg kellene értenünk a vogul-osztyák nyelvet, mint ahogy megértik egymás nyelvét a szláv törzsek.

Nemde a vogul szókinsz nagyobb részének benne kellene lenni a magyar nyelvben, mert valamikor az egész benne volt? Hogyan párologhatott el annyi vogul szó a magyar nyelvből? A szavak nem párolognak el, mert nem cseppfolyósak, csak elévülnek, ha nem használjuk őket. De hogyan kerülhettek ki a gyakorlatból, amikor ugyanaz a vogul-ugor népegyveleg él még ma is a magyar hazában a vogulisták szerint?

Beszéltem e kérdéstről otthon, egy nagyműveltségű főpappal. Mikor a történeti tényeket felsoroltam neki, láttam, hogy elszontyolodott.. Rosszul esett neki a kiábrándulás, mert Hóman a mesemondók varázsával hatott rá. Hogy is mondja ő? „A történeti magyar nép születéshelye a nyugatszibériai erdőrégió és az eurázsiai steppe határvidéke. Benne az urali és altáji népcsaládnak egy-egy ága a finn-ugorság keleti s a törökség nyugati ágából szakadt előmagyarok és onogurok egyesültek új, tartós vérközösségben. Talán az ősidőben végbement keveredésben két különböző vérmérsékletű és jellemű nép egyesülésében kereshetjük a magyar faj életképességének egyik okát.” (Magy. Tört. 32.)

Ma a vogulok létszáma körülbelül 5000 ember. Akkor 1600 évvel azelőtt, mikor ez az egyesülés megtörtént

volna, legfeljebb 20 főnyi vogul élt, mert 1600 év alatt 20 emberből lesz kb. 5000. De 20 ember, négy család, még nem tesz ki egy népet. Tehát vogul hiányában és török hiányában is ez az összeházasodás nem történhetett meg.

A főérveimet erre vonatkozólag a végére hagyom. Addig még egy két érdekes dolgot elmondok. A voguloktól való származás helytelen és értelmetlen elméletének hívei még az emigrációban is vannak, bár a régi idegen és ellenséges hatalomnak nyomasztó hatása már megszűnt.

Annak idején csak annak termett babér és kenyér, aki egy követ fújt velük. Példa rá Németh Gyula, akit a vogulisták az Akadémia pénzén küldtek ki hosszú időre Törökországba és tettek meg Magyarországon egyetemi tanárnak. Támogatta is ez Hóman nyelvészeti találmányát, hogy a vogul-manszi névből hogyan lett a magyar nép neve.

Ezeket az emigrációbeli vogulistákat jellemzi, hogy nagyon meggyőződésesnek és fölényesnek mutatkoznak. Azt tartják, hogy ők a céhbéli és a fémjelzett tudósok, megállapításaik tehát örökérvényűek s megdönthetetlenek. Míg a másik oldalon vannak szerintük a műkedvelők, akiket csak hazafias buzgalmuk ment meg a szigorú bírálattól.

Ezt az osztályozást Bogyay Tamás „A Magyarok Eredete és Östörténete” című cikkéből vettem át, amely megjelent az „Új Látóhatár” című folyóirat 3. évfolyamának 3. számában, 1960-ban. Ebben közölte, hogy a „Budapesti Tudományegyetem Magyarság Tudományi Intézete” a nagyközönség részére előadásokat rendezett kiváló szakemberek bevonásával. Ezek előadásait azután az Intézet könyvalakban is kiadta. Ennek

előszava így foglalja össze a magyarság őstörténetére vonatkozó eredményt:

„Kutatásaink summája ez: A magyarság eredete szerint sem nem mongol, sem nem árja nép, hanem az Európa északkeletén kialakult finn-ugorságnak egyik élet-erős friss hajtása. A magyarság önálló külön életét Kr. e. 1000. év táján kezdi meg az Ural hegység európai oldalán. Ez első uralinak nevezett őshazában körülbelül 1500 esztendőt töltött el. Itteni életének utolsó századaiban átkerült ugyanezen a részen könnyen járható Ural hegység keleti oldalára, ott elhagyva régebbi erdőlakó, gyűjtögető életmódját, áttér a lovasnomád életformának nyugatszibériai szerényebb formájára.”

„Kr. u. az V. században kelet felől egy nyugati irányban előretörő török népvándorlás zúdul az akkor már lovasnomád magyarság nyugatszibériai, Tobol-Isim vidéki szállásaira. A magyarság csatlakozik az új hazát kereső török néphez s ettől kezdve csaknem 500 esztendeig egészen a honfoglalási törökök szövetségében és szomszédságában él. Törökök szövetségében, vagy nyomásukra vonul az Uraltól a Kaukázusba, onnan pedig Lebedián, Etelközön keresztül a mai hazába.”

Ez szabatosabb fogalmazás mint Hómané, de éppen olyan átgondolatlan mese.

Először is Kr. e. az 1000. esztendő körül az emberek nek még nem kellett felmenni az északi szélesség 60-64 foka közé, hogy élelmüket megszerezzék, mert akkor még a 40. szélességi fok övezetében is volt bőven hely.

Az ember a földrajzilag nem kedvező helyekre csak kényszerből telepedett le. Minél kedvezőtlenebb az ember megélhetésére nézve egy földterület, annál később telepedtek oda az emberek. Ezt az igazságot az emberiség településének története bőven bizonyítja. Fel-

tételezhető-e ezekről a vogulokról, hogy nem az enyhe és kellemes éghajlatú vidékre mentek volna inkább, mint olyan helyre, ahol a tél 9-10 hónapig tart?

A nagy európai népmozgalom, a népvándorlás, csak a húnok megmozdulásával kezdődött. Ezek pedig a történelem tanúsága szerint 375-ben Kr. u. keltek át a Volgán, Európa határfolyóján.

A magyarság külön önálló életének Kr. e. 1000 táján való megkezdése annyit jelent, hogy akkor már nép-pé, vagy nemzetté szerveződött. Tehát megelőzte a római királyság megalakulását, amely Kr. e. 753-ban jött létre, de megelőzte Európa összes országainak a megalakulását is. Így a görög városállamok keletkezését is, amelyek a legrégebbi államok Európa földjén, és csak Kr. e. a IX. század körül alakultak ki. Elhihető tehát ez az állítás?

Azután, ha nemzetté szerveződött, akkor már ott egy nagyobb számú népcsoportnak kellett élnie. Vajon gondoltak-e erre a kiáltványnak tudós szerkesztői, akik a magyarság őstörténetére vonatkozólag azt megszerkesztették? Kr. e. 1000-tól a magyar honfoglalásig 2000 esztendő múlt el. Ha azt vesszük alapul, hogy a lakosság 200 évenként megkétszereződik, megkettőződik, akkor 2 emberből 2000 év múlva 2048 ember lesz. De 2000 emberből, ami csak egy közepes falu lakosságát teszi ki, amennyinek tehát ugyebár legalább kellett volna lenni az önálló életet kezdő magyarságnak, 2000 év múlva ezerszer több, azaz 2.048.000 ember lesz. Ma a vogulok létszáma 5000 lélek. Akkor Kr. e. 1000 esztendővel még híruk és nyomuk sem lehetett.

Azután ez a szegény, vadgyümölcsöt gyűjtögető és halászgató nép egyszerre áttér a lovasnomád életre. Persze ezek az elméleti urak azt gondolták, hogy ez az áttérés igen egyszerű volt és könnyen ment. A vogul

csak kiment a lóvásártérre és megvette lovát, a nyergestől pedig vett hozzá egy nyeret. De azt nem gondolták meg, hogy abban az időben, vagyis Kr. u. a IV.-V. században lovat csak a lovas szkitháktól lehetett venni, akik abban az időben a 40. és 50. szélességi fokok közt laktak, vagyis a voguloktól legalább 1000 kilométerre. Azután arra sem gondoltak, hogy miből vettek volna a vogulok tömegesen lovat? Aranyuk, ezüstjük nem volt, csak szárított haluk, meg vadgyümölcsök bogyói voltak. Csere-eszköznek megfelelő értéktárgyaik csak az őserdei állatok prémjei lehettek volna. De ezeket is előbb el kellett volna adni kereskedőknek nemes valutáért. De a 60. szélességi fokra a kereskedők sem mentek fel, mert nemcsak többezer kilométeres utat kellett volna megtenniük, de életük biztonsága is veszélyben volt az akkori bizonytalan időben. De ki megy kereskedni a nyomortanyákra?

Tehát a vogulok sohasem voltak lovasnomádok. De lovaik még ma sincsenek. A kutyán kívül más háziállatuk nincs. Ezeket is azért tartják, hogy a szánkójukat húzzák a lovak helyett, tehát akkor is ezek voltak a lovaik.

Azután azt is mondja az a fölényes nyilatkozat, hogy Kr. u. az V. században kelet felől egy nyugati irányban előretörő török népvándorlás zúdult az akkor már lovasnomád vogulok nyugatszibériai Tobol-Isim vidéki szállásaira. De arra sem gondoltak ezek a tudós urak, hogy akkor török nevű nép még nem is létezett, mert az csak a VI. században alakult ki. Ekkor Nyugatázsia füves pusztáin élt egy turk nevű lovasnomád néptörzs, amelyiknek a főnökét Tumennek hívták. Ez kitűnő hadvezér és nagyon ügyes szervező is volt. A környékbeli rokontörzsekből egy nagyon jól kiképzett hadsereget szervezett meg és ezzel 552-ben Kr. u. leverte az ázsiai

avarokat, a pusztai népek akkori adószedőit. Győzelme után a csatlakozott törzsek együtt maradtak és ezekből alakult meg akkor a turk, vagy török nép.

Tehát az említett év a török nép születésének, vagyis keletkezésének éve is. Ugyebár tehát, egy nép, amely a VI. században keletkezett, az V. században még nem zúdulhatott rá a vogulokra? De ugyebár össze sem házasodhatott velük, mert a meg nem született ember nem lehet házasságképes. Pedig az egész vogul-magyar rokonság erre a házasságra van fellelve.

De nem lesújtó az a tény, hogy a Budapesti Tudományegyetem „Magyarság Tudományi Intézetének” sok kiváló szakembere közül egy sem jött rá erre a történeti igazságra. Németh Gyula pedig hallgatott, bár az általam említett tényt tudta. Erre tanú önmaga, mert „A Honfoglaló Magyarság Kialakulása” című könyvének 194. oldalán Tumennek e harcáról maga is megemlékezik.

De ő is engedte zúdulni a nemlétező törököket az akkor még szintén nem is létező vogulokra.

Kai Donner kiváló finn tudós kutyszánján bejárta az egész vogul és osztyák területet és alapos nyomozás és tanulmányozás után azt állapította meg, hogy a vogulok és az osztyák a XII. század előtt nem laktak a mai területeiken. Legfeljebb abban az időben kezdtek oda szállingózni.

Bogyay Tamás még több vogulista elképzelést ismertett cikkében a magyarság eredetéről. Ezek között legjellemzőbb Moór Elemér egyetemi tanár írása.

Szerinte „a magyarság, vagyis a vogulság története Kr. e. 4000 évvel kezdődött a Káma folyó vidékén, ahol együtt élt a többi finn-ugor néppel. Ez a hely pontosan a 60. szélességi fok körül van, ahol a tél ma is 9 hónapig tart.”

Először szerinte „a nyugati, meg a volgai finnek, az ugorok és a permiek váltak ki közülük és nyugatra költöztek. Később a lappok meg az ugorok elődei összekerültek a permiekkel. Kr. e. 3000 és 2000 között egy újabb szárazsági hullám következtében az előugorok is átkeltek a Volgán nyugat felé. Itt ősirániakkal kerültek először kereskedelmi kapcsolatba, majd alighanem függő viszonyban is, ami elindította náluk a társadalmi tagozódást.”

„Kr. e. a II. évezred elején ismeretlen népek megint kelet felé, a Volgán túlra szorították őket. Itt egy ismeretlen őseurópai néptől eltanulták a lótenyésztést. Azután a Vjatka és Káma vidékén leigázták az alacsonyabb kultúrájú halász, vadász őslakosságot, az úgynevezett „por”-népet és vele két osztályos exogám társadalmi közösséget alkottak.”

„Ebben, a most már őszugornak nevezhető csoportban az előmagyarok (vogulok) voltak legészakabbra. Az éghajlat romlásakor a szomszédos szamojédek hatására áttértek a lótenyésztésről a rénszarvas tenyésztésre.”

„Ekkor Kr. e. 700 és 300 év között kerültek össze exogámia útján egy permi csoporttal és ennek emlékét őrizné a magyar név második tagja, amely a por fratria helyébe lépett permi fratria neve volt.”

„Kr. születése körül újabb száraz periódusban az erdőövezet megint visszahúzódott és az előmagyarok (vogulok) a ligetes steppén egy ismeretlen nyelvű állattenyésztő nép hatására visszatértek a lóhoz.”

„Az Alsókáma medencéjétől a Szamara folyóig terjedő területen alakult ki 300 és 600 között az ismeretlen lótenyésztő népnek az ugor keverékbe való beolvadásával az ősmagyarország. Az ősmagyar nyelv nem volt más, mint a permi anyák kiejtésével használt ugor.”

Kedves olvasóm, szükségesnek tartom itt kijelenteni,

1
hogy ezt az írást szószerint vettem át Bogyay Tamás idézett cikkéből és azon nem változtattam egy betűt sem. Tehát, ha néminemű értelmetlenséget, vagy ért-
hetetlenséget találnak benne, annak belekerülését ne
nekem tulajdonítsák. Pld. ilyeneket: Ismeretlen népek
szorították őket a Volga tulsó partjára, ismeretlen né-
pek tanították meg őket lótenyésztésre, hol lovon, hol
rénszarvason nyargalásznak, ahogy az erdőövezet hol
fel-, hol lehúzódt.

De kihívja a megérdemelt bírálatot az az alaptalan
és merész állítása, hogy a magyar nyelv nem volt más,
mint a permi anyák kiejtésével beszélt ugor!

A szavak kiejtése nem más, mint azok hangzása.
Hogy a permi anyák milyen hangáryalattal ejtették
ki a szavaikat, csak azzal lehetne bizonyítani, ha an-
nakidején, vagyis Moor professzor úrtól megállapított
Kr. e. 1700 és 1300 közötti időben valaki gramafonle-
mezre vagy hangszalagra vette volna fel a permi anyák
beszédét, azok hanglejtését és kiejtését, s ezt a lemezt
vagy hangszalagot a professzor úr megszerezve, lefor-
gatta volna.

Amennyiben azonban ennek a feltevése még a kép-
telenségek között is a legnagyobb, a professzor úrnak
azt kellett gondolnia, hogy őt merész és felelőtlen kije-
lentéseiben nem korlátozhatja senki és semmi sem.

Ugyanilyen merész és tisztára alaptalan az a közlése,
hogy a magyarság, vagyis a vogulság története Kr. e.
4000 esztendővel kezdődött a Káma folyó vidékén, a
60. szélességi fok alatt.

4000 évvel Kr. e. még csak a 30. szélességi fok kör-
nyékétől vannak adataink, amelyekre támaszkodva
kijelenthetjük, hogy az a terület már ha gyéren is, de
lakott volt. De népi szervezetek, királyságok, fejed-
elemségek még ezen a területen is csak később alakul-

tak ki .Pld. Ur és Lagash sumir városokról a szaktudósok azt állapították meg, hogy kb. Kr. e. 3500. év körül épültek. Ezek a városok pedig az északi szélesség 32. foka táján léteztek, ahol a tél ismeretlen.

Egyiptomban Narmer és Menes királyok csak 2800 körül építették fel Felsőegyiptom fővárosát, Memphist. Ez a város pontosan a 30. szélességi fokon van. Ugyanezen található meg Persepolis, a régi Iránia fővárosa. Ez azonban később épült fel. Fenícia városai Tyrus, Sidon, Byblos, Arad, Ugarit, mind a III. évezredben keletkeztek. A többi sumir városokról is kb. ugyanez állapítható meg.

Ha tehát a 30. szélességi fok körül ebben az időben keletkeztek a kis városállamok, akkor ezen az enyhe és termékeny területen is volt még tágas tér az emberi élet számára. Elképzelhető-e, hogy az emberek felmentek a 60. szélességi fokhoz maguknak otthont keresni, ahol a tél 9 hónapig tartott, a 30. szélességi fok körül pedig a telet nem ismerték. Aki ezt állítja, az nem ismerheti az emberiség településének történetét, de az emberi természetet sem. A 4000. év a csiszolt kőkorszakot vezette be, illetve a historikusok ettől az évtől számítják ezt a kőkorszakot. Ebből az időből már találni kőbaltákat. De ezeket az ember akkor még nem favágásra, erdőirtásra, tehát házépítésre használta, hanem egyedül csak ellenségének a fejét tudta velük meglékelni. Tehát a kőbalta nem kultúrszerszám volt. Ezzel fát vágni nem lehetett. Aki azt állítja, hogy lehetett, az fát sohasem vágott még vasbaltával sem.

Mégcsak azt jegyzem meg, hogy a vogulok így nem érintkezhettek az iráni kereskedőkkel sem, mert a távolság Irán fővárosától, Persepolitól a 60. szélességi fokig pont 30 szélességi fok, vagyis 3000 kilométer távolság. Ezt az utat nemcsak hosszúsága miatt, de ve-

szélyessége miatt sem tette volna meg egyetlen józan kereskedő ember sem.

Mennyire itt az ideje annak, hogy ezzel a nyelvészeti és történelmi eltévelyedéssel végleg leszámoljunk, tekintet nélkül a céhbeliék fölényeskedésére.

Nem is lényeges, hogy itt nyelvi, vagy történelmi érveket sorakoztassak fel, mert elfogult embereket ilyenekkel meggyőzni nem lehet. Mutatja ezt az az évszázados per a vogulisták és a tisztán tudományos alapon vitatkozók között, mindig a vogulisták voltak a fölényeskedők és a nagyon hangosak, mert maguk mögött érezték a legfőbb nemzetellenes politikai hatalmat, a Habsburg uralkodóházat.

Ez kezdettől fogva, vagyis attól az időtől, amikor az önálló és független Magyarország rendjei a mohácsi vész után Habsburg Ferdinándot magyar királlyá választották, arra törekedett, hogy ezt a mindig független országot a Habsburg család örökös tartományai közé beolvassza. Ez ellen a törekvés ellen kelt fel a nemzet Rákóczi Ferenc alatt és Kossuth Lajos felhívására 1848-ban is.

A magyar honvéd hadsereg a császár csapatait döntően megverte és kiűzte az országból. Erre a császár az orosz cárhoz fordult segítségért. A kifáradt nemzet nem bírta tovább a harcot az orosz túlerővel szemben, ezért lerakta a fegyvert. Erre jött a császár Ferenc József hitvány és kegyetlen bosszúja. A hős honvéd-tábornokokat és a nemzet politikai vezetői közül sokat kivégeztetett, némelyeket akasztófán.

Ezt a korszakot a császár első számú hóhéranak, Bach Sándornak a nevére Bach-korszaknak nevezte el a magyar történelem.

De nemcsak politikai Bach-korszak volt, hanem irodalmi is, amelynek a célja az volt, hogy az embertelen vérengzés miatt felhördült külföldi közvéleményt meggyőzzék arról, hogy a magyar nép nem érdemli meg a külföld rokonszenvét, mert egy műveletlen, vad és elmaradott nép. Onnan származik, a vogul őserdőből, a világ legelmaradottabb és nyomorúságosabb népéből. Ezért nem lehet kultúrnéppé nevelni.

Ezt a törekvést a császári politika nemcsak a külföldre terjesztette ki, hanem a magyar nemzettel is el akarta hitetni alacsonyrendű, az oláh cigányokkal egy életszínten élő néptől, a voguloktól való származását.

Ennek a hirdetésére és elhíttetésére hoztak be a németországi Rasdorfból egy Budenz József nevű német embert, akinek a részére 1878-ban a Budapesti Magyar Tudományegyetem egy új tanszéket, a finn-ugor nyelv tanszékét állította fel. Segítőtársai voltak pedig Hunfalvi (Hunsdorfer) Pál, Toldi (Schedel) Ferenc, Munkácsi (Munk) Bernát, Szinnyei (Ferber) József, stb.

Ez volt a vogulizmus első vezérkara. Azt kellett ezeknek hirdetni és elhíttetni úgy itthon, mint a külföldön, hogy a honfoglaló magyarság teljesen műveletlen, vad és szőszegény nyelvet beszélő barbár nép volt.

Ennek a vogul eltévelyedésnek a megcáfolásához olyan érvek kellene, amelyeket sem lététagadni, sem megcáfolni nem lehet, amelyek tehát az elemi igazság erejével hatnak.

Éppen ezért nem a nyelvtudományhoz fordulok, hanem a természettudományhoz, annak is az átöröklés-tani részéhez, amely örökérvényű és megdönthetetlen. Ehhez nem is kell egy kötetre való betűhalmazt felsorakoztatni.

AZ ÁTÖRÖKLÉS TÖRVÉNYE

Szól pedig ez a törvény így: Az élők világában, szóval a növények, állatok és emberek világában, az utód tökéletesen öröklí az elődöknek nemcsak külső megjelenési formáját, alakját, hanem belső szerkezetét, szervezetét és tulajdonságait is.

Az élettani tudomány legújabb megállapítása szerint az átöröklést a növényi, állati és emberi testekben az úgynevezett óriás-molekulák közvetítik, illetve valószínűsítik meg és végzik el.

A testszerkezet legparányibb részeinek és tulajdonságainak is megvan a megfelelő molekula csoportja. Ez a megszámlálhatatlan mennyiségű molekulasereg építi, alakítja, gyarapítja, színezi a növényi, állati és emberi szervezetet s ezek mind az előd szervezetéből származnak át az utódéba és alakítják azt az előddel tökéletesen azonos lényé.

Ez az élet egyik legrejtettebb, de legnagyobb hatású, csodás műhelytitka és kivételt kizáró törvénye.

„Csak sást nemzenek a sasok és nem szül gyáva nyulat Núbia párduca!” Egészen szakszerűen mondta ki e nagy igazságot a „Magyarokhoz” című versében kiváló költőnk, Berzsenyi Dániel.

Azonban az előd csak olyan molekulákat tud az utódra átörököltetni, amelyek az ő szervezetében is maradéktalanul megvannak. Amilyen szerkezet, vagy tulajdonság tehát van az átörökítő szervezetben, ugyanaz lesz

az utódében is. Pld. a búzaszemből hajtott kalászban is búzaszemek fejlődnek, teremnek és az új búzaszemek tökéletesen megegyeznek az anyamaggal nemcsak külső formára, hanem belső értékre úgy, mint a keményítő és siker tartalomra is. A molnár ugyanolyan minőségű lisztet őröl az új termésből, mint amilyen volt az elvetett magé. Sőt, a szakállas búzakaralász-szemekből szakállas búzakaralász fejlődik, a tarbúza magjából pedig tarbúzakaralász nő.

A fülemülefűkák tökéletes másai lesznek a szüleiknek, nemcsak tollazatuk szerény színére, vagy a külső alakjukra, hanem hangjuk színére is. Éppen úgy trillálnak, csattognak, mint a szüleik, és nem csiripelnek, mint a szomszédos faágon a verebek, vagy károgznak, mint a hollók.

Az emberutód is örökli nemcsak az előd alakját, testi szerkezetét s minden külső tulajdonságát a hajától a lába kis körméig, hanem belső lényegét: a logikusan gondolkodó, érző és eszes lényi mivoltát is.

De a fiúgyermek öröklik apjuk bajúszát és szakállát is. Viszont, ha az elődöknek nem volt bajúsz és szakáll, akkor az utódoknak sem lesz!

Ez pedig a természet örök és megváltozhatatlan törvénye, amely alól kivétel nincs!

Mi magyarok bajúszos és szakállas nép vagyunk, a természet örök és megváltozhatatlan törvénye szerint. Tehát az őseink sem lehettek bajúsz és szakáll nélkül, csupasz arcú vogulok és osztyákok!

Ebből pedig a logika legszigorúbb szabálya szerint az következik, hogy a magyar népnek és nyelvnek a voguloktól való származása e tétel kétségbevonhatatlan igazsága következtében teljesen valótlan és minden tudományos alapot nélkülöz.

A magyar népnek és a magyar nyelvnek a vogulok-

tól való származtatása tehát végleg megbukott és soha többé fel nem támad, mert a természet örökérvényű törvénye buktatta meg!

Csekélységem e nagy és megváltozhatatlan természeti törvénynek csak magyarázója és alkalmazója. Hogy erre én jöttem rá, megmagyarázza az a ténykörműlmeny, hogy a természettudományokban annak idején nagyon elmerültem, mint nyelvész mindig kutatómunkát végeztem és nem sablonosat, mint jogász is sok jogi esetet magyaráztam, mint történelemszakos tanár pedig, az egész árpádkori oklevél anyagunkat feldolgoztam, ami 63 vaskos kötetre való latinnyelvű királyi oklevél-gyűjteményt jelent. Így jöttem rá arra a nagy tévedésre, amit a hivatalos tudomány még ma is igaznak hirdet.

Pedig több mint 100 éve hány egyetemi tanár s a Magyar Tudományos Akadémia tagja hirdette ezt a vogul-osztyák származást egyedüli igaznak és egy könyvtárnyi könyvet írtak össze róla. Jaj volt annak, aki nem hitte el, vagy pláne, ellene mert mondani, mert azt „tudománytalannak” bélyegezték.

Tudom, hogy nagy kavarodást idéz elő e megállapításom a ma is meglevő vogul-berkekben. Lehet, hogy vitába erednek velem, talán támadnak is, de hiábanvaló minden erőlködésük, mert a természet örök-törvénye erősebb az érveiknél is.

A végén talán kialakul belőle egy nagy és szent-magyar összefogás is nagyszerű népünk megmentésére és megerősítésére. Mert amig magunkat el nem hagyjuk, addig nem leszünk elhagyottak, ha az egész világ is elhagy bennünket. De ehhez egy áldozatkészséggel alátámasztott nagy és szent magyar egységre mulhatatlannul szükség van.

Közlök két képet is. Az egyik egy vogul, a másik egy

Szongzuu vogul férfi.

Északi-osztjuk férfi.

osztják embert ábrázol. Ezt azért teszem, hogy olvasóim saját szemükkel is meggyőződhesse az általam hirdetett igazságról, hogy ezek a kis töredék népcsoportok a nagy mongoltömbből váltak le, mert ezek arcai tiszta mongol jelleget mutatnak, bajusz és szakáll nélkül. Mi magyarok pedig nem vagyunk és sohasem voltunk mongolfajú nép. A képeket Trocsányi Zoltán „Észak Nomádai” című könyvéből vettem, aki hithű vogulista volt, tehát inkább a szép és mutatós vogul-osztják képeket vette bele könyvébe.

A HÓDÍTÓ MAGYARSÁG FAJTÁJA ÉS NYELVE

A természet örök és megváltozhatatlan törvényével bizonyítottam, hogy az őstelepese népcleme a később kialakult magyar nemzetnek nem származhatott a csupasz képű vogulokból és osztyákokból.

Méginkább áll ez a hódító magyarságra. Végig vizsgálva az emberi fajok külemét azt állapítottam meg, hogy szakállas, bajúszos fajta csak három nagy népcsoport van az egész világon: a török népek, az árják és a semiták. Még van ilyen egy kis töredék nép Japán északi részében: az ajnu. A többi mind vagy egészen csupasz arcú, vagy csak gyér szőrzetű.

A nyáron mikor e könyvet írtam, sokszor kísétáltam a felsőöri határba. Találtam ott tarbúza és szakállas-búzatáblákat egymás mellett is. Nagyon lenyűgöző volt a természet nagy törvényeit ilyen kis semmiségekben is közelről látni. Jobban szemügyre véve a tarbúzákat itt-ott egyes kalászon gyér szakállszálakat is észrevettem. Ezek az átporzás következményei voltak.

Ilyen átporzás hatása az emberi kalászfajeken is van. De ez már kivétel a nagy szabály alól. Ilyen átporzás nyomai nagyobb arányokban különösen a mongol népeknél láthatók.

Mivel tehát sem árják, sem semiták nem voltak a honfoglaló ősök, csak valamilyen törökfajta szakállas, bajúszos népből származhattak. Hogy hún, alán, ka-

zár, szabir, méd vagy párthus volt-e a többség, azt 2.000 év távlatából nehéz eldönteni, nem is lehet.

A történelem nem matematika. Itt szabatosan száz százalékos pontossággal mint a számtanban nem lehet valamely eredményt megállapítani. Itt csak valószínűségszámítás lehet, ha különösen számításba vesszük az emberi gyarlóságot, tudatlanságot és a rossz szándékot is a régi események megírásánál. Ezekből kihámozni az igazságot, a valót nem könnyű feladat.

Gondoljon csak a szakember arra, hogy milyen lehetetlen meséket költöttek, találtak ki és írtak meg eddig a magyar nép kialakulásának a történetéről és ebben nemcsak a véletlen emberi tudatlanság, a tájékozatlanság, hanem a bűnös szándékosság is szerepet nyert.

Ott van például a „manszi”-zás. Mennyire meggátolta a tárgyilagos kutatást Hómannak nagy társadalmi tekintélye. Nemcsak miniszter, egyetemi tanár, az Akadémia elnöke, stb. lett, hanem Tasson nagybirtokos is.

Bár Konstantin császár következetesen a magyarokról turk néven emlékszik meg, sőt az összes bizanci írók is e néven emlegetik őket, de maga a hódító magyar nép ezt a nevet sohasem használta. Mielőtt a „magyar” népnév a Kárpátmedencében kialakult, a hódító katonanép vagy húnna, vagy szittyának nevezte magát. De az általánosan elfogadott név a hún volt. E névből származott a „gár” török szó hozzáadásából a hungár név, amely tehát mai nyelvünkön: hún népet jelent. A külföldön a magyarokat mindenütt e névről nevezik ma is.

Mikor azután a XIII. század végén a hódító népelem nyelve és a meghódított ősi nép nyelve összeol-

vadt, akkor alakult ki véglegesen a magyar név az uralkodó megyeri, vagy magyari törzs nevéből.

De e nyelvhez a szavak legnagyobbbb százalékát az őstelepes sumír rokonnép adta, amelyikből a hódítók jogtalanul köznépet csináltak.

Irtam már a hódító katonanépek nyelvalakulásáról. Kivétel nélkül mindenütt a hódító katonanép nyelve olvadt bele a meghódított népébe.

Lehetett volna-e kivétel e nagy szabály alól egyedül a hódító magyar nép esete? Nem, mert a természettörvényei kivételt nem ismernek. Természetes azonban az is, hogy a hódítók török nyelvéből is sok szó belekerült a magyar nyelvkincsbe.

A HÓDÍTÓ MAGYAR NÉP VALLÁSA

A bizánci források nem írnak róla. A perzsa íróktól tudjuk, hogy a velük szomszédos húnok, médek és parthusok vallása Zarathusztra felléptéig teljesen megegyezett a perzsákéval. Nagy tiszteletben tartották a tüzet, a levegőt, a vizet és az anyaföldet. Ezeknek teremtményét hívták Istennek, akinek véres áldozatokat mutattak be. A papjaikat épp úgy mágusoknak hívták, mint a sumirok. Ez méd örökség volt. Ez is igazolja, hogy a megyeri törzs feltétlenül a médektől származott.

Turóczy János kronikáirónk feljegyezte, hogy mikor a törzsbeli magyarság fellázadt 1046-ban Péter király ellen, Vata fia János még sok mágust és bűbájost tudott maga köré gyűjteni. Bűbájos volt az, aki bő azaz sok bajt tudott orvosolni és elmúlasztani. Dunántúl a bő szót még ma is bü-nek ejtik.

Theophilaktos Simokattes konstantinápolyi szerzetes 630 körül Kr. u. a Kaukázus és a Fekete tenger vidékén személyesen térített. Azt írta az ott élő turk népekről, hogy tisztelik a tüzet, a levegőt és a vizet, és énekkel köszöntik az anyaföldet, de egyedül imádják és istennek nevezik azt, aki az eget és a földet alkotta. Azt is megírta róluk, hogy a kereszténység sem volt előttük ismeretlen, mert Mauritius konstantinápolyi császárhoz küldött turk hadifoglyok között olya-

nok is voltak , akiknek a homlokára kereszt volt tetoválva.

Mindezeket azért jegyeztem ide, mert eddig egyetlen történetírónk sem tartotta szükségesnek a megörökítésre. Egy nagy tény van előttünk és pedig az, hogy a hódító magyarság vallási, erkölcsi és tudományos irányítása a mágus papok kezében volt. Ez pedig olyan testület volt már a sumir korban, amelynek az emberi tudás és fejlődés a legnagyobb elismerés mellett csak hűlés lehet. Ők rajzolták le először az emberi hangot és gondolatot betű alakjában. Így az írással az emberi haladás, tudás örökölhető közkinccs lett az utókor részére is az egész világon.

Az a nép tehát, amelyiknek mágus papok voltak a szellemi irányítói és vezérei, az a szellemi műveltségben nem lehetett elmaradott.

Ezek a mágus papok túléltek még Szent István idején a nyugati kereszténységhez való csatlakozást is. Azután lassan eltűntek, de micsoda lelki nyomás kellett ahhoz, hogy magyar tudósok ezzel a kimondottan nagy és szent örökséggel csak titokban és lesajnált gúnnyal foglalkozhattak.

A Kaukázus hegységben élő kabard, adighe, osszét és abkáz törzsek között az a hagyomány, hogy ők a Kúma és Kubán mentén lakott magyar nép leszármazottai és nyelvükben ez a szó „sten” tűzcsinálót jelent. Ez a szó származására nézve teljesen egyezik a sumir „iziten” szóval, ami magyarul szintén tűzcsinálót jelent, és ebből származott az őstelepes nép nyelvén az isten szavunk.

A honfoglalóknak és a perzsáknak azonos tűzimádó, helyesen tűztisztelő vallása is bizonyíték amellest, — amit már leszögeztem, — hogy a hódító magyarság a perzsák szomszédságában levő és velük azonos gazda-

sági és kulturális kapcsolatot tartó, nagymultú méd és parthus népből való, legalább is a névadó a legnagyobb és a legtekintélyesebb megyeri törzs feltétlenül belőlük ered.

A tűz megbecsülése, tisztelete nagyon ősi múltra, a tűzgerjesztés feltalálásának idejére nyúlik vissza. A legnagyobb áldás és jótétemény, ami az őseembert érhetette, a tűz megismerése és használása volt, mert ez megvédte a hidegtől és segítségével meleg ételt is készíthetett magának. Nem tudta, nem értette, hogy mi megy végbe a fában az égés folyamán, — ma is nagyon kevesen tudják — de érezte az égő tűz jótékony hatását. Tehát természetes, hogy isteni ajándéknak tartotta. Éppen azért a tűznek nemcsak áldásos hatásáért, hanem isteni ajándékként való származásáért sem volt szabad kialakulnia.

A tűzzel együtt a napnak, mint a földi élet legnagyobb jótévőjének a tisztelete is megvolt a hódító magyarságnál, s ennek legünnepélyesebb kifejezése volt a fehér ló áldozat. Csak olyan lovat volt szabad feláldozni, amely igában, vagy nyereg alatt még nem volt.

A vallásuk lényege pedig ez volt: imádd az istent, magadhoz légy igazságos, másokhoz pedig türelmes és segíteni kész, a másét el ne vedd. Törekedj jó gondolatokra, szavakra és tettekre mindenki iránt, hogy a nagy Isten étellel jutalmazzon meg.

A HONFOGLALÁS VÉGREHAJTÁSA

Nemcsak fegyverrel vívott harci vállalkozás volt, hanem megfontoltan előkészített diplomáciai munka is: szóval a nemzet közérdekének helyes felismerése és maradék nélküli keresztülvitele.

Etelköz keleti és déli határai teljesen nyitottak, védhetetlenek voltak a két nem-barátságos katonai hatalommal, úgymint a szomszéd bessenyőkkel és bolgárokkal szemben. A bessenyők a Dnyeper vonalán állottak a magyaroktól keletre, a bolgároké pedig nemcsak az Alduna vonala volt, hanem a szétesett avar birodalomnak egész keleti fele, a Duna vonalának irányában fel a Kárpátok gerincéig. Így a magyarok etelközi szállása majdnem teljesen elválasztotta ezt az új szerzeményű részt az anyaországtól. Ez pedig a bolgárokra nézve nagy hátrányt jelentett. Tehát az etelközi magyarság nagyon az útjukban volt.

Ezért a magyarság etelközi szállása nem barátságos népek harapófogójában volt. Vagyis egy bessenyő-bolgár támadás esetleg összeroppanthatta volna az egész nemzetet.

A magyarságnak éppen azért a Kárpátok könnyen védhető sáncai mögé jutása létfeltétel volt. Ezt a törekvését az akkori Európa mindkét nagyhatalmával, a keleti és nyugati római császárokkal el is tudta fogadtatni. Arnulf német király, később császár, a morvák ellen szövetekezett a magyarokkal, 892-ben, Böls

Leó bizánci császár pedig, 894-ben, a bolgárok ellen. Ezek így elvesztenék hatalmas hátterüket, a morvák hátába pedig egy náluknál erősebb katonanép kerül. Ez volt a magyar honfoglalás politikai előkészítése.

Miután a morvák ellen kétszer is megsegítették Arnulf királyt, 894-ben, a görögök szövetségében a bolgárokat támadták meg teljes sikerrel. Árpád fia, Levente vezérlete alatt a magyar hadsereg teljes diadalt aratott felettük. Az a körülmény, hogy Simeon bolgár cár szorultságában a bessenyőktől kért segítséget, csak siettette a Kárpátmedence megszállását. A bessenyők támadása legfeljebb a magyar utóhadat érthette.

A bessenyőket különben a magyar hadvezetőség igen komoly katonaértéknek minősítette. Konstantin császár könyvének VIII. fejezetében leírt egy jelenetet arról, hogy mikor az ő követe Gábriel, azt a biztatását közölte a turkok főnökeivel, hogy a bessenyőket verjék ki akkori szálláshelyükről, mert az korábban az övék volt, azok egyhangúlag tiltakoztak a terv ellen, mondván: „Mi a bessenyőknek lábat nem vetünk, mert azoknak a területe nagyon nagy, a számuk pedig hártartalan, meg rossz gyerekek is.”

Nagyon észszerűen, tehát elfogadhatóan írja le a honfoglalás hadászati lebonyolítását Padányi Viktor. Csak dicséret illeti érte és nem bírálat. De sokallom az általa megállapított létszámot. Ő a honfoglaló népelem összlétszámát 400 ezerre becsüli. Viszont az 1848-iki népszámlálás a honfoglalók leszármazóinak, a nemeseknek a létszámát csak 539.350 lélekben állapította meg. Ezer év alatt csak 139.350 lett volna a szaporulatuk, mikor éppen szerinte a lakosság 200 évenként megkétszereződik? Az összlakosság 11 millió volt, és ennek csak 5 százaléka volt a nemesek létszáma.

Becslésem szerint a honfoglaló magyarság nem igen

lehetett több 120 ezer főnél, s ebből a fegyverfoghatók létszáma lehetett 20-30 ezer körül. Ez a hadi létszám pedig abban az időben igen jelentékeny volt.

A honfoglaló ősök minden esetre elég erősek voltak ahhoz, hogy az új haza területét elfoglalják, mert azt valóban meg is szállták.

A névtelen jegyző erről szóló elbeszélése tulajdonképpen egy hősi eposz prózában elbeszélve. Ha verselni tudott volna, bizonyosan ékes hexaméterekben zengte volna el az ősi dicsőséget.

Először a bolgárokhoz tartozó részt szállták meg a Duna vonaláig, azután Pannoniát, sőt előterüket egészen az Enns folyóig kitolták. A nyugati határ végleges rendezése csak Géza fejedelem idejében történt meg békés egyetértéssel 973-ban, amikor is Géza fia István feleségül vette a bajor hercegnek, Nagy Otto császár öccsének, Henriknek Gizella nevű leányát, akinek hozománya volt a Lajta és a Fischa közti terület.

RABLÓ HADJÁRATOK VOLTAK-E A HONFOGLALÓK HARCAI?

Üssön csak fel az olvasó akármelyik történetírónktól írt magyar történelmi szakkönyvet, azt olvashatja benne, hogy a honfoglalástól, 896-tól egészen az augsburgi csatavesztésig, 955-ig eltelt korszakot „Rabló hadjáratok korának” vagy „Kalandozások korának” nevezik.

De ez utóbbi elnevezés értelme is ugyanaz, mint az előbbié, mert kalandozás fogalmilag annyi, mint hadi cél nélküli fegyveres kóborlás, aminek csak egy célja volt: a rablás.

Pauler Gyula, a Budapesti Magyar Egyetemen a magyar történelem tanára, például azt írta: „A Magyar Nemzet Története Szent Istvánig” című könyve 45. oldalán: „A magyar tetterő csak rabló kalandokban mutatkozott”. A 49. oldalon pedig ez olvasható: „Néha ezekre menő szegénylegényhad, mert valójában csak az volt a X. század pusztító magyarja”.

Eckhard Ferenc, ugyancsak a budapesti Egyetemen a magyar történelem tanára, pedig ezt írta a Magyar Nemzet Története című könyvének 26. oldalán: „A nyugati országok gazdagsága újra meg újra felkeltette rablási vágyukat”. De vannak még többen is ilyenek.

A magyar történetírás e szégyenéről úgy-e nem hallgathatók, ha mindjárt eddig még nem akadt senki,

aki ezt az otromba indokból származó nemzetgyalázást szóvá tette volna.

Először is tény, hogy nemcsak Nagy Károly németrómai császár, hanem utódai közül is többen elhatározták Pannoniának a németbirodalomhoz való csatolását, mert hajdan a római birodalomnak is része volt. Márpedig a német császárok közül többen a régi római császárok jogutódainak is tartották magukat, persze minden jogi alap nélkül.

A IX. század végén a Nagy Károly féle Karoling birodalom megszűnt ugyan, de a belőle kivált keleti frank birodalom, a későbbi német császárság is magáévá tette a kelet felé való terjeszkedés politikáját, mert kelet felé a birodalomnak csak az Ennsig volt bizonytalan határa. Ezt a határt akarták tehát a Duna vonaláig kitolni, és ezért indított Lajos, német király mindjárt Árpád halála után 907-ben, egy hatalmas német hadsereget Magyarország ellen.

Aventinus, bajor krónikaíró bőven leírja a megindított háborúnak minden részletét. Csodálatos, hogy a magyar történetírók épphogy megemlítik ezt a nagy jelentőségű hadi vállalkozást, amely méreteiben is nagyon hasonlított Nagy Károly, frank császárnak az avarok ellen indított irtóháborújához.

A felvonulási haditerv is ugyanaz volt. A Duna két partján egy-egy erős szárazföldi hadsereg, a Dunán pedig egy jól felszerelt hajóhad indult a magyar határok felé. A király a tartalék sereggel Ennsburgban (Innsbruck) maradt. A német krónikás még megjegyzi, hogy a magyarok „nem a dicsőségért, hanem az életükért harcoltak, tehát keményen ellenálltak”.

A magyar vezérkar kellő időben értesülve a nagyarányu hadi készülődésről és csapatösszevonásokról, egy könnyen mozgó hadsereget a németek elé küldött azzal

a feladattal, hogy az utánpótlást nehezítse meg és rajta-ütéseivel, folytonos támadásaival ne hagyja pihenni a németeket se éjjel se nappal.

Igy érkezett el a németek egyik hadserege, a püspökök vezette páncélos hadi nép egészen Pozsonyig, a másik pedig a Morvamezőre. A magyar hadsereg először a jobbpárti német hadsereget, a püspökökét, zúzta össze augusztus 9-én egy erős és fölényes támadással. De még ugyanazon az éjjelen átusztatott a Dunán, s mielőtt a balparti német hadsereg értesült volna a másik sorsáról már hajnalban támadott és ezt is megsemmisítette. Harmadnap a hajóhadat érte hasonló sors.

A csata kimeneteléről a bajor kronikást idézem: „A bajor nemesség legnagyobb része elpusztult, a közembereknek pedig megszámlálhatatlan mennyisége.”

Mire a futó németek Ennsburgba érkeztek, már nyakukon volt az egész győztes magyar hadsereg. Lajos király pihent tartalékhadával, azonnal megtámadta a magyar előhadat, amely az első összecsapásnál a taktika szerint meg is hátrált. A németek győzelmet remélve szorosan utána szegődtek, de a harcteret szegélyező erdőkből előtörttek a magyar lesvető csapatok s a német tartalék sereget is körülférva megsemmisítették. A király csak kevesed magával tudott áttörni és Passaubá jutni.

Ez történt az Úrnak 907. esztendejében. A német politika felfedte azt a megváltoztathatatlan eltökéltségét, hogy Pannoniát mindenáron megszerzi, pedig az sohasem volt a németektől állandóan lakott terület, még a mai Ausztria területe sem, mert az is gall-kelta népektől lakott föld volt a rómaiak korában is. A mai Wien őseit Vindobonának, Vin-de-bonának hívták, ez a gall szó annyit jelent, hogy jó bor. Mellette volt egy sumir nyelvű nép telepe, ennek a neve bo-csu, amelynek je-

lentése bő víz. Ebből alakult ki a későbbi Bécs neve. Sőt a mai Bajorország is gall terület volt, a kelta bojok országa, ahova a germán markomanokat telepítette le még a római korban Marcus Aurélius római császár. A mai magyar Dunántúl lakóseit pedig már a rómaiak is azon a földön találták, hisz ők nevezték el azt a területet az ő nevükről Pannoniának. Ezek pedig annak a földnek őstelepes lakói voltak.

Mikor a hódító magyar hadsereg azt a földet megszállta egész az Enns folyó vonaláig Arnulf német király szövetségeseként, akkor az Berengár északolasz királynak a birodalmához tartozott, akit a pápa, mint Nagy Károly vérszerinti leszármazottját, császárnak is felkent.

Akkor a magyarok a nehezen és sok belső harccal kialakuló németrómai császárságnak még segítségére is voltak. Nem a magyarok hibáján múlt a németekkel kialakult baráti viszony felbomlása. Például 904-ben Kr. u., a bajorok meghívtak vendégségbe magukhoz egy Kurczán nevű előkelő magyar vezért — amint említettem — s ott vele együtt az egész kíséretét lemészárolták.

Ezt a magyarok, természetesen, igen becstelen cselekedetnek minősítették, mert az ő erkölcsük szerint a vendég személye szent és sérthetetlen volt. Náluk a vendéglátónak még a saját élete árán is meg kellett védeni a vendéget.

A békés egymás mellett élés elvének elfogadtatására tehát a magyaroknak nem volt más eszköze, mint a fegyver.

Ez az egyik értelme és magyarázata a fegyveres rajtaütéseknek. A másik pedig az a hideg aggyal lemért és megállapított igazság, hogy a széthúzó német törzsek egységbe tömörülését lehetőleg nem elősegíteni, ha-

nem meg kell akadályozni, mert ha ez megvalósul, akkor a béke egyensúlyi helyzete a német császárok világhatalmi vágyai és törekvései miatt igen könnyen felborul. Ez a későbbi világpolitikában is többször megtörtént és világháborúhoz vezetett.

Ezért támogattak a magyarok minden lázadó herceget, gróft, aki a császári túlhatalom ellen lépett fel. De egyetlen olyan esetet sem jegyzett fel a história, amikor magyar csapatok a császár oldalán harcoltak volna alattvalói, tehát a német nép ellen. Viszont sok olyan eset volt, mikor a császár ellen a központosító politikája miatt fellázadó hercegeket, grófokat magyar csapatok is támogattak. Tehát a magyar hadseregnek mindig megvolt az indokolt hadi célja.

A sok közül csak Nagy Ottó császár esetét említem, aki ellen saját fia Luidolf sváb herceg és saját veje „Vörös” Konrád lotharingiai herceg keltek fel.

A magyarok ezeknek első hívására kint termettek Lotharingiában. Luidolf és Konrád vezették őket a császárpárti nagy urak ellen. A fegyveres találkozás ez évben, 954-ben nem sikerült Ottó császár óvatossága miatt. A következő évben, 955-ben azonban mire a magyar hadsereg kiérkezett, a császárnak sikerült ellenfeleit leverni és maga mellé állítani a bajorokkal együtt. A magyar hadsereg így tulajdonképpen kelepcébe került. Ennek lett az eredménye a Lech-mezei csatavesztés.

Egy tény: Ottó császár nem sietett Magyarországra megtámadására, mert tudta, hogy a magyarok katonai ereje még töretlen. Elfogadta tehát Géza fejedelem békéjéért, amikor az elküldte hozzá Quedlinburgba követeit.

Az egyezkedés alkalmával a németek már nem akarták Pannóniát, a magyarok meg lemondottak a mostani

Ausztria területéről, szóval az Ennsig terjedő földről. Mint fentebb írtam rokoni kötelékkel is megerősítették a politikai megállapodást.

Kérdezem, mi érlelte meg Nagy Ottó frank-német császársban a békehajlandóságot, ha nem annak a felismerése, hogy a magyar fegyveres erőt kockázatos lenne a birodalom állandó ellenségévé tenni, mert ő ugyan taktikai győzelmet aratott, de csak azért, mert a magyarok a legerősebb taktikai fegyvereiket, a nyilaikat az eső miatt nem használhatták.

Ezzel a megegyezéssel tehát így megszűnván az ok, a németek igénye Pannoniára, megszűnt az okozat is, a magyar fegyveres erők sorozatos betörése Németországba.

De ezt illett volna tudni mindazoknak, akik magyar történetíróként, vagy magyar egyetemi tanárokként szerepeltek.

Sok nemzet történelem könyvét forgattam, de mindegyikből nemzetük iránti megbecsülést olvastam ki. Még tényleges nemzeti hibáikat is szépítgetik, palástolják, nemhogy igaztalan és lealázó jelzőkkel, vagy vádakkal illették volna saját nemzetüket.

Úgy látszik, mi magyarok vagyunk a világ legtürelmesebb népe, mert még az ifjuságunk annyira fontos szellemi vezetését és irányítását is idegen lelkű vezetők kezébe adtuk!

A HONFOGLALÁS UTANI MAGYARORSZÁG TARSA DALMI ÖSSZETÉTELE

Árpád hódító népének a Kárpátmedencében való megjelenése előtt ott két nép uralkodott az őstelep lakosság felett. Az egyik a germán-frank nevű nép volt, amelyik az avarok legyőzése után a mai Dunántúlt és a Dráva-Száva közét, szóval a rómaiaktól Pannoniának nevezett földrészt foglalta el.

A másik hódító nép a magyarok akkori etelközi hazájának szomszédságában élő, velük rokon, de ellenséges viszonyban levő bolgár nép volt. Ez a Duna balparti vonalától fel a Kárpátok gerincéig terjedő részét a Kárpátmedencének vette birtokába, mikor Avarország szét esett.

Árpád hadai először a bolgárok részét szállták meg. Azután került sor Pannoniára, amelynek határát egészen az Enns folyóig kitolták, így a régi Noricumot, a mai Ausztriát is elfoglalták.

Mint már említettem, akkor Ausztriának nem német nyelvű lakói voltak, hanem a régi gallok, vagy kelták éltek ott, akik a rómaiak uralma idején, sőt azok előtt is ott laktak már, mert szintén őstelepesekek voltak. Szórványos telepeik a Kárpátmedencében is voltak, de a sumir rokon ősnép ezeket nyelvileg magába olvasztotta. Így került a magyar nyelvbe elég számos gall eredetű szó.

Ezt a területet Géza fejedelem 973-ban abban a re-

ményben engedte át Nagy Ottó német császárnak, hogy ezáltal a béke állandósul a két nép között. A barátság megszilárdulásának reményében jött létre a házasság István nevű fia és a császár unokahúga, Gizella között.

Az új haza végleges határa a Kárpátok koszorúja, a Lajta és a Száva folyók voltak. Ezen a földön lett úr az új hódító katonanép Árpád fejedelmének vezérlete alatt.

Törzsenként szállták meg az elfoglalt területeket s ezeken belül minden nemzetség akkora földet foglalt el, amekkorára szüksége volt. Ebben azt senki meg nem akadályozta, sem a fejedelem, sem a törzsfő. Az egyedüli irányadó mérték az volt, hogy a nemzetség létszáma és barmainak mennyisége mekkora területet igényel. Föld volt bőven, jutott a 108 nemzetségnek belőle elég.

Ezek a nemzetségek nem meghatározott létszámú tagokból állottak, mert az egyik szaporább, tehát számosabb volt, mint a másik. Ezek a nemzetségek egyúttal hadi egységek is voltak, s azért ezeket más néven hadnak is nevezték. A hadak vezetői voltak a hadnagyok (*), a hadak összessége pedig a hadsereg volt. De nevezték az egyes hadakat a hódítók török nyelvén garnak vagy karnak is. A kar a mi mai nyelvünkben az egyforma foglalkozásúakból sokat jelent. Pld. énekar, zenekar, tisztikar, tanári kar, orvosi kar stb. Innen van az a szóⁱ és még ma is, hogy „milyen nagy garral vagy”, ami annyit jelent, hogy milyen nagy erővel dicsekszel, mert az erőhöz nagy létszámú nemzetség kellett annak idején. Innen van a régi országgyűlési megszólítás: „Tekintetes Karok és Rendek.” A karok a nemzetségek tagjai voltak, a rendek pedig azok, akiknek

* Dunántúl még ma is vannak olyan falvak, amelyeknek vezetőjét nem bírónak, hanem hadnagynak nevezik.

hivatali rendjéből kifolyólag volt olyan tekintélyük, hogy az országgyűlésen résztvehettek. Ilyenek voltak a nem nemes származású királyi tisztviselők, vagy püspökök és az apátok, stb.

Kik voltak a nemesek? Azok, akik egy honfoglaló nemből, vagy nemzetségből származtak, vagy akiket később a királyok valamely kiváló tettekért nemesi rangra emeltek a közrendűek közül. Ez utóbbiak jogköre teljesen megegyezett a született nemesekével.

A honfoglalás fegyveres munkájában résztvevő nemzetségek tagjai földbirtokukat a szállás (megszállás, ősfoglalás) jogcímén birták, amely a birtokjog teljességét jelentette és kizárt minden idegen jogot, még a királyét is.

Kezdetben a nemzetség birta e jogokat, később a nemzetségi közös gazdálkodás, vagy együttélés felbomlása után, a nemzetségek egyéni tagjai, a nemesek is hasonló joggal rendelkeztek a tulajdonaikat képező földjeikkel. Erre sokezer okleveles adatunk és bizonyítékunk van az Árpád-kori Oklevéltárainkban.

Pld. IV. Béla király 1246-ban István nevű aranyművesének a honti várhoz tartozó Keszi, másképp Kérd nevű faluban két és fél ekealj földet adományozott olyan joghatállyal, mintha ősi szállás birtoka lenne (Fej. IV. 2. 14.).

Ugyanez a király egy jövevény lengyel nemesnek, aki a tatárok előli menekülésekor állandóan az oldala mellett volt és védte, aki közben még a karját is elvesztette, adományozta az Abauj várához tartozó Bozs-va nevű birtokot, a szállásbirtokok jogával, felruházva őt mindazokkal a jogokkal, amelyekkel az ország nemesei rendelkeznek a saját birtokaikon. (Fej. III. 1. 193.).

Ugyancsak IV. Béla 1243-ban Waczik fiainak adta tel-

jes tulajdonjoggal a nógrádmegyei Esztergár nevű birtokot, amelyen a tatárjárás előtt királyi udvarnokok laktak. 1260-ban azonban visszavette ezt, mert udvarnokai újra összeverődtek 19 év múlva a tatárjárás után. Talán Ázsiából szöktek haza.

Esztergár neve Istár sumir istenasszony nevéből és a „gár”, annyi mint nép, nemzetség névből van összetéve, mai nyelvünkön annyit jelent, mint: Istar népe. Tehát ősi telephely volt, mert Istar is ősi istene volt a sumiroknak. A honfoglaláskor a többi őslakos néppel együtt ők is szolgák lettek, a király mint saját földművelő népét adományozta el őket.

Ugyanez a király a trencsénmegyei Vörösló nevű faluban egyszerű várnépeket a „Szent király jobbágysai” közé emelt birtokaikkal együtt, 1243-ban, vagyis ezután szabad birtokosok lettek és földjeiket a király sem velük, sem nélkülük nem adományozhatta el. A szomszédos Liszkóban pedig a cseh hadjáratban hősileg kimúlt Póka nevű várjobbágnak nemesi rangra emelt utódai teljes nemesi jogot kaptak előbbi birtokaikra. (W. III. 256.)

II. Endre király, 1223-ban, Röjtökör soproni várbirtokot a „szállás”birtokok joghatályával adományozta el az Arragoniából bevándorolt Simonnak és rokonainak (Fej. VI. 1. 193.).

III. Endre király, 1297-ben, a Szepes várához tartozó Zsigra (Sygra) nevű birtokot teljes nemesi joggal adományozta el Perény mesternek (Fej. VI. 1. 250.). 1300-ban pedig a Zsigra melletti Korotnokot Márk szepesi kanonok öccsének, Mihálynak ugyancsak teljes nemesi joggal adományozta el (Fej. VI. 2. 248.).

Említés van eddig az idézett oklevelekben nemesről, várjobbágyról, várnépről, udvarnokról, a Szent király jobbágysairól, de rabszolgákról nincsen szó. Azért idé-

zem Szent Istvánnak a pécsváradi bencés-apátság részére 1015-ben kiadott alapító oklevelét is (Fej. I. 291.), amelyben 41 faluban összesen 1107 rabszolga családfőt adományozott az apátságnak. Ezek közül 156 lóval, 409 lóval és szekérrel szolgált, 110 volt a szőlőműves, 36 a földműves, 50 a halász, 13 a juhász, 3 a kanász, 3 a lovász, 12 a méhészt, 10 a kovács, 6 a kádár, 12 az esztérgályos, 9 a sütő, 19 a szakács, 6 a tímár, 5 az ötvös, 8 a kerékgyártó és 20 a bányász. Ezek összessége pedig egy gazdasági nagyüzemet tesz ki. Ebben a résztvevő munkások mind rabszolgák voltak.

Imre király, 1201-ben, Ugrin győri püspöknek 12 rabszolga családot adott egy Szántó nevű földbirtokkal Bodajk és Igar szomszédságában. Igar ma pusztá Magyaralmás mellett Somogy-megyében (HO. V. 4.).

II. Endre, 1226-ban, egy Vinár nevű földet adott 8 telek szőlővel és 8 rabszolga család vincellérrel és még 160 hold földet egyik hívének (W. VI. 432.).

Még nagyon sok oklevelet tudnék idézni, de felesleges szöszaporítás volna, mert ennyiből is megállapíthatja az olvasó a honfoglaláskori és az utána következő időben az új Magyarország népének társadalmi rétegződését és foglalkozását.

Először is volt egy uralkodó úri réteg, a nemesség, amelynek tagjai a honszerzés fegyveres munkájában való részvételükért teljes tulajdonjoggal, az oklevelek szakkifejezése szerint a „szállás” jogával, vagy „teljes nemesi joggal” birták földjeiket, nem pedig a későbbi királyok kegyadományaiból. Mert amire rászolgáltak, az jog és nem pedig kegy szerint illette meg őket.

A honfoglalás fegyveres munkájában résztvevők vérrrel szerezték meg az ország földjét, de nem azért, hogy azzal a fejedelem vagy a király szabadon rendelkezék, aki azután alattvalóinak hűséges szolgálata fejében hű-

bérül, a hűség bérül és szolgálatuk jutalmául haszonélvezetre juttasson belőle, mint a nyugateurópai hűbéres országokban a király vagy a császár. Ilyen jogi zagyvalékot a magyar harcos nem vett be. Ő így gondolkodott, amint az egész honszerző nemzetnek joga lett a vérrel szerzett ország egész területéhez, a törzsnek a törzsszálláshoz, a nemzetségnek az általa elfoglalt földhöz, úgy az egyes vitéznek is joga lett az általa elfoglalt és birtokba vett földbirtokhoz.

Ehhez a jogi gondolkozáshoz s annak egyedüli elfogadható helyességéhez megvolt a jogi alap is, mégpedig a vérszerződés második pontjában. Ez így szólt: „Amit közös erővel szereznek, abból senki a résztvevők közül ki ne zárassék”.

De benne van ez Szent István II. törvényének 2. fejezetében is imígyen: „Egyetértünk az egész Tanács követelésével, hogy mindenki szabadon rendelkezék úgy a saját tulajdon földjével, mint a királyi adományból származó javaival, míg él — kivéve az egyházhoz és a vármegyéhez tartozó birtokot — és halála esetén fiai hasonló joggal örököljenek.”

E törvény szövegében a „mindenki” csak a nemesekre vonatkozik, mert a köznépnek akkor nem volt a földhöz tulajdonjoga. Nem nemes ember akkor csak arra a földre szerezhett tulajdonjogot, amelyet saját pénzén vett meg. Ez azonban igen ritka eset volt akkor.

De ez a „mindenki” szónak a törvény szövegébe való felvétele nagyon érdekes, mert azt jelenti, hogy Szent István korában már az egyéni birtokjog nagy mértékben kezdett kialakulni, holott azelőtt nem az egyéné volt a birtokjog, hanem a nemzetségé, a nagycsaládé, amelyben az egyén nem volt önálló tényező. De úgy látszik, hogy az egyéni jog már nagyon akart érvényesülni s a király is időszerűnek találta az egyéni tulajdonjog törvényesítését.

Ki kell azonban itt térnem két történetírónk állásfoglalására. Az egyik Pauler Gyula, aki a már említett művében ezt írta: „A nemesség az Árpádház idejében tulajdonképpen a birtokhoz volt kötve, csak később teremtette meg a külföldi példa e rendet nálunk.” Az oklevelek ezreivel tudom bizonyítani ezen állítás ellenkezőjét. De elégnék tartom ennek megcáfolására a fent elmondottakat is. A nemesség alapja nálunk a honfoglalás fegyveres munkájában való részvétel, vagy később a királyok kitüntetése volt. A nemesi rend már a honfoglalás előtti időből kezdődik, a szabad magyarok és a honfoglalás fegyveres munkájában résztvevő ősöktől való vérszerinti leszármazásból, tehát nem a külföldi példákból.

Az Aranybulla 31. cikkében ezek a jogok már 1222-ben kodifikálva, vagyis törvényesítve voltak. Az Aranybullát egész Európában egyedül csak az angol „Magna Carta” előzte meg hét évvel. De ez sem szolgált mintául az Aranybullához, amely tiszta és eredeti magyar alkotás volt, nem pedig külföldi utánzás. A professzor úrnak semmi tudományos alapja nem volt a kijelentéséhez, legfeljebb valamely idegen és nem rokonszenvező hatalom felé akart ez a kijelentés is bók lenni.

A másik Szalay László, aki a „Magyar Történelem” című művében azt mondja, hogy „Mai napság talán már senki sincs nálunk, aki eléggé bárgyú volna azt hinni, hogy a magyarok eredetileg csupa nemesek voltak Werbőczy értelmében”.

Amit fentebb írtam, az az ő fölényes állítását is megcáfolja. A különbség kettőnk között az, hogy ő 20 vagy 30 könyvből írta meg történelmi művét, de egyetlen eredeti Árpádkori okmányt sem olvasott el. E sorok írója pedig mind a 63 darab, átlag 800 oldalas latinnyelvű kötetet feldolgozta. Éppen azért, amit a nemes-

ségről írt, azt mind az oklevelek alapján állapította meg.

A honfoglaló nemzetségek legfőbb érdeme a haza megszerzése volt, a későbbieké pedig a honnak a megvédelése. Ez a feladat az egész középkoron át nemesi kötelesség volt. Majd alább foglalkozom azzal a kérdéssel is, hogy a meghódított nép egyes rétegei is mily mértékben vették ki részüket a haza védelméből.

Az e szakaszban elmondottakból azonban egy meszsze kiható következményt vonhatunk le, azt ugyanis, hogy minden szállásbirtokkal rendelkező ember Árpád hódító katonanépéhez tartozott, vagyis az új jövevényekhez, míg az ilyennel nem bíró népelem a meghódított, a szolgává tett őstelepes néphez, vagyis az őslakossághoz.

Itt is hangsúlyozottan állítom, hogy a magyar nép élete nem Árpád hódító hadseregének a Kárpátmedencében való megjelenésétől kezdődött, hanem már a csi-szolatlan kőkorszaktól kezdve, múzeumaink leletanyagának bizonyysága szerint.

Nagyobb arányú volt a letelepedés üteme a fémek korszakában, különösen a vaskorszakban, amely a sumiroknál Mezopotámiában kb. 1000 évvel előbb volt, mint a többi népeknél.

HOGYAN TAGOZÓDOTT A MEGHÓDÍTOTT
NÉPELEM?

Egyszerű, könnyen megérthető és megmagyarázható a honfoglalás fegyveres vállalkozásában résztvevő törzseknek és nemzetségeknek elhelyezkedése és jogi helyzete az újszerzeményű országban. De az is természetes, hogy ennek a fegyverrel szerzett földnek a megtartása és megvédése is ennek a hódító katonanépnek a kötelessége volt továbbra is. Ezért nevezi Szent István törvényeiben a nemes embert „miles”-nek, magyarul katonának.

De Európa közepén nem lehetett megfelelő védelmi berendezések és mindenkor azonnal harcba vethető katonaság nélkül hagyni olyan földet, vagy országot, amelynek megszerzésére a szomszédok állandóan készültek. A törzseket a már bekövetkezett veszély tudta csak megmozdítani s az ellenség ellen harcba állítani. Ez pedig nagy és helyre nem hozható taktikai hátrányt jelentett. Ezért a nagy rendező, országépítő Szent István nagy kihatású katonai szervezéshez látott.

Ő először is az országnak mindazt a területét, amelyet a törzsek és nemzetségek nem szálltak meg, királyi birtoknak jelentette ki és foglalta le, hogy azok hasznosítása útján egy tekintélyes királyi hadsereget szervezzen meg a külső ellenség fékentartása végett. Egyúttal kiépítette az ország védelmi erőrendszerét is.

Csak így juthatott a király az ország területének nagyobbik részéhez, még pedig teljes tulajdonjoggal, ami azt jelentette, hogy az a nagy terület a rajta levő szolgarendű néppel együtt a király földesúri joghatósága alá került.

Ez a népelem létszámra nézve messze felülmúlta az új jövevények katona népének létszámát. A főfeladat tehát az volt, hogy ezekből a különböző népelemekből egységes országot és együttműködő népet szervezzen.

Ezt végezte el és valósította meg a nagy szervező, az országépítő Szent István. A középkori legendák egy imádkozó, égbenező, jámbor barát lelki alkatát próbálják reá alkalmazni. Pedig nem az volt, hanem egy hideg agyú, tiszta látású és keményveretű államférfiú, aki idegen befolyástól mentesen haladt a maga útján, ha néha tévedett is.

Az őslakosság népéből egyes csoportokat a régi, vagy az általa újonnan épített várakhoz osztott be azzal a földterülettel, amelyen falvaik voltak. Vagyis az ország területét felosztotta egyes várközpontokhoz tartozó kerületekre, mai szóval vármegyékre. Mindegyik vár körzete, megyéje önálló szervezet volt, amelyhez tartozott a megye területén belül élő, mindenféle foglalkozású népelem, kivéve a honfoglalók utódait, vagyis a nemeseket. Ezek csak később a nemesivé alakult vármegyének lettek tagjai.

Ebből az ősi népelemből az alkalmasakat katonai szolgálatra osztotta be és képezte ki, akik legfőbb vezetőjük, a várispán zászlója alatt, egyedül a király parancsára tartoztak hadba vonulni. Ezeket nevezték várjobbágyoknak, vagyis katonaságnak. Szent István tehát a meghódított népelemből egy állandó királyi hadsereget szervezett és állított harcra kész állapotba az ország védelmére. Minden vármegye egy zász-

lőaljnvi katonaságot állított ki. Közvetlen parancsnokuk a várispán volt. Ezt pedig a király nevezte ki a rátermett emberei közül. Ellátásukra ezek a várjobbágyok a vár földjeiből megfelelő birtokot kaptak használatra, de nem tulajdonjoggal, mert ez egyedül és kizárólag a királyé volt. A várkatonaság tehát tulajdonképpen állandó katonaság volt.

De a várakat építeni, jókarban tartani, szóval állandóan gondozni is kellett. Erre a célra az őslakosság egy másik részét a várak kézimunkásaivá tette azon az alapon, hogy a vár földjein szabadon gazdálkodtak, de termésük felét az ispán kezeihez kellett beszolgáltatni, aki abból egyharmad részt magának tartott meg fizetése fejében, kétharmad részt pedig minden évben Szent Mihály napjáig a királyi kincstárba kellett neki befizetnie.

A későbbi szabad gazdálkodás idején a legújabb korig a bérlő rendszeren a fele terményért bérelte a szántóföldet. De tudok számtalan esetet, hogy a bérlő csak egyharmad részt kapott a bérelt föld hozadékából. Tehát Szent István a szabad forgalomban kialakult méltányos bért állapított meg a várnépek részére, amit annál is inkább lehet méltányosnak ítélni, mert a várnép ezenfelül külön adót nem fizetett.

Az államháztartás, illetve abban az időben még a király magánháztartása költségeinek terhét egy másnevű népréteg viselte. Ezeket udvarnok néven ismeri a történelem. Ezek a királyi udvar ellátásának és kiszolgáltatásának a terhét viselték, innen a nevük is. Ezek terménybeli adójuk, vagy szolgáltatásuk után sokféle nevet viseltek. Voltak köztük földművesek, szőlőtermelők, kertészek, lovászok, halászok, vadászok, solymászok, hódászok, csőszök, hírvivők, tímárok, kovácsok, bognárok, szakácsok, mosók, szövők, stb.

A legfőbb főnökük a királyi udvar ispánja, az udvarispán, vagy más szóval a nádor volt. Ennek a neve a sumir „nad”, mai nyelvünkön annyi, mint nagy és „úr” mai nyelvünkön is úr szóból származik, annyit jelent mint nagyúr, de a honfoglalás utáni időben még a mai nyelvünkben is „nad”-nak hangzott sumirosan e szó és ebben az alakjában maradt meg a nádor szavunkban.

Valószínű, hogy ezzel a névvel nevezett ember a honfoglalás előtt a hazánkban élő őstelepes népnek volt a vezetője, uralkodója, mert a neve nemcsak tisztán sumir jellegű, hanem megfelel annak a címzésnek, amit még ma is használunk, nagyúr, vagy nagyasszony alakban.

Oklevelünk elég sokszor emlegetnek egy tárnok nevű szolganépet is. A tavar a török nyelvben szarvasmarhát jelent, a „nik” képző pedig milyenséget vagy valamivel való foglalkozást jelent. E szó helyes értelmezése tehát szarvasmarha tenyésztő, vagy gondozó. E név a hódító nép török nyelvéből került a mai nyelvünkbe. Ez a tárnoknak nevezett népelem tehát a hódító törzsek szolganépe volt és mint ilyen, királyaink őseinek törzsi birtokán teljesített szolgálatot.

A honfoglaló ősök tényleg marhatenyésztő nép voltak, vagyonállományuknak legnagyobb része élő állatokból állott, de önellátásukra már ők is termeltek gabonát. De nevük és foglalkozásuk az új hazában is elég sokáig megmaradt. Például IV. László királyunk idejéből is vannak okleveleink, amelyek udvarnokokról és tárnokokról szólnak. IV. László, 1280-ban, több tímári (De villa Thymár) tárnokát földjeikkel együtt nemesi rangra emelte (W. XII. 295.). Tímár, mint pusztá, ma is megvan Dobos és Tárnok között Fehér-megyében.

Nagyon sok ilyen tárnoka lehetett a királynak, mert ezek élére külön magasrangú főembert, a tárnokmes-

tert állította, aki nem volt más, mint a királyi uradalmak legfőbb irányítója és a befolyt jövedelmek kezelője, mai néven a király pénzügyminisztere.

Az eddig felsorolt különböző foglalkozású népelemek személyükre nézve szabadok voltak. Ha királyaink Szent Istvántól III. Endréig a várakhoz tartozó birtokaikból, vagy a saját ősi nemzetségi birtokaikból eladományoztak egyes részeket, mindig kikötötték, hogy a rajtuk élő nép csak ugyanazzal a szolgálattal terhelhető meg, mint amilyen a királynak tartozott. Sokszor pusztá földet ajándékoztak el királyaink, ez esetben a rajta levő szolganépet más birtokra telepítették át.

De amint a pécsváradi oklevélből látjuk, rabszolgák is voltak az országban, még pedig meglehetősen számban. Csak ez az egy monostor 41 faluban 1107 rabszolga családot kapott a királytól. Ez a falu egy-két kivétellel mind Baranya-megyében volt és ma is ott van.

De Baranya-megyében 66 „d” képzős és 36 „n” vagy „ny” képzős ősi község van ma is. E két képző megvolt már a sumir nyelvben is, például Eridu, Ubaid, Éden hangzású nevekben. Ez pedig a legegyszerűbb logikával is azt jelenti, hogy ez a 102 falu már az őstelepesek idejében is megvolt.

De van még Baranya-megyében ezeken kívül 25 tiszta sumir képzésű falu is, mint például a két Szekcső, Udvar, ~~Szeber~~, Pócsa, Pécs. *Szabot*

Ez utóbbi kettő a sumir „bo-csu” bő vizet jelentő szóból alakult ki.

Szóval a mai Baranya-megye 331 községéből körülbelül kétharmad rész már megvolt a honfoglalás előtt. Tehát nem volt olyan üres és lakatlan az ország területe, mint amilyennek a vogulisták minden bizonyíték nélkül állapították meg. Ellenben úgy a gazdasági ké-

pe, mint a társadalmi összetétele a Kárpátmedencének, semmivel sem volt hátrább, mint Nyugateurópáé.

Lakosai pedig nemcsak állattenyésztéssel, hanem gabona-, gyümölcs- és szőlőtermeléssel is foglalkoztak az egész országra kiterjesztően. Erre vonatkozólag csak néhány adománylevelét idézem Szent Istvánnak, aki 1006-ban a nyitrai káptalannak szőlőket adományozott, továbbá neki adta a gabona és bor tizedét Nyitra városának, valamint Párutca, Molonos, Könyök, Kereskény és Gyurkova nevű közvetlen környékbeli falvaknak (Fej. I. 285.).

Az 1015-ben kiadott pécsváradi alapító levél (Fej. I. 291.) szerint 110 vincellér, azaz szőlőművelő családot adományozott az apátságnak, Szekszárdon pedig szántóföldeket, erdőket, szőlőket, nádasokat és kaszálókat juttatott ugyancsak az apátságnak.

A rendelkezésre bocsátott iparosok száma 78 volt, a bányászoké 20, a mezőgazdaságban foglalkozóké 780. Ezek az adatok pedig azt bizonyítják, hogy a Kárpátmedencében elég sűrű és gazdaságilag is fejlett népesség élt már jóval a honfoglalás előtt.

De, ha a gazdasági helyzet ilyen volt Baranya-megyében, akkor ilyen, vagy legalább is hasonló volt az egész Kárpátmedencében. Emlékeztetem olvasóimat Lebőre, amelynek termőföldjén kívül semmiféle ásványi kincs se nincs és a kőeszközök anyagáért az obszidiánért a Tokaj vidéki hegyekbe kellett menni, mégis Kr. e. 2000 évvel már virágzó földműves kultúrája volt.

A honfoglaláskor se lehetett tehát gyérszámú kánaszokból és gulyásokból a meghódított ősi nép összetétele.

Ilyet csak azok írhattak, akik az Árpádkori Oklevéltárunkat nem ismerték, vagy fajtánk lekisesebbítéséért jól megfizetett állásokba kerültek.

Egyébként csak meg kell vakarni^{az} ismeretlen jelentésű magyar szavakat és kibújik belőlük az ősi sumir szó. Például a nomád szót is csak szét kell bontani elemeire: nu-mu-du mai nyelvünkön annyi, mint nem magcsináló, vagyis nem magtermelő, hanem a mezőgazdaság másik ágával, az állattenyésztéssel foglalkozó.

Éppen azért, a nomád nevet nem kell lekicsinylőnek venni, vagy szégyelni, mert szükséges és hasznos része volt a magyar mezőgazdaságnak az állattenyésztés is.

Itt a nomádokkal csak azért foglalkozom, mert első királyainknak, Szent Istvánnak, Szent Lászlónak és Kálmánnak, törvényerejű rendelettel kellett megtiltani, hogy a falvak ne menjenek messze a templomtól, szóval, hogy ne vándoroljanak el tetszésük szerint egyik helyről a másikra, különösen ha kőből épített templomuk is volt.

Szent István királyunk rendelte el, hogy legalább minden 10 falu építsen magának egy templomot (II. Törv. 34. fejezet.). Szent László törvénye pedig így szólt: „Ha egy falu elhagyva templomát, más helyre költözik, a püspök hatalma és a király parancsa kényszerítse oda visszatérni, ahonnan eltávozott.” (I. Törv. 19. fejezet.)

Kálmán királyé már büntetést is tartalmaz: „Ame-lyik falunak van temploma, ne távozzék messze a templomától. Ha pedig eltávozott, 10 pénzt fizessen és térjen vissza.” (II. Törv. 12. fejezet.)

Ezek a törvények kétségkívül nem letelepült és állandóan egyhelyben lakó, hanem vándor, nomád népre vonatkoznak. Azonban még nem következik belőlük, hogy az ország egész lakossága vándorló nomád életet élt. De az mindenesetre nyilvánvaló, hogy a lakosság egy része állandó lakhellyel nem rendelkezett, mert akkor törvényes szabályozásra nem lett volna szükség.

Melyik falu távolodott el messze a templomától? Csak az olyan, amelyik nem a házak sokaságát, hanem az emberek sokaságát jelentette. A falu szavunk tehát még Kálmán király idejében (1095-1116) a nagycsaládot, vagyis a nemzetséget, katonai nyelven a hadat jelentette.

Minden ösfoglalkozású nép gazdasági életformájának kényszerítő hatása következtében volt vándor, vagy állandóan egy helyben lakó. Az állattartó és pásztorkodó nép kényszerítve volt a helyváltoztatásra, mert ha egyik helyen elfogyott a legelő, vagy elszáradt a fű, új legelőt kellett keresni, fel kellett szedni a sátorfát. Helyesen írja Al Bakri arab író az etelközi magyarokról: „Ez a nép kunyhókban és sátrakban lakik, követve az eső hullását és a fű sarjadását.”

Ha tehát ez értesítés szerint Etelközben állattartásból élt és nomád legeltetést folytatott a honfoglaló ősök népe, akkor a Kárpátmedencében sem változtak át azonnal földművelő, gabona- és szőlőtermelő néppé, hanem folytatták ott, ahol abbahagyták, mert egy gazdasági rendszert máról holnapra nem lehet megváltoztatni.

Kevesen tudják, hogy a magyar mezőgazdaság főjöveldelmi forrása a régi időkben nem a gabonatermelés, hanem az állattenyésztés volt, mert az élő állatok a saját lábukon is elmentek a külföldi piacokra is, de gabonát, megfelelő köves utak híján nem lehetett külföldre szállítani, de még a hazai városokba is nehezen.

A földművelő és szőlőtermelő nép helyhez volt kötve, éppen azért állandóan megművelt és értékeket termelő földje mellett lakott, mert azt nemcsak gondozni, művelni kellett, hanem még vigyázni is reája a gyakori tolvajokkal szemben. Az ilyen földművelő falvakból fejlődtek ki forgalmasabb helyeken a városok, amelyeknek lakói iparral és kereskedelemmel is foglalkoztak.

De amint tények igazolják, hogy Magyarországon a XI., XII. és a XIII. századokban még nagyfokú nomád állattenyésztés volt, úgy a múzeumok leletei viszont azt igazolják és bizonyítják, hogy már a réz és bronzkorszakban, különösen annak Péceli-szakaszában eléggé virágzó földművelés is volt a Kárpátmedencében.

Ugyanezt bizonyítják a pécsváradi ásatások leletei is. Ez a falu a környezetéből kiemelkedő dombháton épült a Zengőhegy tövében. Könnyen védhető, megerősített hely volt, azért is lett vár már a honfoglalás előtt. A leletek bizonyossága szerint Kr. e. 2000 év körül laktak benne már földművesek és bányászok. Az itt talált leletek azt bizonyítják, hogy ez a hely a rézkorszak óta állandóan lakott volt, de az emberi élet a későbbi korszakokban sem szűnt meg, mert a római, avar és a honfoglaláskori időből is kerültek elő leletek.

Arról már bőven írtam, hogy Szent István ott 1015-ben egy bencés-apátságot alapított.

Hogy azon a vidéken a nép milyen nyelvet beszélt, mutatják a pécsváradi alapító oklevélben felsorolt falu nevek és az egyes természeti tárgyak megnevezése is. A pécsváradi oklevélben szereplő 41 falu mind magyar nyelvű, például Kölked, Kövesd, Varasd, Várkony, Hétény, Ormánd stb. Ezek a községek már a honfoglalás előtt régen ott voltak. Ebből pedig az is következik, hogy a névadó nép szintén már az ősidő óta ott lakozott. Az őslakosság tehát helyhezkött földműves, szőlő- és gyümölcstermelő volt. Gyümölcsény nevű falunk Baranyában ma is megvan, de nevének tanúsága szerint még abból az időből való, amikor az „ny” képző a mai „os-es-ös” képzőnek felelt meg, amikor tehát a gyümölcsöst még gyümölcsénynek nevezték. Ez pedig még jóval a honfoglalás előtt volt. Ha 2000 évben alapítom meg ezt az időt a honfoglalás előtt, akkor sem

mondok hihetetlen, mert az „n” lágyítva „ny”, még sumir képző volt.

Melyik népréteg volt tehát az, amelyre Szent László és Kálmán királyaink törvényei vonatkoztak? Azt hiszem, hogy olvasóim is megfelelnek rá.

Semmi esetre sem az őstelepes lakosság, hanem Árpád katona népe, a hódító magyarság volt az, amely nomád állattenyésztő volt, mikor hazánk földjére lépett és az is maradt évszázadokig, míg a természet rendje és a fejlődés törvénye szerint a kisenemesség rá nem szorult arra, hogy maga is megfogja a kapa-, a kaszanyelét és az ekeszarvát. A vagyonosabbak úgyis jobbágysággal műveltették földjeiket. Az erdők, a legelők azonban majdnem a legújabb ideig megmaradtak a nemesi közbirtokosság kezén. Egy emberöltővel ezelőtt még így volt.

ÍRÁSOS BIZONYÍTÉKOK A KÖZNÉP NYELVÉRŐL

Itt arról a népről írok, amely már az ősidőben apró rajokban megszállta a Kárpátmedence földjét és azon a munkaszerszámaival magának nemcsak otthont épített, hanem megélhetést is biztosított. Ez az őstelepes nép, amelyik új hazájában a saját nyelvén adott nevet a földnek, a víznek, a hegyeknek és telephelyeinek, amelyek közül elég soknak kielemeztem a jelentését a sumir nyelv segítségével.

Az árpádkori okleveleknek olyan megjegyzéseit is kiírtam, amelyekben azt közölték, hogy valamely földrajzi helyet a köznép nyelvén (vulgo vagy vulgariter) hogyan neveztek el.

A latin „vulgus” szóval nevezett köznép tehát az őstelepülésű népek egymásra rakódó rétegeiből hosszú évezredek alatt kialakult, legutóbb Árpád hadaitól meghódított jogtalan, vagy korlátolt jogú népelem volt, a hódítók teljes jogú, szabad népével szemben.

Olyan okmányokat idézek, megnevezve pontosan, hogy azok melyik okmánytárban találhatók meg, szószerint, amelyeket a királyi kancellária, vagyis iroda állított ki, amelynek élén országos tekintélyű ember, a királyi kancellár állott. Ez teljes felelősséggel tartozott ellenőrizni, hogy a király elé aláírás végett terjesztett hivatalos iratok tévedésmentesek legyenek.

Mivel ezeket az okleveleket latin nyelven állították ki, azért az oklevél szerkesztők minden szóra és foga-

lomra latin szót használtak. Midőn tehát az oklevél azt írja, hogy valamely földrajzi helyet a köznép (vulgas) nyelvén hogyan neveztek el, a köznép csak magyar köznépet jelentett és nem idegent, vagyis Árpád hadai által már a Kárpátmedencében talált, meghódított és szolgává tett népelemet.

Megjegyzem még, hogy az oklevelekben a köznép nyelvére való hivatkozás Szent István királytól V. István királyig található csak. Később a köznép nyelvért már nem különböztetik meg az oklevelek a hódító urakétól.

Ez a tény pedig azt jelenti, hogy a köznép nyelve már nem különbözött az előkelőkéétől. Ami pedig csak úgy következhetett be, hogy a hódító urak kényszerűségből megtanulva a szolgák nyelvét, a magukkal hozott s addig beszélt saját nyelvüket, a török nyelvet elhagyták és az őslakos népét vették fel, amint ez az összes hódító népekkel így történt. Ez alól az általános szabály alól Árpád népének török nyelve sem lehetett kivétel, ami tényleg nem is lett, mert a mai magyar nyelvünk nem a hódító török nyelve, hanem a meghódított ösnép sumir rokon nyelve lett.

V. István királyunk után ez a szó „vulgas”, mint a köznép neve, már nem fordul elő okleveleinkben, annál kevésbé az anjoukori oklevelekben.

Szent Istvánt serdülő korában keresztelték meg. A keresztapja egy Apuliából (Délitália) származott előkelő úr volt, névleg Deodatus. Ez Magyarországon telepedett le, Szent István bőven ellátta földbirtokkal. A többi közt neki adta a komárommegyei Tatát is. Ezt most a Tóvárossal való egyesülése óta Tatatóvárosnak hívják. Az eredeti oklevél (Fej. IV. 3. 103.) azt mondja, hogy Szent István a szóbanforgó falut azért nevezte el Tatának, mert a köznép nyelvén (vulgariter) az ke-

resztapát jelent. Színmagyar vidéken több helyen halottam ezt a nevet, de csak népies használatban és sehol sem hivatalos névként.

Szent István a veszprém egyház részére kiadott alapító oklevelében (Fej. I. 289.) többek között két ősi nevű falut is adományozott az egyháznak. Az egyik Veszprém-megyében, a másik Fehér-megyében volt.

Ha Szent István idejében már ősi, vagyis nagyon régi volt a nevük ezeknek a falvaknak, akkor nagyon sok évvel Szent István előtt, sőt a honfoglalás előtt is megvoltak már.

Tehát nevüket csak a sumirutód ősnéptől kaphatták, annál is inkább, mert a nevük tiszta sumir szó. „ős” sumirul írva „us”, kiejtve pedig „üs” volt.

Nagyon gazdag magyar szavakban a tihanyi bencés-apátság részére I. András királyunktól 1055-ben kiadott alapító oklevél (Fej. I. 388 és W. VI. 66.). Ez ugyanis részletesen leírja az adományozott birtokok határvonalait és a köznép nyelvén meg is nevezi az útbaeső természetes határjeleket.

Olvasóim egy 900 éves okirat szavaiból maguk is megállapíthatják, hogy az akkori köznép milyen nyelven beszélt. A szavak helyes kiejtése mellett zárójelben közlöm az oklevél szerinti írásmódot is.

Tihanyról azt mondja az oklevél, hogy köznyelven (vulgo) Tichon, Tikhon. Dunántúlon a tyúk neve ma is „tik”, a hon pedig tartózkodási helyet jelent. Tikhon tehát tyúkhont jelent. Valószínű, hogy sok vadtyúk tanýázott azon a félreeső földön.

Azután jön a többi határjel, így fok (fuc) ma Siófok, huluoodi ma Őlved község, Zakadat szakadék, aruc árok, ursa ma Alsóörs, zilukut olyan kút, amelynek szile, széle, kávája van, cuescut (Köveskút), certhel (Kerthely), ceuristue (kőristő), secuueze (sekélyvíz), uueize (óvíz,

állottvíz), ziget zadu (szigetszád), fyzeg (füzes), munu-
 rau cerecu (mogyorókerék, mogyoróerdő), uluues mega-
 ja (ölves megyéje, határa), monorau bucurea (mogyo-
 róbokor), fizeg azaa (füzes aszó), ez a szó lólegelőt je-
 lentett, a sumir nyelvben assza lovat jelent; curtuelfa
 (körtvélfá), hurcu (hurok), zarfeu (Szárfő község), eri
 itu rea (őri útra), ohüt cuta rea (óút kútjára), holmodi
 rea (almásra), gnir uuege holmodia rea (nyírvégi almás-
 ra), mortis uasara cuta rea (Martosvására kútjára),
 nogu azac fece rea (nagy aszó fokára), feheru uaru rea
 meneh hodu utu rea (Fehérvárra menő hadi útra), petre
 zenaia hel rea (Péter szénája helyére), aructue (Árok-
 tő), lean syker (leánysír), aruc fee (árokfő), luazu holma
 (lőház halma), asuuegi utu (aszóvégi út), baluana (bál-
 vány), eluui humuc (élői homok), harmu ferteu (három
 fertő), ruozlicu (ravaszlik), a rókát hívták ravasznak,
 harmuhig (három híd), baba humca (babaistennő ho-
 mokja), oluphel rea (alaphelyre), cuesti (Kövesd), fecte
 cumuc (fekete homok), fuegues humuc (füenyos homok).
 Azon a vidéken még ma is füeny a fővény és kües a
 köves a népnyelvén.

Ez a sok magyar szó mind a köznép (vulgas nyelvén
 volt meg. Tehát kétségtelen igaz, hogy a köznép,
 az ősi telepes nép nyelve volt az, amelyet ma magyar
 nyelvnek nevezünk, nem pedig a hódító katonanépé,
 amelyet Árpád fejedelem csak 100 évvel azelőtt vezé-
 relt a Kárpátmedencébe, tehát akkor még a honfoglaló
 népelem a maga ősi nyelvét, a töröknyelvet beszélt.

Még kevés híján a másik másfélszáz évnek is el kel-
 lett múlni, amikor Kézai Simon krónikásunk, 1280-ban
 azt írta a ménfői csatahelyről, hogy a mi nyelvünkön,
 vagyis már az úrak nyelvén is nevezik azt a helyet
 „Weznemut”, vagyis Vésznémetnek, mai nyelvünkön
 németvésznek. Tehát a köznép nyelve már az egész nép

nyelve lett beleértve a hódító urakét is. Megállapíthatja velem minden olvasóm, hogy a mi édes anyanyelvünknek egy ősi formáját képviselik még a felsorolt nevek. Az „u” képző gyakori használata erősen a sumir nyelvrokonságra utal, de bizonyítja különösen az a tény, hogy a ragok még nincsenek a töszóhoz ragasztva, hanem mint külön szavak szerepelnek, amiként a sumir nyelvben is. Például: Feheru uaru rea mene hodu utu rea (Fehérvárra menő hadi útra). Az oklevélben szereplő írásmód tiszta sumir jellegű. Ez pedig a közölt adatok alapján megcáfолhatatlan.

Azt is megállapíthatják velem kedves olvasóim, hogy mekkora lelkiismeretlenség és felelőtlenség kellett Vámbéri részéről ahhoz, hogy Tihanyt szláv szónak és szláv telepnek állította, mikor ott az egész környéken minden fa, bokor, forrás, völgy, patak, halom stb. mind magyar nevet viselt még az ősi idő óta.

Szent László királyunk, 1082-ben összeíratta a veszrémi egyháznak ama birtokait, amelyeket az még Szent Istvántól kapott. Az oklevél (Fej. VI. 2\ 350.) egy Besne, másképp Bosuló nevű faluról azt mondja, hogy a köznép(vulgus) ezt Teleknek nevezi, egy Leány (lean) nevű faluról pedig azt mondja, hogy ezt a köznép (vulgus) Simegfallunak, vagy másképp Sümegfának hívja; a „fa” szavunk már az ősidőben, a sumir nyelvben is családot jelentett, amint már írtam róla. Sümegfa tehát a Sümeg-család otthona volt. A „fa” szóból lett „l” képzővel a falu és a falka szavunk, „j” képzővel pedig a faj, vagy fajta szavunk.

II. Géza királyunk a budai egyháznak a Dunán a megyeri révtől egészen a Nagyszigetig, (Csepelsziget) halászó helyet adományozott. Az oklevél (Fej. II. 129.) erről a halászó helyről azt mondja, hogy köznyelven (vulgo) tanyának (tonya) nevezték. A tanya szavunk

abban az időben és még sokáig ideiglenes tartózkodási helyet jelentett.

Konstancia, III. Béla királyunk leánya, I. Ottokár cseh király felesége volt. Hozományából Magyarországon egy Tirnávia (Trnau) nevű várost alapított, amelyről az oklevél (Fej. IV. 1. 135.) azt mondja, hogy magyar köznyelven (in vulgari Ungarico) Konstancia szombatjának nevezték. Ez lett a későbbi Nagyszombat nevű városunk. Ebben az oklevélben a köznyelv már magyar jelzőt kapott ami azt jelenti, hogy a köznép is magyar lett a honfoglaló megyeri, vagy magyar törzs neve után. Azelőtt csak általánosságban nevezték köznéppnek, mint amelyiknek a hódító magyar néphez és annak magyar nevéhez semmi köze sem volt.

Ez a kifejezés „magyar köznyelv” másképpen nem elemezhető ki, tehát másképp nem magyarázható meg, mint úgy, hogy volt egy magyar előkelő nyelv is, amelyen azelőtt nem a köznép beszélt, hanem az úri rend, az uralkodó osztály, a hódító teljes jogú katonanép, a nemesség. Ez a nyelv pedig a török volt.

IV. Béla 1267-ben, a nyitramegyei Udvardban levő szolgálait a Szent Mártoni apátságnak adományozta. Az oklevél (Hazai Oklt. 1.) azt mondja róluk, hogy köznyelven (vulgo) halászoknak (halous) hívták őket. A haloust hálósnek is lehet olvasni. A sumir nyelvben a háló szó megfelelője „halu” volt.

Az ugocsamegyei Tarnatelekben IV. Béla telepesei laktak, akikről az oklevél (Fej. VII. 3. 48.) azt mondja, hogy magyar köznyelven (vulgo hungarico) királyháziaknak hívják őket. Itt is már magyar köznyelv az egykori jogtalan alsó néposztálynak, a vulgusnak nyelve.

V. István 1272-ben, a sárosi határőreinek egy Finta nevű birtokot adományozott. Az oklevél (HO. V. 46.)

azt mondja róluk, hogy köznyelven nevezik őket öröknek. (Terram spiculatorum vulgariter eur dictorum.)

A pozsonyi káptalan egyik jelentésében (W. II. 222.) azt olvassuk, hogy előtte megjelentek olyan jobbágyok, akiket köznyelven (vulgo) „szállásadó” néven neveztek. Abban az időben még vendégfogadó szállodák nem voltak, azért a hivatalosan utazónak az ilyen szállásadó jobbágyoknak kellett szállást adni.

A Keszthely melletti Hévíz fürdőről az egyik oklevél (Zalai oklt. I. 215.) azt mondja, hogy köznyelven „vulgariter” hívják Hévíznek (Hewyz).

Kézai Simon mester 1280 körül írt krónikájában kétséget kizáró bizonyítékokat találunk arra, hogy a hódító úri réteg már teljesen elvesztette régi török nyelvét és az alsó, a meghódított néposztálynak, a vulgusnak nyelvét vette fel.

Az udvarnokokról azt írta, hogy azokat hazai néven (patrio nomine) nevezték el, a győrmegyei Ménfő község határában pedig azt a csatahelyet, ahol a németek közül sokan elesetek, az ő nyelvükön *Florum pajur* (verloren bajern) a mi nyelvünkön pedig *Vésznémetnek* (Weznemut) nevezték. Ez a *Vésznémet* még teljesen sumir szerkezetű szó, elől van a főnév és utána a jelző. Ma már így mondanánk, hogy német-vész. Tehát a XIII. századi magyar köznép még híven őrizte sumir eredetű nyelvének emlékeit. Kézai Simon krónikásunk ezt a nyelvet már a mi nyelvünknek (*lingua nostra*) mondja, tehát a köznép nyelve akkor már az egész nép nyelve lett, a hódítók török nyelve pedig megszűnt.

XIII. század végén tehát a meghódított őstelepes nép nyelve az egész nép nyelvété alakult ki ott a Duna-Tisza táján.

MIT BIZONYÍTANAK AZ ÁRPÁDKORI SZEMÉLYNEVEK?

Mióta az ember fizikai és szellemi fejlődésében oda-
jutott, hogy gondolatait, akaratát már szavakkal értel-
mesen ki tudta fejezni, nemcsak a környezetében levő
természeti tárgyaknak, hanem embertársainak is nevet
adott. Ez a névadás is az egymástól való megkülönböz-
tetést szolgálta.

Az ősi név tehát az embereknél személynév volt. Ez a
személyt jelölő név lett a kereszténység korában a ke-
resztnév. A vezetéknév pedig arra szolgált, hogy a sok
egynevű, vagy egynemű személyt meglehessen külön-
böztesse egymástól.

Az Árpádházi királyok idejében mégcsak személy-
nevek voltak, amelyek előtt indokolt esetben az apa,
vagy a falu neve is szerepelt. A személynevek jelenté-
se a legtöbb esetben útmutatásul szolgált arra, hogy va-
lamely személy melyik néphez tartozott.

Annak idején az árpádkori okmány-gyűjteményeink-
ből azt is kiírtam, hogy a királyok által a várjavakkal
együtt eladományozott jogtalan, vagy korlátozott jo-
gu szolganépek milyen személyneveket viseltek. De
egyúttal kijegyeztem azoknak a személyneveit is, akik
a királyoktól birtokadományban részesültek, szóval a
teljesjogu földesurak, a nemesek neveit. Olvasóim ön-
maguk fogják eldönteni, hogy melyik népréteg beszél-

te akkor azt a nyelvet, amelyet most magyarnak nevezünk.

A királyi adományban részesülőknek nevei mellé az oklevél jelzését is kiírom.

A Vas megyében történt birtokadományozásokat veszem fel példának. Itt tudniillik, kevesebb volt az egyházi birtok, mint a többi Dunántúli megyénél és több a személyi név.

II. Endre király Csernuk fia, Istvánnak adta Szecsőd falut (Fej. III-1. 21.). Ugyancsak ő juttatta Uraj falut a Ják nemzetségbeli Andrásnak (Fej. III. 1 329.).

IV. Béla a következő birtokokat adományozta el Vas megyében: Tiba nevű hívének Gáh falvát (W. VIII. 59.) Bana nevű hívének Szünőse falvát (HO. IV. 88.). Szünso sumir szó, a mai nyelvünkön szünő vizet jelent. A Csém nemzetségnek Óvár nevű birtokot (W. VII. 161.), Herrand nevű hívének több meg nem nevezett birtokot, három bizalmas emberének, Moricz tárnokmesternek, Jánosnak és Détának Rum és Buad nevű falvakat (Fej. IV. 3. 44.) és végül István pozsonyi ispánnak Mezdyn falut örök tulajdonjoggal adományozta (HO. II. 4.)

V. István birtokadományozásai a következők: Bana fia Párisnak Káldban juttatott egy részbirtokot (Fej. VII. 3. 30.) Sorok nevű faluból egy várjobbágyot, névszerint Vasast nemesi rangra emelt földjével együtt (W. IX. 6.). A várjobbágyok a köznéphez tartoztak, tehát Vasas neve a köznép nyelvéből való. Osl Jakab is az ő kezéből kapta Alcsép községbeni birtokát. Az Osliaak bessenyő származásúak voltak.

IV. László királytól a következők részesültek birtokadományozásban: András fia, András kapta Hidvég falut (HO. II. 14.), Csapó fia, András kapta Póka-földjét (HO. III. 42.). István tárnokmestere és Adorján pince-mestere Káldban kaptak földet (HO. VII. 161.). A Ják

nemzetség kapta Kovácsi falut (W. IX. 58.). Csiszár fia, Lencs (Leonch) Sorokusztágban és Doroszló fia, Doroszló Rum határában részesültek földadományban. (W. IX. 6.). A Csák nemzetségbeli Renold és Kemény a Rába melletti erdők használatát kapták meg (HO. III. 52.), Mocsia (Mochia) ispán megkapta a hűtlen Henrik bán birtokát, Bolda falut. (HO. VIII. 229.) László és Gergely nevű hívei Hőgyészben kaptak birtokot. Herrand étékfogó mester kapta a hűtlen felsőlövői íjjászok földjét (W. XII. 111.). Dénes győri püspök a Szabária, a mai Szombathely és Szőlősközi birtokot kapta 1276-ban (W. XII. 168.). Ebed fia, Ják kapta Teszár falut (Fej. VII. II. 69.). A Ják nemzetségbeli Boksa, Péter és Iván kapták Bottyánt (Fej. VII. 3. 72.). Miksa (Mixe) fiai, Péter és István kapták Miskét (HO. IV. 50.).

III. Endre Bicsó (Bychov) nevű hívének adta Szarvaskendet (Fej. III. 1. 21.). Hartwig fiai számára pedig Hiedegsből szakított ki egy részbirtokot (W. XII. 503.). Hahold fia Istvánnak adta Muraszombatot, amelyet akkor Bélmurának neveztek (W. X. 250.). Végül Miklós ispánnak adományozta Alsólendvát (HO. VIII. 16.).

A meghódított köznép és a szolgarendű népréteg pedig ilyen személyneveket viselt:

Acél, Adós, Ajándék, Aludt, Almás, Aldomás, Akadás, Apa, Após, Aratás, Árkos, Árva, Alnok, Áros, Áropa.

Bátor, Bogár, Buga, Búza, Bot, Bolt, Bős, Buta, Butuka, Beled, Bandás, Büdös, Bögyös, Bodor, Borz, Baj, Baja, Béke, Bárány, Bab, Botos, Boda, Boka, Bolhás, Békés, Bősz, Bús, Bizodalom.

Csípő, Csimá, Cseke, Csúcs, Cseperke, Csokor, Csibe, Csuda, Család, Csuka, Csinos, Csendőr, Csók, Csóka, Csúnya, Csomós, Csonka, Csáb, Csupor.

Dob, Dobos, Doboz, Diós, Dara, Duda,

Fiad, Falka, Fodor, Fogas, Félto, Főerős, Fene, Fele, Feles, Files, Füles, Farkas, Feled, Fegyveres, Foltos, Föd, Fiók, Fias.

Ebed, Egyed, Eleség, Emese, Erős, Erdő, Erdőd, Eső, Erdős, Égető, Érző, Él, Éles, Éró.

Galamb, Galambos, Gombos, Gyenge, Gyűrű, Gyűrke, Gyüge.

Hab, Harcos, Haragos, Hazug, Hely, Helyes, Henye, Házas, Hála, Honos, Holdas, Hivatal, Hogyél, Hugyos, Hangya, Hús, Hajmás, Hatalmas, Hímes, Hőseb, Husvét. Isa, Inas, Iharos, Jólégő.

Kokas, Korpás, Kemény, Kenő, Kényes, Kérő, Kese, Kevély, Keserűd, Kereső, Kalandos, Kevereg, Komor, Kéreg, Kérés, Kezed, Karácsony, Kulcs, Kö, Kesely, Kevés, Kíván, Kínos, Keserű, Kása, Kezes, Kék, Kékes, Kozma, Kós.

Lenke, Léged, Lölkös, Lökös, Lug, Lila, Lát, Látós, Látomás.

Magas, Magos, Majd, Mohar, Mese, Megszeg, Mórocz, Mákod, Medve, Maradék, Modor, Modoros, Munka, Munkás, Mező, Nézetes, Nyalka, Nemél, Nemhisz.

Ok, Óriás, Oszlop, Ország, Ős, Őlves, Őlbő, Ősöd, Ördög, Patkó, Patak, Posza, Petes, Poczok, Péntek, Patkány, Puha, Póka.

Regős, Rugós, Rest, Repes, Ruha, Remény, Részeg, Róka, Soma, Seb, Semijen, Süke, Süket, Sikos, Sólyom, Sok, Sudár.

Szóló, Szamár, Szentés, Szerda, Sziget, Széna, Szeret, Szemes, Szerecsen, Szombat, Szomorú, Szőlő.

Tálas, Tokos, Torkos, Teke, Tomor, Takaró, Tompa, Tönkös, Tolvaj, Tömör, Tündér, Torma, Tegez, Tekerő, Tarka.

Ugod, Utód, Unoka, Utáló, Vendég, Vénbor, Vörös, Vitéz, Vendéges, Vidékes, Vőlegény, Varangy, Vas, Va-

sas, Vétkes, Vid, Vadas, Vásár, Vese, Zab, Zabos, Zalog, Zeke, Zászló, Zöld.

Külön nőnevek:

Aglény, Ajándék, Balzsam, Hitvánd, Legyes, Liliom, Csibe, Csinos, Csók, Csáb, Csúnya, Emese, Féltő, He-lyes, Legényes, Halálos, Emlő, Mula, Mező, Szegény, Szemes, Szépe, Szerető, Szerelem, Szerelmes, Szellő, Szálas, Szerecsény, Szeretem, Szomorú, Szombatka, Szentes, Tündér, Viola, Vénvér.

Azt hiszem, hogy felesleges szószaporítás volna, ha erről a tárgykörről többet beszélnek. Maguk a nevek többet mondanak mint egy könyvtárnyi írás.

E nevek viselői pedig kivétel nélkül a meghódított köznéphez tartoztak. Letagadhatatlanul igaz, hogy a mai magyar nyelv a meghódított népé és nem a hódító katonanépé volt. S ott alakult ki már az ősidőben, a Kárpátmedencében. Tény az is, hogy mindegyik névnek a mai magyar nyelvben van jelentése. Tehát az ősnép a mai nyelvünk őseit beszélte.

Ezeket a neveket mind az árpádkori Oklevelekből írtam ki, máshonnan vett vagy költött név köztük egy sincs. Ez a tény pedig azt bizonyítja, hogy ezeknek a neveknek az adása, használása, az őstelepes, Árpád hódító népétől szolgává tett népnek a nyelvéből való, mert a hódító urak nyelve a török volt. De ezeket a neveket a meghódított népréteg nemcsak az ősidőben használta, hanem a keresztény középkorban is, szóval Szent István után egészen addig, amíg a keresztény egyháztól használt nevek azokat ki nem szorították, mint a pogányságnak az emlékeit. Az uralkodó felső réteg nevei között elég sok volt a német eredetű.

Mekkora beidegzett ragaszkodás kellett a nép részéről ahhoz, hogy ősi neveit még a kereszténykorban is oly sokáig megtudta tartani.

AZ ÖSSZEHASONLÍTÓ NYELVÉSZET TANITÁSA

Egy időben sokat foglalkoztam az egyes nyelveknek a magyar nyelvvel való összehasonlításával. Arra a meglepő tényre jöttem rá, hogy a magyar nyelv szóanyaga igen sok nép nyelvével mutat rokonságot.

Megállapítottam azt is, hogy a magyar nyelvkinces szavaihoz azonos vagy hasonló értelmű szavak felfedezhetők minden nép nyelvében, Gibraltártól a Csuzimai szorosig, vagyis Spanyolországtól Japánig. De ide tartoznak a Tigris és Eufrates folyók közéhez — az ősi sumir országhoz — közel eső sémi és árja népek nyelvei is.

Megállapítottam azt is, hogy a magyar nyelvnek erre az óriási területre kiterjedő rokonsága nem származhatott a magyar népnek vagy a magyar szavaknak a szétszóródásából, hanem egyedül csak a magyar nyelv őséne, a sumir nyelvnek és népnek szétszóródásából.

A sumir nép szétszóródása történeti tény, mert még Kínában is ők — a sumir menekültek — vezették be az öntözéses mezőgazdaságot a Hoangho és a Jancsekiang völgyeiben.

Szétszóródásukat részben természetes szaporulat okozta azért, mert korlátolt volt a termőterületük. Esőlen és száraz volt az éghajlatuk, s öntözéssel csak azokat a földjeiket tudták termővé tenni, amelyek alacsonyabbak voltak mint a megáradó folyók vizének szintje. De legnagyobb százalékban kényszerből kellett el-

hagyniok ősi földjeiket, mert a szomszédos pusztaságok népei, a semiták, elfoglalták városaikat, elvették jól művelt kenyéradó földjeiket, s ők a rabszolgaság elől menekültek a világ minden tájai felé.

A sumir nyelv kiszoródásának egész területét s ennek népeit itt nem vázolom fel, mert ez maga egy külön könyvbe kívánczik. Ennek megírását ráhagyom a nyomaimat követő utódokra. Tisztában vagyok azzal, hogy addig még sok vita követi megállapításaimat. De az igazságot érdek nélkül keresők csak az általam megjelölt úton találják meg azt.

De ízelítőnek megírok egy érdekes esetet, amelyről egy magyar leventéből lett francia idegenlégionista adott hírt. Ez — névleg Stubacher László — a nógrád-megyei Romhány községből került ki a leventéinkkel — a magyar ifjúság színe virágával — Németországba a második világháború vége felé. A háború után azonban nem engedték őket haza, ahogyan kellett volna, hanem a franciák valami suskussal, amiben magyar vezető férfiak keze is benne volt, besorozták őket a francia idegenlégióba.

Mint katona került ki Stubacher francia Indokinába, a mai Dél-Vietnamba. Innen írt egy levelet Gazsi István romhányi lakosnak, aki azt volt szíves nekem elküldeni. Ebből idézem szószerint a következőket: „Indokina keleti részén vagyok, Turán nevű tartományban, a történelem szerint innen indultak el az ősmagyarok nyugatra. Beszéltem egy idősebb magyar fiúval, aki már négy éve, hogy itt van. Ő mondta nekem, hogy az őserdőben még most is vannak néhol olyan törzsek, amelyeknek tagjai úgy beszélnek, mint mi.”

Kétségtelen, hogy ez az utolsó mondat azt jelenti, hogy olyan nyelven beszélnek mint mi, azaz magyarul. A közölt adat hitelességéhez nem fér semmi kétség,

mert semmi gyanúra nem lehet ok a levélíró jóhiszeműsége és igazmondása tekintetében. A levél eredeti szövege pedig nálam van.

Tény az is, hogy azok az őserdei nyelvrokonok nem a mai Magyarországról vetődhettek oda. A Kárpátok ölelte magyar földről nagyobb néprajok nem vándoroltak ki. Egyedül csak a mezopotámiai ősök kerülhettek oda Délkínába akkor, amikor egyes rajaik a Kárpát-medencébe is eljutottak. De miért vannak most az őserdőben? A tartomány Turán neve sumirul nagy térseget, síkságot jelent. Valamikor ott laktak a sumir menekültek, de idővel lassan odatelepedtek a kínaiak is, akik szívós munkával, meg tömegeik nyomásával elvették jóltermő földjeiket, s ők peddig az őserdő biztonságába húzódtak. Erre is ad felvilágosítást Stubacher levele, amikor közli, hogy ahol ő van, a lakosság kínaiakból áll, akik földműveléssel foglalkoznak. A legközelebbi város hozzá Tai-Fu.

Ez az egész terület tehát a délkinai tengerpart vidékéhez tartozik, amelyet Fu-Kien vagy Ho-Kien néven neveznek ma. Az itt levő kínai nyelv arról nevezetes, hogy benne nagyon sok a magyar szavakkal értelem és kiejtés szerint egyező kínai szó, amiként megírta azt annak idején Somogyi Ede, aki a sumir és magyar nyelv rokonságára az én figyelmemet is felhívta még ifjú egyetemista koromban.

A következő kínai szavak úgy kiejtés mint jelentés szerint teljesen azonosak magyar szavakkal. Pld. én-én, ég-ég, fi-fi, gaz-gaz, hang-hang, hit-hit, hiu-hiu, hó-hó, (hónap), hon-hon, hős-hős, ír-ír, is-is, íz-íz, hamu-homu, kincs-kincse, kő-kő, ló-ló, kupa-kupa, kút-kút, mag-mag, mos-mos, nap-nap, oszt-oszt, pad-pad, pej-pej, pir-pir, sik-sik, szén-szén, szép-szjep, szív-szív, szög-szeg, tó tó, tor-tor, tű-tű, vív-ví, víz-víz, zsír-sjör, stb.

Ezekből bármely magyar megállapíthatja a teljes megegyezést. De mennyi van még a kicsi eltérésekkel különbözőkből.

Mit bizonyítanak ezek a szavak? Azt, hogy az ősidőben a magyar nyelv őseit beszélő nép lakott azon a vidéken, és ennek a nyelvében voltak benne azok a szavak, amelyek ma úgy a magyar nyelvben, mint a kínai nyelv hokien nyelvjárásában azonos szóalakban és jelentésben is megvannak. Tehát ezeknek a szavaknak közös az eredete, ugyanannak a népnek egy töredéke volt ott, amelyiknek a másik része a Kárpátmedencét népesítette be.

Ha két nyelvben sok olyan szó van, amelyek kiejtésre és jelentésre nézve egymással tökéletesen megegyeznek, de még a lehetősége is kizárt annak, hogy egymástól vehették volna át azokat, akkor ezek a szavak csak egy harmadik nyelvből származhattak és kerülhettek át a két nyelvbe.

De ebből a tényből az is következik, hogy ha a hokien nyelvbe azok a szavak a sumir nyelvből származtak át, akkor azok magyar megfelelői is csak a sumir nyelvből származhatnak. Ez a nyelvi bizonyíték van olyan erős, mintha ezt sumir cserepekre égetett betűk bizonyítanák. Vagyis, a délkínai szavakkal tökéletesen egyező magyar szavak is a sumiroktól származnak.

De van Kínának egy Ordos nevű tartománya a Sárga folyó mellett, ahol a nép a mai magyar nyelvhez közeli rokonnyelvet beszél. Ennek a ténynek is csak az az egyetlen elfogadható magyarázata, hogy az ordosiak ősei éppúgy, mint a délvietnami őserdő törzsei is, csak az ősidőben szétszóródott sumir telepesekből származhatnak.

De ez a tény azt is valószínűvé teszi, hogy a nyelvkincsünknek még nagyon sok szava van, ami a sumir nyelvből származik.

Természetes az is, hogy az ősidőben nagyobb volt a hasonlóság, sőt a teljes azonosságra is következtethetünk. A megmaradt azonos jelentésű szavak erre logikusan utalnak. Azt is elhíhetjük Stubachernak, hogy az őserdő rejtekeibe menekült népcsoport minden idegen nyelvhatástól mentesülve, ma is érintetlen ősi nyelvét beszéli, amelyet az idősebb idegenlégionista meg is értett s a mi magyar nyelvünkkel egyezőnek talált. Természetes azonban, hogy ez az egyezés nem vonatkozik sem az egész szókincsünkre, sem a nyelvünk szerkezetére ma már, mert közben pár ezer esztendő elmúlt felettünk mindent, a nyelvet is megváltoztató erejével és hatásával együtt.

A kínai homu és kincse szavakra van egy érdekes megjegyzésem. A Halotti Beszédben még nálunk is homu volt a hamu. A kínai nyelvben a „ho” annyit jelent mint tűz magyarul, miként a mi nyelvünkben a „hő”, a „mu” pedig annyi mint „fa”. A homu tehát tüzes, vagyis égett fát jelent, amint a hamu tényleg a fa égésének mellékterméke. Mivel pedig a homu szó úgy a kínai, mint a magyar nyelvben benne van, nem kétséges, hogy a homu sumir eredetű, tehát a sumirban is égett fát jelentett.

A kincse szónak első tagja a „kin” a sumir nyelvben aranyat jelentett, a „cse” pedig kicsi gyermeket, amint a magyar nyelvben is. Ősi Dunántúlon még ma is mondják a polyásbabának „cse-cse baba”. A magyar nyelvben a „cse” szóból kicsinyítő képző lett. Az is érdekes, hogy a Csepel-szigeten és a környékén ma is van számtalan Kincse nevű család, amelyek azonban nem Kínából származtak oda, hanem tőzsgyökeres benszülöttek. Ilyen például a szigetszentmiklósi Kincse család is.

A magyarázata ennek az, hogy az ősidőben a mi nyelvünkben is kincse volt a kincs, de az „e” hang ebből

idővel lekopott. A Kincse család nevében azonban megmaradt, mert a családi hagyomány így őrizte meg. De ebből az is következik, hogy a Kincse családi név még az őstelepes sumir-rokon népből származik.

A Csepel-szigeten levő Szigetszentmiklós község határának egy dűlőjét Tebének nevezik. A Tebe pedig a teve szavunk sumir őse. Ezt a nevet tehát csak sumir nyelven beszélő nép adhatta annak a dűlőnek.

Ezen a tényen — azt hiszem — vitatkozni sem lehet. A teve nem az ázsiai puszták kitenyészített állata volt, hanem a mezopotámiai sumiroké, a számárral és a villásszarvú fehér marhával együtt. Hogy hazánkban tevetenyésztés még a XII. század végén is volt, írásos feljegyzés bizonyítja. Mikor ugyanis Barbarossa Frigyes német császár, 1190-ben, kereszteshadával végig vonult Magyarországon, III. Béla királyunk megvendégelte és a pilisi hegyekbe vadászatra is kihívta. A német krónikás megírta, hogy mikor a hegyekből visszatértek, a legelőn igen sok tevét láttak. A tevét tehát Pannonia őstelepesei hozták magukkal, honosították meg és tenyésztették abban az időben, amikor a tevét még tebének nevezték. A szigetszentmiklósi Tebe nevű dűlő erre koronatanú.

A Névtelen jegyző „Anonymus” elbeszélése szerint Árpád és vitézei látván a Csepel-sziget bujaságát és termékenységet, elhatározták, hogy fejedelmi birtokká teszik, ahol azután Árpád fejedelmi lakokat is emeltetett. A Névtelen, mint királyi jegyző bizonyára maga is többször megfordult a királyi irodával ott nyáron, mikor Fehérvárott a tartózkodást a környező nádasok szűnyograjai kellemetlenné tették. De arra mindenesetre tanú, hogy a sziget termékeny volt. A termékenységet pedig csak a termények milyenségéből lehetett megállapítani. Tehát ott a honfoglalás előtt már vi-

rázgó földműves kultúra volt az őslakosság keze nyomán.

Ezt bizonyítja az is, hogy már Szent István adományozott a szigeten egy Ompod nevű falut a veszprémvölgyi görög apácáknak (W. I. 347.). Ompód sumir név, asszonyfő, vagy főnököt jelent. Annak a falunak, vagyis Szigetszentmiklósnak, amely annyi sumir emléket őriz, ősi neve Gála volt, ez is a sumir gál szóból származik, amelynek jelentése mai nyelvünkön: nagy. Ez a sumir „gál” szó ma is megvan számos Gál nevű magyar család vezetéknévében. De „díszes”, „ünneplő” jelentésben is használjuk, amikor valamely nagy alkalomra „gálába” öltözünk. Később ez a név alakult át Gyála névre. (Fej. VIII. 1. 91.).

Az indiai ősi nyelvnek, a szanszkritnak a magyar nyelvvel való rokonságát pedig a nagytekintélyű tudósunkkal, Körösi Csoma Sándorral bizonyítom. Ez, az önmagát a nemzetért feláldozó, szent magyar azért ment Indiába, majd Tibetbe, hogy a magyar nép és nyelv eredeti származási helyét felkutassa.

Óriási munkával lett a szanszkrit nyelvnek, a világ egyik legfejlettebb nyelvének tudósa. Erről ezt írta: „Nekem, mint magyarnak, a szanszkrit nyelv és irodalom tanulmányozása különösen nagy jelentőségű volt, mert büszkén állapítom meg, hogy a szanszkrit nyelv semmiféle más nyelvvel nem mutat olyan rokonvonalakat, mint a magyarral. A szanszkrit nyelv és irodalom több más indiai nyelvjárással együtt, egész sereg tanulmányozási alapot nyújt a magyar nép eredetére és az ősi népszokásokra, valamint a magyar nyelvre is. Amennyire különbözik minden más keleteurópai nép nyelvétől, annyira kimutatható a magyar nyelvvel való rokonsága. Csak néhány példát sorolok fel a rokonvonalakra: a magyar nyelv nem használ preposíciókat

(előljárókat), hanem a szótőhöz egyszerű ragok hozzáadásával alkotja a cselekvő, szenvedő, óhajtó feltételes módokat és formálja a szó különböző jelentését ugyanolyan módon, mint a szanszkrit nyelv, és ugyanilyen módon hiányzik mindkét nyelvből a birni segédige, ami a nyugati nyelvek lényegét alkotja.”

Hátrahagyott szógyűjteményében 240 olyan szanszkrit szót sorol fel, amelyek kiejtés és jelentés tekintetében teljesen megegyeznek magyar szavakkal.

Ennek a szó és nyelvegyezésnek sem lehet más magyarázata, mint a kínainak. Közvetlen kölcsönös nyelvhatás teljesen kizárt. Csak egy harmadik nyelv közvetítése teszi az egyezést megérthetővé és elfogadhatóvá.

Hasonló az eset a mongol-magyar szóegyezéseknél is. Szentkatolnai Bálint Gábor kiváló nyelvtudósunk, aki 30 nyelven beszélt és írt, állapította meg a két nyelv rokonságát és számos mongol szóról állapította meg, hogy kiejtésre és jelentésre nézve teljesen megegyeznek a magyar szavakkal.

Fajrokonság a két nép között nincs, közvetlen érintkezés is csak egy volt, a gyászos emlékü tatárjárás 1241-ben. De akkor Batu kán nem nyelvterjesztés végett jött hazánkba. Tehát a legszigorúbb logikával itt sem lehet a két nyelv rokonságára más magyarázat, csak egy harmadik nyelvnek, a sumirnak közvetítése.

Ide iktatom az északi turánok, vagy másként finnugorok nyelvrokonsági kérdését is, amennyiben azok is mongol eredetűek. Ezek a népek a mongol tömbből szakadtak le és vetődtek az északi hidegövbe, ha a régi helyükön az életüket vagy megélhetésüket elháríthatatlan veszély fenyegette.

Az élet számkivetettjei voltak ezek. Létük és életük megmentésére csak egy lehetőség volt, felmenni a senkiföldjére és vállalni az északi hidegöv minden nyomo-

rúságát. Azon a földön ahol most élnek, igazán nem öröm az élet, mert a tél 9-10 hónapig tart és a hőmérő még 60 Celsius fokot is mutat a fagypont alatt. Hajuk, szemük barna vagy fekete színe azt mutatja, hogy őseik valamikor napsugaras tájakon éltek, ahonnan az erősebb népek nyomták őket északabbra, innen pedig az egyéni tragédiák üzték őket a hidegöbve. De mindenüvé magukkal viték faji vonásaikat, amelyek Középázsia mongollakta vidékének lakóival mutatnak rokonságot, nem pedig velünk, magyarokkal.

Ez a megállapításom a finn népre is érvényes, amely a középkoron át igen jelentős változáson ment keresztül a testi alkatát illetőleg a svédekkel való keveredés következtében.

Ennek a magyarázata az, hogy őket már Szent Erik svéd király meghódította a XII. században és a keresztény vallás felvételére kényszerítette. Ettől kezdve egészen 1809-ig egyfolytában svéd uralom alatt éltek. Ekkor pedig orosz iga alá kerültek, mert Napoleon egyszerűen oda ajándékozta őket Sándor cárnak.

A kb. 700 éves svéd uralom alatt sok svéd telepedett le közéjük, de egyenként vagy kisebb rajokban szétosztottan. Így a keveréknép nyelve finn maradt, de a faji jelleg a hosszú együttélés következtében lassan megváltozott, mert a fajta öröklődik, de a nyelv nem.

Ezért a finnek között igen sok magas, szálas és szőke ember található. De ez az embertani keveredés a finnek arcszörzetét bajusz és szakáll növelését csak kis mértékben változtatta meg különösen a haemei típusnál. Ez a mongol visszaütés következménye.

Mongol örökség a nyelvük is, mert ezt is ősi otthonukból vitték magukkal. A magyar nyelvvel annyiban rokonok, amennyiben az a sumir nyelven át a mongol nyelvvel rokonságot mutat. Közvetlen nyelvhatás a ma-

gyarok és az északi turánok nyelve között sohasem volt. Ezt maga a földrajzi helyzet is kizárta. A voguloknak pedig egy török néppel való összeházasítása a leggyatrább mese a népek és nyelvek történetében, amint azt már megcáfолhatatlan érvekkel bizonyítottam.

Az 1930-as évek valamelyikén Tokaj városában akadt valami elintézni valóm. Ott véletlenül összetalálkoztam egy japán képviselő csoporttal, amely vendégségben járt akkor Magyarországon. Magyar vezetőjük nekem régi barátom volt. Természetesen engem is meghívott közéjük. Tolmácsuk egy japán diák volt, aki akkor a budapesti Egyetemre járt. Ettől beszélgetés közben megtudam, hogy Tokaj japánul hegyet, kidudorodást jelent amint a mi nyelvünkben is ugyanez a jelentése a tokának, Az én nevem Nagy, japánul „nagaj”, a „kis” szavunk pedig japánul „chisai”. A japán „turu” magyarul a darumadár neve. A mi mondai turulmadarunk is valószínűleg a daru volt. Azt is mondta, hogy a magyar „Isten” szó hasonlít a japán „Tenno” isten szavukhoz, amelynek jelentése tevő, teremő. Egyéb szövegezéseket is felsorolt azzal a megállapítással, hogy a japán nyelv is éppen olyan ragos, mint a magyar.

Milyen következményt vonhatunk le ebből a tényből? Amit a kínai nyelvrokonságból. Faji rokonság nincs, a két nép közti földrajzi távolság több mint 10 ezer kilométer. Tehát csak egy harmadik nyelv közvetíthette a rokonságot.

Azután, az első világháború után összetalálkoztam Budapesten a Bajkál tó körül lakó kozákok atamanjának, főnökének a fiával, akinek a neve Baljuk Demeter volt. Megkérdeztem tőle, hogy magyarul mit jelent a neve? Azt felelte rá, hogy amit a magyar Balog szó jelent. Nekik is Bál volt az ősi istenük, mielőtt keresztények lettek, a „juk” pedig kozák-török nyelven kez

jelent. A honfoglalók török nyelven pedig a „jog” jelentette a jobbkezet. Ezért alapította Szent László, Szent István jobbkezeének őrzésére a Szentjogi apátságot, amelyből később szentjobbi lett.

Azt is mondta továbbá, hogy a Baljuk szó a testnek egész baloldalát is jelenti és ez az oldal náluk mindig az előkelő volt, mert a baloldalukon van a szív az ősi hitük szerint minden jónak a forrása.

Egy másik kozák társának a neve Bende Ladislav volt. A Bende név a húnoknál és a honfoglaló magyar családoknál is ismert volt. Különben ezek a kozákok azoknak a kazároknak a leszármazói, akik a Don környékén a magyar honfoglaló ősökkel szomszédságban laktak és egy ideig szövetségi viszonyban is voltak.

A MAGYAR NYELV SZLÁV ROKONSÁGA

Letagadhatatlan tény, hogy a magyar nyelvben egy csomó olyan szó van, amelyek szláv szavakkal értelem és kiejtésre nézve is megegyeznek.

A szláv őshaza a Dnyeper és a Visztula felső folyásának környékén alakult ki körülbelül ott, ahol ma a Fehérorosz szocialista állam van.

Úgy a népnek, mint a nyelvnek legnagyobb hányadát árja népek adták, de jelentékeny hányad benne az őseurópai fehér fajta és a sumir telepések hányada is, amely a sumir nyelv elemeit vitte magával. Ez az egyedüli magyarázata a magyar és a szláv nyelvek egyes szókincsbeli egyezésének és különösen annak a ténynek, hogy a magyar nyelvkincsben több az orosz nyelvvel egyező szó mint a szomszédos szláv nyelvekkel, pedig az orosz nyelvvel való érintkezés majdnem teljesen kizárt volt a múltban.

Tehát csak egy harmadik nyelv rokon szavai kerülhettek bele mind a két nyelvbe már az ősi időben.

Emlékeztetem itt újra olvasóimat, hogy a Kaukázus-hegy, a Don, a Dnyeper, a Bug, a Prut, a Dnyeszter, és a Duna folyók neveit a sumir nyelvből elemeztem ki. Ez azt jelenti, hogy az ősi nyelvhatás a sumirból történt, mert ezeknek a folyóknak a környékén már az ősidőben sumir földművelő népelemek laktak. Ezeknek a folyóknak az alsó folyása környéke és a Fekete tenger északi partvidéke nagyon termékeny és csapadékdús terület volt. Azonkívül pedig Mezopotámiában

az asszírok által viselt és állandóvá tett népi rtó háborúk elöl menekülő lakosságnak az egyik első és veszélytelen állomása ez a föld volt.

Kr. e. az V. században ezen a területen, amint azt bőven megírta Herodotos (484-425 Kr. e.) az ázsiai füves puszták lovasnépeit, a szkithákat találjuk különböző neveken a mai Erdélytől egészen a Káspi-tengerig.

Mi történhetett a szkithák rajzásakor az addig ott lakó őstelepésekkel? Egy részük a védhető tengerparti részen épített és falakkal körülvett városokban megtudta magát védeni s a keletrómai birodalom védelme alá helyezkedett, másrésze pedig az említett folyók völgyein északra húzódott a hegyes és erdős vidékre, amely kiesett a hadak útjából. Ott pedig összekeveredett a már kialakulóban levő szláv népekkel.

Hogy ez a megállapításom nem fantázia, felhívom a kritikusok figyelmét arra a tényre, hogy ott a Visztula jobboldali mellékfolyójának a neve szintén Búg s e terület felső határának folyóját pedig Dünának hívják, amelynek neve csak dialektusban különbözik a mi Dúnánk nevétől.

De magának a Visztulának a neve sem magyarázható meg egy szláv nyelvből sem, ellenben a sumir „biz” magyarul — víz — szóval e folyó nevének első tagja megegyezik, a „tula” pedig azonos a sumir — talu — és az ebből származó magyar „tál” szóval vagyis Visztula sumir és magyar nyelven vizes tálat, azaz víztartó edényt jelent.

Hogy e folyónak az ősi neve Víztula volt, bizonyítja az a nyelvtani törvény, hogy a nehezebben kiejthető szavak idővel könnyebb kiejtésűvé alakulnak. Víztulát a nyelvszerkezet három nehéz mozdulattal alakítja ki, Visztulánál pedig a szótagok szinte egybefolynak.

Vagy lehet-e véletlen, hogy e vizes tál értelmű folyó-

nak a partján van egy ősi város, amelyik nevének jelentését egyik szláv nyelvből sem lehet megmagyarázni, hanem szintén csak a sumirból és a magyarból. Varsó ez, a lengyelek későbbi fővárosa. Elemmezve: „Vár-so” sumir és magyar nyelven annyit jelent mint vár víz, vagyis vízvár, vizesvár, mert mellette folyik a Víz-tula, a vizes tál. A magyar szavak közül pedig a tarsó (helytelenül tarsoly) a korsó, a sótár (sajtár) szavunkkal rokon. De teljesen megegyezik a mi varsa szavunkkal, amely szintén vizi rekeszt, vizi várat jelent.

Erre a nyelvészeti kitérésre azért volt szükség, hogy olvasóim szilárd meggyőződést szerezzenek affelől, hogy magyar szavaknak szláv szavakkal való egyezése esetén nem mi vagyunk a kölcsönvevők, mint ahogyan eddigi nyelvészeink és historikusaink egész kara zengte, hanem a világ minden része felé szétszórodott sumir ősök nyelvéből kerültek a mi nyelvi örökségünkkel egyező értelmű szavak olyan nyelvekbe is, amelyek sem a nyelv-szerkezetére, sem a szókincs egyezése tekintetében nem rokonaink.

Más kielégítő magyarázat erre nézve nincs, nem is lehet. Viszont ez az egyedüli elfogadható magyarázat, de egyuttal letagadhatatlan bizonyíték arra, hogy annak a közvetítő nyelvnek — a sumirnak — valamikor tökéletesen egyeznie kellett a mi nyelvünk ősével.

Azért hangsúlyozom, hogy az ősével, mert az emberi nyelvnek éppúgy mint magának az életnek legfőbb törvénye az állandó fejlődés, másszóval a változás. Így a mi magyar nyelvünk mint fejlettebb emberi nyelv már sem hangtanilag, sem szerkezetére nézve nem azonos a rég kihalt és így fejlődésében megakadt ősi sumir nyelvvel.

De a rokonság, még pedig az egyenes ági, ősi leszármazási rokonság vitathatatlan.

Még csak a jóval fiatalabb halotti beszéddel sem

egyezik a mi mai nyelvünk, mert nem azt mondjuk már, hogy „vogymük” és „ösmüket”, hanem vagyunk és ösünket. Hát akkor hogy egyezhetnénk teljesen a 4-5000 évvel ezelőtt beszélt sumir nyelvvel?

Azonban a sumir nyelvvel való mai rokonsági foka nyelvünknek is elég ahhoz, hogy a sumir eredetű szavainkat meg tudjuk különböztetni a szláv szavaktól.

Például, a nádor, bán, és ispán szavainkat az összes nyelvészeink és historikusaink a szláv nyelvből származtatják. Pedig a nádor szó e sumir szavakból származik: „nad” a mi mai nyelvünkön annyi mint — nagy — és „ur” vagyis — nagyúr — a mai nyelvünkön, de hangtanilag megmaradt még a sumiros szóalakban.

Itt fel kell hívnom olvasóim figyelmét egy hajdúmegyei községnek, Nádudvarnak a nevére. Ennek helyes kiejelmezése nem nádból való udvar, hanem a sumir „nad” mai nyelvünkön — nagy udvar — . Hogy az udvar szavunk sumir származása, már kielemeztem.

Ez a szó területi fogalmat tartalmaz, így lehet nagy, vagy kis udvar, első vagy hátsó udvar, de nádból való udvar vagy olyan, amelyen nád terem, nem lehet. Tehát Nádudvar még ma is hirdeti tiszta sumir származását a nádor szóval együtt.

A „bán” szavunk sumir alakja „banu”, mai nyelvünkön annyit jelent mint valamit csinálni, gondozni, igazgatni, kormányozni. Ebben a jelentésben került a sumir nyelvből az asszírba még pedig Assurbanipál asszír király nevébe. Ez elemezve „Assur-banu-apal” annyit jelent, hogy Assur isten banná nevezett, vagyis Assur tett uralkodóvá.

A mai nyelvünkben is megvan e fogalom, jól vagy rosszul bánni valakivel vagy valamivel, jól vagy rosszul gondozni valakit vagy valamit. A középkorban például bán volt Horvátország és Tótország kormány-

zója. A kisebb területek gondozóját például egy várét, vagy gazdaságét pedig isbánnak-ispánnak nevezték.

Ezek a címek és nevek az őstelepes nép nyelvéből kerültek át a mai nyelvünkbe, illetve maradtak meg abban az ősi időtől a mai napig. Már az ősnyelv nevezte nagyúrnak — nadurnak — és nagyasszonynak a fellette uralkodó személyeket.

Lehet, hogy a szlávok a „pán” szót a sumir „bán”-ból vették át, mert hangfejlődésileg a „pán” könnyebb kiejtésű, tehát újabb szó mint a bán. De nekünk nem volt erre szükségünk, mert az őstelepecsek megtartották és állandóan használták az ősi sumir szavakat.

Az érsek szavunk sem szláv mint ahogy nyelvészeink hirdetik, hanem e sumir szavakból származik: uru-suk, ör-sok, tehát öre, felügyelője, vezetője soknak.

Folytathatnám ezt a nyelvészkedést még tovább is annak bizonyítására, hogyan alakult ki a mi ősi nyelvünk ősi népünkkel együtt, de azt hiszem, hogy az elfogulatlan olvasót már eddig is meg tudtam győzni megállapításaim igazságáról. Az elfogult embert meggyőzni pedig sokszor nagyon nehéz, vagy lehetetlen.

Azonban hozzájuk is szólok még az alábbiakban s siker reményében, mert az is nagyon elterjedt irodalmi berkeinkben, hogy a magyar kereszténység szláv eredetű nagyobb részben az őslakósággal együtt.

Pauler Gyula a magyar történelem volt egyetemi tanára például „A Magyar Nemzet Története Szent Istvánig” című művének a 29. oldalán azt írta, hogy „A lakosság legnagyobb része mégis szláv volt, szlovén itt is úgy mint a Duna balpartján a Kárpátoktól délre és nyugatra. Azután azt is írta: „Amellett, hogy a kereszténységhez az első alapot a szlávok rakták le, az egyetlen malaszt szó többet bizonyít mint száz püspök, apát, kanonok, monostor és más efféle szó ellene.”

Vámbéri Armin pedig „A magyarság keletkezése és gyarapodása” című művének 256. oldalán ezeket mondta: „A népesség nagy többsége Szent István idejében a szláv nemzetiséghez tartozott. Sőt aligha tévedünk, ha feltesszük, hogy Magyarország lakóinak 80 százaléka volt szláv és csak 20 százaléka volt uralaljtáji.”

Ezekkel a főlényes kijelentésekkel szemben mi az igazság? Először is, ha Szent István korában a lakosság 80 százaléka Magyarországon szláv lett volna, akkor ez a túlnyomó szláv többség néhány évszázadon belül elnyelte volna a magyarságot. Ezt a tényt történeti adatokkal igazolva már kifejtettem.

Ami pedig a magyar kereszténység szláv eredetét illeti arra vonatkozólag szintén bő adattal és bizonyítékkal szolgálók.

Dr. Czermann Antal írt egy kis könyvet a szirmiumi vértanukról. Ebben 206 olyan keresztény vértanunak van a neve felsorolva, akik Szirmiumban, déli Pannónia fővárosában, Kr. u. a II. és III. században haltak meg hitükért. Ezek nagyobb részt a keresztények vezető emberei voltak, mert a rómaiak elsősorban a vezetőket szedték össze. Ebből a számból már joggal következtethetünk arra a tényre, hogy Pannoniában a II. és III. században elég nagy számú kereszténység élt. Nagy Konstantin császár Pannoniából indult el keresztény légioíval a kereszténység felszabadítására 312-ben Kr. u.

Az illirikumi római tartomány keresztény püspökei ugyancsak Szirmiumban, 326-ban egyházi zsinatot tartottak és ezen jelen volt többek közt a mursai, a mai eszéki püspök, a sziszeki és a szabáriai is, akit Mogasiusnak neveztek. Ha ebből a névből a latin „ius” képzőt elhagyjuk, lesz belőle „mogas” vagyis magas. Ezt a szót pedig semmilyen más nyelvből nem lehet kielemez-

ni csak a sumirból és a magyarból. A sumir „mag” magyarul magast jelent. Tehát ennek a magasnak nevezett püspöknek a nevét a hívei megértették, aki a magyar honfoglalás előtt 570 évvel már a későbbi Szombathelynek, akkori néven Szabáriának volt a püspöke és a nevének a mai nyelvünkben van jelentése és értelme.

Ebből pedig következik, hogy Szabáriának a lakói már akkor azt a nyelvet beszélték, amelyet mi ma is beszélünk s amelyben a magas szónak a jelentése ma is megvan. Különben Szabáriának a nevét már a sumir nyelvvel kapcsolatban kielemeztem és az magyarul nem pedig szlávul sáros helyet jelent.

Azután Székesfehérvártól délre Tác sz község határához tartozó Fővénypusztán egy három hajós keresztény templom alapjaira bukkantak. Magam is megnéztem. Megállapítottam, hogy a rómaiak idejében Herkuliának, Herkules városának volt püspöki temploma. Méreteire nézve nagyobbnak találtam mint a Szent Istvántól Székesfehérvárott alapított bazilikáét.

Dr. Marosi Arnolddtól a székesfehérvári múzeum akkori igazgatójától arról is értesültem, hogy azokat a romokat több külföldi szaktudós is meglátogatta, köztük Dr. Egger Rudolf a bécsi egyetemen a régészet professzora is, aki a háromhajós Bazilika középső hajójáról azt állapította meg, hogy már a III. században megvolt. Ilyen nagy méretű bazilikát nem néhány ember építhetett, hanem csak egy nagyszámu gyülekezet. Tehát ott és a környéken is sok keresztény hívőnek kellett lenni már akkor.

Pécssett a IV. századból van egy katakombának nevezett téglából rakott sírkamra, amelyen Krisztus névbetűje, monogramma látható, tehát a lakója keresztény volt, valószínűleg a püspök. Különben Pécsnek a neve

már a IV. században az volt, hogy „Ad Quinque Bazilikas” azaz öt templomu város. Ahol pedig egy városban 5 keresztény bazilikára volt szükség, ott sok keresztény embernek kellett laknia. Sőt valószínűleg az összlakosság keresztény volt már, mert ha jól emlékszem, ma sincs Pécsett öt keresztény templomnál több.

De ugyancsak a IV. századból való az ószönyi püspöksír is, amelyet 1957-ben találtak meg az új kőolajfinomító építéskor egy Valérius nevű pap kősírával együtt. A szakemberek megállapítása szerint a püspök teteme körülbelül a 300^é év körül kerülhetett a sírjába. De találtak ott jóval idősebb keresztény sírokat is. *Vék*

Tehát ez a keresztény temető azt bizonyítja, hogy a kereszténység mint világtörténelmi nagy mozgalom elég korán elterjedt Pannonia egész földjén. De azt feltétlenül bizonyítja, hogy nem Szent István német papjai terjesztették el Magyarországon először a kereszténységet mint ahogyan a hivatalos egyháztörténelem még ma is tartja.

A kereszténység a következő évszázadokban még inkább elterjedt az egész Kárpátmedencének a legeldugottabb részein is, mert a kereszténység hajtóereje az emberiség ősi vágyának, az egyenlőségnek a teljesülése volt.

Tanu erre a bódvaparti Szalonna község református temploma, amely megvolt már a honfoglalás előtt, tehát jóval a reformáció előtt is mint katolikus templom. Kutató utjaim egyikén vetődtem oda s gyönyörű freskó képeket találtam a templom falán a IX. század elejéről. Kisázsiai Szent Margit vértanúságának jeleit ábrázolják ezek a képek. Ha annak idején ennek az eldugott kis falunak keresztény temploma volt, hozzá nem is akármilyen, akkor a Kárpátmedence forgal-

masabb és gazdagabb vidéken mennyi ilyen templomnak kellett lenni, amelyek azonban a hadak útjába esvén nem maradtak meg.

Sőt abban az időben nemcsak az ősi nép volt már keresztény, hanem az új hódítók is. Mikor a veszprémi múzeum leletanyagát tanulmányoztam, arra kértem annak akkori igazgatóját Réh Gyulát, hogy mutasson olyan avar sírleletet a VIII. századból, amelyről bebizonyítható, hogy annak tulajdonosa keresztény volt. Meglepődött, de azután mosolyogva vezetett egy üvegszekrényhez, amelyben egy gazdag avar nő sírleletei voltak. A jellegzetes avar nyakfűzére ott csillogott egy görög egyenlőszáru aranykereszt.

Azért kértem adatot a VIII. századból, mert akkor az avarok még külső kényszer nélkül lettek keresztények. A IX. század elején Nagy Károly frank császár által megtört és legyőzött avarok békefeltételeinek egyik szakasza az volt, hogy felveszik a nyugati kereszténységet, amelynek a feje a római pápa volt.

De nézzük meg szakszerűen, hogy mit mondanak a keresztény vallás műszavai arra vonatkozóan, hogy melyik nyelv volt a magyar kereszténység oltárnyelve, vagyis melyik nép volt keresztény már a korai középkorban a kárpátmedencei Magyarország területén.

Keresztény magyar műszavak: Atyaisten, anyaszentegyház, anyaegyház, fiókegyház, apát, apáca, áhitat, ájtatosság, áldozás, átváltoztatás, átlényegülés, áldás, ármány, alamizna, egyházi átok, kiátkozás.

Bűn, bűnhődés, bűnbocsánat, bocsánatos bűn, búcsu, búcsujárás, búcsus, bűnbánat, búcsufia, böjt, böjtölés, bérnálás, Boldogasszony, kis Boldogasszony, bálvány, bálványimádás.

Csoda, csodatevél, csodatevő, csodálatos, csuha, ereklje, egyház, egyházfi, egyházatya, erkölcs, egyházi

rend, elkárhozás, égi boldogság, eretnek, erény, érdem, érsek, eredendő bűn, Élőisten, Jóisten, Fiúisten, felekezet, feloldozás, feltámadás, gyónás, gyülekezet, gyertyaszentelő, főbűn, fogadalom, hamvazás, hamvazó szerda, hit, hitvallás, hitélet, hívő, hiszekegy, hitetlen, hit-tan.

Házasság, harang harangozó, húshagyókedd, husvét, halálos bűn, hajnali mise, halotti szentség, Isten, istenháza, istentisztelet, istenfélelem, istenfélő, ima, imád-ság, imádkozás, imaóra, irástudó, Istenfia, Isten báránya, Isten anyja, kínszenvedés, kegyelem, kegyhely, kegyur, kegytárgy, kehely.

Lélek, lelkész, lelkiatya, lelkipásztor, lelkiismeret, lelkiismeret vizsgálat, lelki gyakorlat, megváltó, megváltás, mennyország, miatyánk, megtestesülés, mennyég, mennybemenetel, megtérés, nagyhét, nagypéntek, nagyszombat, nagyasszony, oltár, oltári szentség, oltárkő, ószövetség, ördög, örökkévalóság, örök világosság, örök boldogság, öröküdvösség, örökimádás, őrangyal, pap, papság, pápa, pokol, örökítélet, örökkárhozat, rózsafüzér, szent, szentírás, szentlélek, szentháromság, szentegyház, szentek egyessége, szentbeszéd, szentség, szentségimádás, szentségtörés, szószék, szentségtartó, szentlélek, szerzet, szerzeles, szertartás, szenteltvíz, Szűzmária, szentkép, szentelés szentléavatás, teremő, teremés, teremtmény, tízparancsolat, tisztítóhely, tanítvány, tisztelendő, tiszteletes, úrangyala, úrvacsora, utolsókenet, újszövetség, ünnep, üdvözítő, üdvösség, utolsó ítélet, utolsó vacsora, üdvözlégy Mária, vallás. vértanú, vétek, vegyes-házasság, virágvasárnap, zárda, zarándok, zarándoklás.

Görög műszavak: chatedra (szószék), chatedrális (fő-templom), Krisztus (Christos —felkent), kereszt (Krisztusfa), keresztség (Krisztushoz csatlakozás), keresztény

(Krisztus hívő), Biblia (biblos — könyv), zsoltár (psalterion — ének), deák (diakon), parokia (parokia — lakhely), bazilika (királyi épület), liturgia (szertartás), litánia (imádkozás), ceremónia (cheironomia — kéztörvénye), zsolozsma (buzgalom), presbiter (öreg vagy felszentelt pap), kanonok (szabályszerint élő), püspök (episkopos — felügyelő), angyal (angelos — hírnök), chrizma (olajkenőcs), kireeleison (kürie eleison — Uram irgalmazz), katekizmus (katachizmos — tankönyv), evangélium (euangelion — jóhír), teologia (Theologia — isteni tan), monostor (monasterion — külön szobás épület), hierarkia (szent uralom), dogma (tanítás), anathéma (átok), zsinat (sünodos — összejövétel), eklesia (gyülekezet) katakomba (fekvőhely), apostol (küldött), paradicsom (paradeisos — isteni lak), pünkösöd (pentekostes — ötvenednap i ünnep), fele (filos — kedves), arkangyal (archangelos — főangyal), páter (páter — atya), sátán (satanus — gyűlölködő).

Latin műszavak: Templum (templom), káptalan (capitulum — főtestület), frater (testvér), patronus (pártfogó), plébános (népgondozó), pásztor (örzö), káplán (kapellanus — kápolna gondozó), mester (magiszter — tanító), prépost (prepositus — előre helyezett), kálvária (koponyahely, temető), kolostor (klastrum — zárda), cella (szoba), mise (missa — elküldés), missionárius (küldött), ministrans — felszolgáló), ostya (hostia — áldozat), sekrestye (szakrisztia — szenthely), stáció (álmás), oltár (altária — magas hely), pogány (paganus — falusi), prédikáció (előadás), testamentum (bizonyíték), kántor (énekes), penitencia (bánat).

Szláv műszavak: malaszt (milost — kegyelem), vecsernye (vecser — esti ájtatóság), barát (szerzetes) és felebarát — kedves barát.

Miért dolgoztam fel ezt a kérdést ily részletes pon-

tossággal? Mert a számok erejével akartam véglegesen megcáfolni Paulernek meg a követőinek nagyhangú, de üres állításait a magyar kereszténység elterjedéséről.

Hogy viszonylik tehát Pauler merész kijelentése az igazsághoz? Amint 4 viszonylik a 193-hoz, mert a magyar műszavak száma 193, a szláv műszavaké pedig 4, a görög 38, a latin 24.

Ezt az igazságot egy kötetnyi betűvel sem tudnám hatásosabban bizonyítani.

De mit bizonyítanak a magyar műszavak? Azt, hogy azokat a mi mai magyar nyelvünkön beszélő ember mind megérti, mert azok magyar szavak. De hogy lehet ez, mikor azok az egyházi műkifejezések már Kr. u. a II. és III. századtól kezdve keletkeztek s a VI., VII. században körülbelül már mind megvoltak.

Hogy lehetett ez, mikor a magyar honfoglalás Kr. u. a 896. évben fejeződött be? Úgy, hogy a mai magyar nyelvet nem Árpád hódító katonanépe vitte a Kárpát-medencébe, hanem az őstelepes nép, amelyet Árpád hadai már ott találtak és meghódítottak.

Azokat a magyar keresztény műszavakat csak a mai magyar nyelven beszélő ősi nép nevezhette el. Erre más értelmes magyarázat nincs. A keresztény vallás az őstelepes népé volt s Árpád török nyelvű hódító népe körülbelül az őstelepesek nyelvével együtt vette fel a keresztény vallást is. Így lassan ők is keresztények lettek. De mint a történelem bizonyítja a honfoglalók utódai még I. Endre (1047-1060) alatt is fellázadtak az új hit ellen.

HALOTTI BESZÉD

A legrégibb magyar nyelvelmének szokták úgy a történészek mint a nyelvészek minősíteni. Pedig keresztény szertartási szöveg lévén a kereszténységnél idősebb nem lehet. Viszont e műben a kereszténység keletkezése előtti időből már számos magyar helynevet soroltam fel, amelyek neve tehát több ezer évvel idősebb a halotti beszéd szövegénél.

De mindenesetre a legrégibb magyar nyelvű keresztény szertartású szöveg, amelyet a pap a hívők jelenlétében olvasott fel egy szertartás-könyvből a halott koporsójánál, a gyászházban megjelent gyászolók előtt.

Nem alkalmi beszéd volt tehát, amelynek szövege minden halottnál változott, hanem a szertartáskönyvbe volt bekötve, beleszövegezve, mert a temetés éppolyan egyházi szertartás volt akkor mint a keresztelés, a bér-málás, vagy az esketés.

Melyik szertartáshoz tartozott? Az ősi magyarnyelvű keresztény szertartáshoz a keleti, vagy görög-egyház bevezetett szokása szerint. Ebben az egyházban tudniillik a szertartások nyelve teljesen megegyezett az illető nép nyelvével. Szóval a nép nyelve egyuttal oltárnyelv is volt.

Ezzel szemben a nyugati, vagy római egyháznál minden nyelvű nép részére csak egy szertartási nyelv volt: a latin. Itt nem volt fontos, hogy a nép megérti-e és lelkileg épül-e vagy nevelődik-e. A fontos itt az egyház

parancsainak a megtartása, a mindenkire kötelező vasárnapi misehallgatás volt. Hogy ebből megértett-e valaki mit a törődött. Míg végre majdnem 2000 év múlva akadt egy intelligens, bölcs pápa, VI. Pál, aki ezt a kiabáló értelmetlenséget megszüntette s minden nép nyelvét oltárnyelvé tette meg a nyugati egyházban is.

Ha tehát a Halotti Beszéd szövege nem a nyugati, hanem a keleti egyház szertartásából való, akkor az idősebb Szent István koránál, mert ennek uralkodása idején jött a nyugati, vagyis a latin szertartási nyelv használatba, amely a régit, a nép nyelvén valót kiírtotta.

De hogy Szent István előtt melyik évszázadból való ez a magyar nyelvű beszéd, azt eldönteni már nyelvészeti alapon nem lehet. Mindenesetre nagyon régi, mert a „homu” és „eleve” szók még tiszta sumir jellegűek. A „homu” a sumir nyelvben, amint azt kielemeztem, elégett fát jelentett, az „Eleve” pedig Élő Istent, aki életet adott minden teremtménynek, mert ő volt az élet forrása és teremtője.

De a vogulisták közül valaki kitalálta, hogy „eleve” annyit jelent mint „kezdetben” s azóta ezt így magyarázzák még ma is tudós, tanult emberek nem törődve azzal az elemi igazsággal sem, hogyha „eleve” abban a mondatban időhatározó, akkor annak a mondatnak nincs alanya. Pedig éppen Szinnyei József, a nagy vogulista egyetemi tanár írt egy magyar nyelvtant, amelyben az a határozott megállapítás van, hogy minden mondatban kell lenni alanynak és állítmánynak, mert nélkülik nincs mondat.

A Halotti Beszéd szerkesztője írástudó ember volt, ő Elévét tette meg a mondat alanyává, aki teremtette Ádámot. De ha teremtett, akkor Istennek kellett lennie. Az is volt Csakhogy a nevét nem a leírt betűk szerint kell kiejteni, hanem a régi diplomatikai írásmód szerint.

E sorok írója annak idején sok ezer ilyen diplomát, oklevelet olvasott el az Árpádkorból, tehát némi fogalmának és tapasztalatának kell lenni az oklevelekben előforduló szavak helyes olvasásához, bár az oklevél-írókat abban az időben semmiféle helyesírási szabály nem kötötte, mert ilyen akkor nem is volt. Hozzá latin betűkkel kellett nekik leírniuk olyan magyar hangokat, amilyenekre a latin abc-ben nem volt írásjel. Ilyen volt például az „ö” betű is. Az egyik árpádkori oklevél (Fej. IV. 2. 488.) Ökörd község nevét Vkvrd-nek írja, vagyis az „ö” betűt „v” betűvel jelöli, helyettesíti. Egy másik oklevél (Fej. V. 1. 49.) meg Ölbő-szigetét Ilbeunak, egy harmadik (HO. V. 26) Lő nevű falut Luewnnek írja stb.

Elevét sem szabad úgy olvasni, ahogy írva van, hanem úgy ahogy az oklevelek olvasásából szerzett gyakorlat helyesen mutatja. E szerint az „eve” betűcsoportnak a régi írásmódban az „ö” hang felelt meg a kiejtésben. Így tehát a teremtetést végző Eleve helyes kiejtése Élő. De így már az Eleve szónak értelme is van, mert az élni igének melléknévi igeneve az élő szóalak.

Az Eleve így az élet, élés, élmény élénk, élvezet, élelem, eleség, eleven szavak rokonságába tartozik és nem azonosítható tehát a „kezdet” szóval, amit a vogulisták minden nyelvészeti alap nélkül találtak ki és a nyelvészeti törvény ellenére minősítettek „kezdet”-nek, amely ezt a fogalmat a magyar nyelvben sohasem képviselte, ma sem képviseli.

Tehát ez olyan nagyfoku csűrés-csavarás, amely példa nélkül áll a nyelvek történetében. És hány egyetemi tanár, tudományos-akadémiai tag hirdette valónak. De ha a paptudósok nem figyeltek Jézus utolsó sóhajára a Keresztfán, amikor azt kiáltotta: „Éli, Éli lamma sabaktani?” Élem, Élem, miért hagytál el engem? Jézus

ezt a szót arámi nyelven mondta, amelyben a szóhoz ragasztott „i” betű birtokragot jelentett. Azért helyesen fordítottam „Élem”-re, amely megfelel a magyar Élőnek.

Tehát a teremtőistent Jézus is Élnek vagyis Élőnek mondta, ahogyan abban az időben a Mezopotámia környékén lakó minden nép nevezte a sumirok nyelvhasználatként.

A jogász tudósoknak azonban eszébe kellett volna jutni legalább annak, hogy a legutóbbi időig a bíróságok a tanukat vallomásukra megeskették, még pedig az Élőistenre, hogy igazat mondtak. „Esküszöm az Élőistenre, hogy tanuvallomásomban igazat mondtam”. Ez volt az eskü szövege.

Ki volt ez az Élőisten? A sumirok életet-adó teremtő Istene, aki a világot teremtette, aki a Halotti Beszéd világos és félre nem érthető szavai szerint is mennyi malasztban teremtette Ádámot, az első embert és belehelyezte azt a Paradicsomba, a Paradeisosba, az isteneknek való honba.

Ez az Élő nevű isten került a sumirokkal szomszédos népek vallásába, az arabokéba Allah néven, a szírek, feníciaiak, káldok, arámiak nyelvébe Él néven, a zsidókéba pedig Elohim néven. Kétségtelen, hogy ez a név a magyar élőhím szónak a mása.

Ez a név változott egyes népeknél Bél, vagy Bál alakká később. A mi őstelepes sumir őseink egy része Él, Élő alakban tartotta meg a nevét, egy része pedig Bél, vagy Bál szóalakban. E sorok írója 58 Bél, vagy Bál nevű helynevünket kutatta fel.

Az Élő szóalak azonban nem jelzője volt az Isten szónak, mert még a legelmaradottabb népeknél is az Isten örökéletű volt.

Ezek tehát tények és nemcsak vélemények, vagy elképzelések.

De igenis képzelet a Halotti Beszéd Elevé-jét, Élő-jét „kezdetben” jelentésű szónak állítani s a szó isteni jelentését pedig elsikkasztani.

Honnan került elő a Halotti Beszéd szövege? A Pray György historikusunkról elnevezett „Pray kodex” táblájából. Mi volt ez? Egy latinnyelvű szertartáskönyv 1220-ból, amelynek a táblájából fejtették ki azt a hártyalapot, amelyre a Halotti Beszéd írva volt. A kodex fatáblája és a külső, bőrből lévő fedélboríték közt volt.

Hogyan kerülhetett oda? Csak úgy, hogy a kódexet bekötő barát odatette tömítőanyagnak.

De hogy lehetett egy értékes szertartáskönyv egyik lapja értéktelen tömítőanyag? Mert az egész szertartáskönyv is az lett. Tudniillik ezt a régi nemzeti nyelvű szertartás könyvet egy új, a latin nyelvű szertartás kiírtásra ítélte. Tehát tisztára véletlenül maradt fenn ez a latinnyelvű szertartás könyvnél idősebb magyar nyelvű szertartás könyvnek egy lapja.

Hogy itt olvasóim a politikai háttérrel is tiszta képet alkothassanak, egy kicsit bővebben kell felvázolnom e kornak, úgy egyházpolitikai mint civilpolitikai hátterét.

A nyugati római birodalom 476-ban szűnt meg úgy, hogy az utolsó császárt Romulus Augustulust a germán testőrségének a parancsnoka, Odoacer egy fényűző és kényelmes helyen, valamikor a dúsgazdag Lucullusok palotájában őrizet alá vetette, a hatalmat germán katonaságával megosztva magának szerezte meg. A császári koronázási ékszereket pedig elküldte Konstantinápolyba, a keletrómai császárnak.

De nem sokáig élvezhette hatalmát, mert őt egy másik germán törzsfőnök, a keleti gótok Theodorich nevű

uralkodója nemcsak hatalmától, hanem életétől is megfosztotta. Ezt meg egy harmadik germán törzsfőnök, a lombardoké üzte el. Ezekből pedig egy negyedik germán törzsfőnök, a frankoké vette át a hatalmat.

Ebből a germán törzsből származott később egy Károly nevű frank király, akit a történelem Nagynak nevez s aki egész Nyugateurópát meghódította. Éppazért neki már kicsi lett a királyi cím, tehát császár akart lenni, még pedig római császár.

Ez azonban csak úgy lehetett volna, ha egy tényleges római császár adja neki a császári címet, amint adták azt a régi római császárok az utódaiknak és a társ-császáraiknak is, mert császári címet is csak az adhatott, akinek magának is volt. Ilyen pedig akkor csak egy volt: a keletrómai császár, aki Konstantinápolyban székelte.

Ettől kérte tehát a császári címet egy császári hercegnő kezével Nagy Károly, de a gügös római császár a még névtelen germán főnököt elutasította.

Erre az a pápához fordult kérésével és III. Leó római pápa a 799. év karácsony éjjelén Rómában római császárrá koronázta, bár erre semmiféle törvényes jogcíme nem volt. De ez nem is volt fontos, mert a tény volt a fontos. Ki mert akkor a jogcím hatályosságában kételkedni?

Természetes az is, hogy a mélyen megalázott Nagy Károly a keletrómai császártól kapott sértést mielőbb megakarta bosszulni.

Azért először is a szomszédságába akart kerülni, hogy a hatalmát neki megmutassa. De terjeszkedésének útjában állott egy erős katonaállam az avaroké, akik a konstantinápolyi császárral barátságos politikát folytattak s jórészen keresztények is voltak, még pedig

a keleti egyház tagjai, miként az általuk meghódított ősi nép is a Kárpátmedencében.

A háboru részleteire nem térek ki, csak idézem Nagy Károly életírójának, Eginhardnak idevonatkozó feljegyzéseit: „E háborut a legnagyobb erőfeszítéssel és ügyességgel folytatták és mégis nyolc évig tartott. A most elpusztult Pannonia tövig lerombolt királyi székhelyével világosan bizonyítja a csaták számát és az ott kiomlott vér nagy mennyiségét. A hún-nemesség mind egy szálig elesett, dicsősége elenyészett és kincsei prédára jutottak. Emberemlékezet óta nem volt háboru, amelyben a frankok annyira meggazdagodtak, eddigelé ugyan is szegények voltak.”

Emlékeztetem itt olvasóimat arra, hogy azon a helyen, ahol az avarok fővárosa volt egykor, ott egy Föveny nevű pusztá van ma, ahol egy háromhajós keresztény bazilika fundamentumára találtak a régészek. A keresztény frankok tehát még a templomot is tövig lerombolták, mert az nem olyan egyházé, a latiné volt, mint az övék, hanem olyané, amelyben a nép nyelvén dicsérték az Urat s amely egyházilag a konstantinápolyi patriarchátushoz és nem a római pápa uralma alá tartozott.

A frank hadsereg mielőtt az avar határt átlépte volna, három napig böjtölt és imádkozott, de ez a vallásos képmutatás csak álarc volt, mert nem gátolta meg őket nemcsak kereszténytelen, hanem embertelen pusztításuk és rablásuk véghezvitelében sem.

Avarország szétesett. Hiába telepítette az avar hadvezetőség Pannonia elveszte után ennek nyugati védőit, a szék-eli katonanépet az erdő-eli, erdélyi átjárókhoz, a bolgárok a frank biztatására megszállták a Kárpátmedencének az egész területét a Dunavonalaig és nem véletlen, hogy a bolgárok 814-ben már az avar katona-

sággal is megerősödve a keletrómai császárságot támadták meg.

De az sem véletlen, hogy a keletrómai császár a bolgárok háta mögötti Etelközben lakó magyar ősökkel szövetkezett. Az sem véletlen, hogy a magyarság a honfoglalás fegyveres tényét, vállalkozását 894-ben a keletrómai császár szövetségében kezdte meg és hajtotta végre.

Az anyaországban megvert és így lekötött bolgár hadsereg nem volt képes segítségére menni a Kárpát-medencei bolgár hadseregnek. Így került az egész Kárpátmedence a honfoglaló magyarság birtokába 896-ban.

Az sem véletlen, amit Skylitzes görög történetíró jegyzett fel, hogy 943-ban három magyar vezető egyéniség: egy Árpádházi herceg, Termacs, a fejedelem után rangban a második vezető ember, a Gyula, és a harmadik Bülesu, a horka (charcha) Konstantinápolyban megkeresztelkedtek, a császár volt a keresztapjuk és mindegyikük a legnagyobb római kitüntetést, a patriciusi címet kapta. De csak a vak nem látna összefüggést e kitüntetés és ama tény között, hogy 954-ben és 55-ben a német császár elleni támadást Bülesu, mint fővezér vezette.

Bár ez utóbbi hadi vállalkozás magyar vereséggel és német győzelemmel végződött, de e hadi siker a császár megítélésében is csak taktikai győzelem volt. Azért nem rohanta le győztes hadával Magyarországot. Ellenben diplomáciai úton akarta először a két császári ház közötti feszültséget megoldani s utána egyesült erővel törni a magyarságra.

Hosszas előkészítés után rokoni, tehát szűkebb körű baráti viszonyt teremtett a konstantinápolyi császárral. Fia — egy év múlva utóda — II. Ottó 972-ben házasságra lépett Theofánia görög császári hercegnővel.

Ugyanebben az esztendőben ő maga visszaállította Ostmarkot, a mai Ausztriát, amelyet a magyarok a németek felett aratott 907. évi döntő győzelem után az Ennsig megszálltak. A németek tehát a Lajtnál álltak, az Aldunánál pedig a rokon görög császár, a bolgár-ölő Vazul, a bolgároktól elfoglalta Bolgárfehérvárt, a mai Belgrádot.

A két császári ház rokoni összeköttetése politikai nyelven annyit jelentett, hogy a Dunamedence kérdését közös egyetértéssel fogják rendezni és érdekeik szerint megoldani.

972-ben került a magyar fejedelmi székbe Géza, a későbbi Szent István atyja, aki pontosan le tudta mérni az új politikai helyzet kihatását a magyarság jövőre sorsára. Az első lépése az volt, hogy 973 húsvét napján, amikor Nagy Ottó nyugatrómai, vagyis német császár dicsősége tetőfokán, Quedlinburgban a birodalmi gyűlésen ünnepeltette magát, a keletrómai császár, a francia király, az összes germán hercegek és a szláv királyok között megjelent egy tizenkét tagból álló magyar küldöttség is, baráti szerződést kínálva a németeknek. A német krónikáiról szerint nagy feltűnést keltett a tizenkét nagyszakállú magyar úr megjelenése.

Ennek a baráti közeledésnek egyik eredménye lett a német asszony-feleség István trónörökös részére. Gizella a császár unokahúga, vagyis a testvéröccsének, Henrik bajor hercegnek a leánya volt, akinek fiú testvére II. Henrik néven már 1002-ben német császár lett.

Sorsdöntő a magyar külpolitikában az volt, hogy a magyar nemzet, illetve a magyar uralkodóház véglegesen kelet vagy nyugat felé forduljon-e?

Keleten a császári hatalom hanyatlóban volt, nyugaton a germánok ereje erősen növekedőben. Keleten az egyháznak az állam politikájára kevés befolyása volt,

nyugaton pedig az uralkodó legmegbízhatóbb támaszai a katonapüspökök, mint hadseregvezetők, vagy csapatparancsnokok voltak. Ezek családi politikát nem csinálhattak, így az uralkodóknak megbízhatóbb támaszaik lettek, mint a saját testvéreik. Szóval, nyugaton az egyház és a trón szövetsége kölcsönös támogatáson alapult. Ezek a katonapüspökök tehát nemcsak a trónnak, hanem a dinasztíának, az uralkodó családnak is erős oszlopai voltak. Szent István pedig dinasztíát is alapított.

Azonkívül pedig nyugaton a pápai hatalom erejének növekedésével is kellett számítani, amint később IV. Henrik német császár és VII. Gergely római pápa között kitört hatalmi harcban a császár maradt alul s neki kellett Canossa várában 1077 január 25 és 26-án két téli napon mezítláb vezekelnie a pápa előszobájában, míg az bebocsátotta magához. Ezt nevezi a történelem Canossa-járnak.

Szent István tisztán látó ember és igazi réalpolitikus volt. Azért térítette át az ősi és a keleti egyházhoz tartozó pannon-kereszténységet a római pápa fennhatósága alá, hogy a pápaság erejét és befolyását is felhasználhassa a német hatalmi terjeszkedés ellen. Akkor a politikai okosság ezt kívánta.

Minden püspökség élére megbízható nyugati papot állított, hogy azokon keresztül is megnyerje a pápaság támogatását.

II. Szilveszter pápa, aki a koronát és a királyi címet adta Szent Istvánnak, a császárt, III. Ottót dicsérő szavaiban lelkendezve említette a székthák hatalmas királyát, amint ezt e mű más helyén már közöltem.

1000 év távlatából még ma sem merné helyteleníteni egyetlen komoly historikusunk sem Szent István lépését. E sorok írója is csak azt tudja mondani, hogy szent

volt az az erős kéz, amely népének széthúzó erőit oly keményen markolta össze. De belülről letagadhatatlanul fájó érzést kelt az a tény, hogy miért nem maradhatott meg a Halotti Beszéd nyelve — a magyar nyelv — oltárnelvnek végleg, mert ennek nagy kihatása lett volna nemzetünk jövődj sorsára és nyelvünkre is.

Egy kicsit hosszan foglalkoztam e kérdéssel. De így könnyen megérti a jelenkor magyarja, hogy miért került bele az ősi nyelvünkön írt szertartás-könyv egy lapja a „Halotti Beszéd” a Pray kódex táblájába.

Mivel a kelet és a nyugati keresztény egyházak között áthidalhatatlan volt az ellentét, azért a nyugati egyház, ha olyan területen jutott hatalmi befolyáshoz, amely azelőtt a keleti egyházhoz tartozott, ennek még a nyomait is kiirtotta. Magyarország pedig ilyen terület volt.

„Látjátuk feleim szüntükkel mik vogymük iszap por és homu vogymük. Mennyi milosztban teremté élő mü ősmüket Ádámüt...”

XXXVII.

NAGYHUNGÁRIA

Meg kell emlékeznem arról a Nagyhungária nevű országról, ahova IV. Béla királyunk 1235-ben egy Julián nevű domonkos-rendi barátot és három társát azért küldötte el, hogy az ott visszamaradt rokon-törzseket felkeressék. Ezt a földet a vogulisták tévesen nevezték el Nagymagyarországnak, mert ilyen nevű ország csak egy volt, a kárpátmedencei Magyarország.

Úgy látszik, hogy IV. Béla a már felrémllett mongol veszedelem elhárítására az Ázsiában visszamaradt rokon törzseket is fel akarta használni. A kárpáti Magyarország területén még bőven volt föld ilyen nagyobbarányú telepítésre is.

Julián útját egy Richard nevű szerzetestársa írta meg. Eszerint négyen indultak útnak, de kettő nem bírva a fáradalmakat, félútról visszatért, a harmadik belohalt a nélkülözésekbe. Julián pedig egy szaracén, vagyis mohamedán pap szolgálatába állott és így azzal eljutott a Volga melletti Nagybulgáriába, ahonnan a dunai bolgárok származtak.

Itt találkozott egy hungár asszonnyal, aki útbaigazította. Így jutott el Nagyhungáriába, az akkori és a mai Baskíriába.

Richard szerint „ott megtalálta őket a nagy Ethil (Volga) folyó mellett, kik őt látva s hogy ungár megértve megérkezten nem kissé örvendének. Körülhordozván őt házanként és falvanként s keresztény véreik-

nek királyáról és országáról híven tudakozódván. És bármit akar nekik a hitről és egyébről előadni, a legszorgalmasabban hallgatják vala, mivel nyelvük teljességgel ungár vala és megértették vala őt és ő azokat. Pogányok, Istent nem ismernek, bálványokat sem imádnak. Földet nem művelnek, hanem lovakat nevelnek. Lóban és fegyverben bővelkednek s a hadakozásban nagyon vitézek”.

„A tatár fejedelem szomszéd velük. De ezek a tatárok hadakozván velük nem győzhették meg őket hadban, sőt az első csatában ők győzték le azokat. Miért is társaikká és feleikké választák őket s így egyesülve 15 országot pusztítottak el egészen”.

„Az ungárok ezen földén találkozott Julián tatárokkal és a tatár fejedelem követével, ki is azt mondta, hogy a tatársereg, amely akkor oda őt napi járásföldre vala, Németország ellen akar menni, azért más sereget várnak vala, amelyet a fejedelem a perzsák pusztítására küldött,”

Földrajzilag ez a terület a mai Baskíriának felel meg, az ott lakó ungárok neve alatt szereplő nép pedig magát a baskir népet jelentette, amelyiknek neve e két török szóból van összetéve: „bäs” jelentése magyarul: őt, a „gur” vagy „gár” pedig magyarul néptörzset, népcsoportot jelent. Bäs-gur, baskir tehát őt néptörzset jelent. Ezek a törzsek a hódító magyar törzsekből szakadtak le ismeretlen időben és húzódtak fel észak felé Nagybulgária mellé. De a Kárpátmedencébe került magyar törzsek emlékezetében elevenen élt még IV. Béla korában is az a hagyomány, hogy közülük egy tekintélyes nép leszakadt, sőt arra is emlékeztek, hogy ez a leszakadt rész merre lakik.

A legújabb híradás szerint ezeknél ma is megvan a Jenő (Jeney) és a Gyarmat (Jurmati) nevű törzs, ame-

lyek a honfoglaló két törzsét is alkották. Ez a tény azt bizonyítja, hogy e két törzs egy része eljött Árpáddal a mai Magyarországra, a másik része pedig visszamaradt Ázsiában.

Ezek a törzsek tehát török nevű és törökfajú katonanépek voltak. Még a tatárokat is legyőzték hadban. A vogulok azonban szegény halász, vadász, vadgyümölcsöt és magvakat gyűjtögető nép volt, amelynek a kutyáján kívül semmiféle háziállata nem volt és ma sincs. Legkevésbé lehetett lova. Két-három sátorból álló telepeiken éldegélnek ma is egymástól két napi járóföldre. De mindezekkel a vogulista tudósok nem törődve ezeket a Juliántól felfedezett baskírokat a vogulokkal azonosították, nyelvre nézve is azt állítva, hogy Julián idejében ezeknek a nyelve még finn-ugor volt, csak később lettek török nyelvűek, mert Julián csak úgy érthette meg őket s azok őt, ha ezen a mai finn-ugornak minősített magyar nyelven beszélt hozzájuk.

Baskíriában ugyan nem jártam, de egy igazi baskir emberrel Tagán Galindzsánnal találkoztam. Ez orosz ezredes volt az első világháborúban és utána, mint volt hadifogoly végleg Magyarországon telepedett le. Először Dr. Gyöffy Istvánnal, a Néprajzi Múzeum igazgatójánál találkoztam vele. A bemutatkozásnál meg is jegyeztem, hogy milyen ismerős az arca. Tiszta törökös típusu magyar arca volt. Meg is kérdeztem tőle, hogy a baskir nyelvben vannak-e nyomai a vogulnyelv hatásának? Azt felelte, hogy ezt már mások is megkérdezték tőle, sőt olyan biztatást is kapott, hogy írjon a baskir és a vogul nyelvek rokonságáról. De ő minden ilyen biztatást elutasított, mert a baskírok nemcsak nevükre, hanem nyelvükre és fajtájukra nézve is mindig törökök voltak és ma is azok.

Tehát a baskírok akkor is törökök voltak, amikor a

hódító török, később magyar nevet felvett nép kötelékében éltek és onnan kiváltak, mert az a nép is törökfajú és nyelvű nép volt, amelyből kiváltak. Ez pedig a hódító magyarság volt.

De perdöntő e kérdésben az is, hogy a visszamaradt magyarok nyelve „teljesen ungár vala és megérték őt és ő azokat”.

Milyen nyelv volt az az ungárnyelv? Mindenesetre olyan, amelyet a baskírok mint anyanyelvüket beszéltek, de ezt a nyelvet Julián is beszélte, mégpedig már a jelenlegi Magyarország területén. Ez az azonos nyelv volt közvetítője és egyuttal a rokonság bizonyítéka is a baskir és az ungárnyelv között.

Melyik nyelv volt Magyarországon az ungárnyelv? Az ősnépé, a meghódított szolganépé nem, mert éppen IV. Béla oklevelei szerint is a meghódított nép nyelvét „vulgarisnak”, azaz a köznép nyelvének nevezték a Kárpátmedencében. Tehát akkor csak a hódító katonanépnek lehetett a nyelve az ungár, a hun-gár, a hún, mert a hódító magyarokat nevezték hungárnak, az országot pedig róluk Hungáriának. Ezeknek a hungároknak a nyelve IV. Béla korában még török volt, amint a baskíroké ma is az, azonban a magyarországi hungárok később átvették a meghódított őslakosság nyelvét, a saját töröknyelvüket pedig elvesztették, amint erről már írtam.

Azt hiszem, hogy e kérdést teljesen tisztáztam és ezt a megállapításomat olvasóim is elfogadják.

XXXVIII.

A MAGYAR NÉP HARCA A LÉTEÉRT ÉS A FÜGGETLENSÉGÉÉRT AZ ÚJ HAZÁBAN

Szent István valósággal fanatikusa volt annak az elindulásának, hogy népe fennmaradásának biztosítékát csak abban látja, ha a szomszéd Németországgal elég kitud egyezni a békés egymás mellett élés tekintében s népét a nyugati kereszténység nagy családjába sikerül felvételni. Az így kialakuló baráti légkör fog megszüntetni a fegyveres mérkőzéseket a németekkel.

Ezért a magyarság még területi áldozatot is hozott, nennyiben a Lajta és az Enns folyók közti területről németek javára lemondott. Melk osztrák városkában ősi apátság kolostorába vezető úton egy kőoszlopra erelt táblán egy felirat olvasható, amely magyarul t jelenti: „Melk, a középkorban Mölknek hívták, a magyarok határvára volt 906-984. Hohenstaufi Henrik herceg foglalta el tőlük, aki később császár lett”.

Az igazság az, hogy a németek nem fegyverrel vették a magyaroktól, hanem őseink a béke és barátság renyvében önként ürítették ki ezt a területet. Hohenstaufi Henrik pedig azonos Szent István ségorával, Gilla királyné fitestvérével, aki II. Henrik néven tényg császár lett. Ugyanakkor a Fischa és a Lajta közti területet Gizella királyné hozományul kapta.

Ehhez a politikai elgondoláshoz Szent István annyiragaskodott, hogy a krónikásainktól Koppánynak,

pogány lázadónak nevezett nagybátyját, valóságban a keresztény Mihályt legyőzve négyfelé vágatta, fiának Vazulnak pedig a szemeit kitolatta s fülébe ólmot öntetett, hogy az uralkodásra alkalmatlanná tegye. A másik nagybátyjának, Szár Lászlónak fiatalkoru fiait, Endrét, Bélát és Leventét ugyanakkor száműzte az országból, mert ezek mindnyájan nem német barátok voltak, nem a nyugati, vagyis a német császár támogatásában bíztak, hanem a keleti, vagyis a görög császáréban.

Ezért száműzött unokaöccseit még akkor sem engedte haza, amikor Imre fia halála után Árpád férfiágából utódja rajtuk kívül más nem is lehetett. Így esett utódjelölési elhatározása Péterre, aki nővérének és a velenicei dogének Urzeolo Ottónak a fia volt. Itt is mellőzte az Árpádháznak a vérszerződésből eredő családi jogát.

Miért tette mindezeket ez a hideg agyu, kemény egyéniségű és tiszta látásu politikus? Azért, mert Magyarország létének veszélyeztetése nélkül nyugat felé csak békés politikát folytathatott. A nyugati keresztény népek nagy közösségébe való belépés egyedüli feltétele az azonos vallás volt, amelynek a nyugatrómai, vagyis a német császár éppolyan elkötelezett terjesztője és védője volt, mint maga a római pápa.

Csak így érthető meg mindaz, amit Szent István terveinek végrehajtásakor a nemzeti hagyomány és jogfelfogás ellenére cselekedett. A legfőbb törvény csak a nemzet létének és boldogulásának biztosítása lehetett.

Miben tévedett hát Szent István? Abban a jóhiszemű feltevésben, hogy a német szomszéd is ugyanúgy gondolkodott mint ő. Pedig ez a történelem folyamán sokszor nem a bölcsességből, hanem csak a kemény lelkéből tanult. Nála a hatalom vágya, az anyag megszerzésének lehetősége sokszor elfeledtette az okos megfon-

tolást. Pedig ez a tulajdonsága sokszor okozott neki nemzeti katasztrófát.

Míg a sógor volt a német császár, nem volt baj, mert rokoni megértéssel voltak kölcsönösen egymás iránt. A magyar király még fegyveresen is támogatta a német császár némely vállalkozását. De amikor a császár sógor 1024-ben meghalt s a koronáját II. Konrád örökölte, a német politika azonnal visszalendült a hódító, más népeket hatalma alá törő gyakorlatához.

Az ellenségeskedést a németek kezdték. A szomszédos bajor földről bebecsaptak az ország nyugati részeibe. Természetesen a magyar határőrség sem volt rest a kölcsön visszaadására. Azonkívül Konrád császár még ugyanazzal a körülkerítő politikával is kísérletezett, amellyel annak idején Nagy Ottó császár is megpróbálkozott. Baráti szövetséget akart kötni a keletrómai császárral a magyarok ellen. Tisztán a maga erejére támaszkodva nem mert beleharapni ebbe a könnyen viszszaütő kísérletbe. A magyar harci erényeket nem lehetett lebecsülni. Követségbe küldte tehát Konstantinápolyba az egyik bizalmas emberét, Werner strassburgi püspököt 1027-ben. Ez nagy kísérettel el is jutott a magyar határig, de Szent István értesülve a püspök küldetésének titkáról, az átutazási engedélyt megtagadta.

Természetesen a németek ezt is nagyon felfújták, mert ürügy kellett ahhoz a hadjáratához, amelyet Konrád császár már régen elhatározott. A német önérzetet is fel kellett tehát piszkálni, hogy a birodalmi rendek a háborút elhatározzák.

A német hadsereg 1030-ban át is lépte a magyar határt Moson irányában, hogy a Duna jobbparti részén vonuljon Esztergom felé. Ugyanakkor a cseh sereg Bratiszláv herceg vezérletével a Duna balpartján vonult fel. Ez el is jutott a Garamig pusztítva és rabolva, de a

német hadsereg megrekedt a Rába vonalán, mert a magyar derékhad az átjárókat sikerrel megvédelmezte.

A császár támadása tökéletesen kudarcba fulladt s kénytelen volt szégyenszemre visszafordulni. A már megtört német sereget a magyar főszereg teljesen szét-szórta és Bécsét is elfoglalta.

A császár sereg nélkül a magyar előcsapatoktól űzve menekült az altaichi kolostorba, onnan pedig a Rajna vidékére. Szent István azonban nem rohantatta le hadával Németországot, őt hódítási cél nem vezette. Csak azt szeretne volna elérni, hogy országát nyugat felől hátbatámadás ne érje.

Ezért békét ajánlott a németeknek. Ezt a császár fia és teljhatalmu megbízottja Henrich bajor herceg el is fogadta. A Lajta és Fischa közti rész végleg Magyarországé lett, a Dunától északra pedig a Morva folyó jobbpartvidéke a Thaja torkolatáig szintén magyar uralom alá került.

A nagy király haláláig 1038-ig béke is volt a németekkel, de Szent István utódjának, Péternek idejében a németcsászár újra beleavatkozott hazánk belügyeibe, hogy régi álma — Magyarország leigázása — végre sikerüljön. Nem sikerült.

NÉMET HÜBÉR

Szent István halála után unokaöccsét, Urzeolo Pétert könnyűszerrel emelte trónra a várispánok és a vendégek összefogása. Szent István idejében már 45 volt a várispánságok száma. Ez 45 zászlóalj királyi katonaságot jelentett.

Vendégeknek a külföldről bevándorolt lovagokat hívták. „A vendégekben nagy haszon van, írta Szent István emlékirataiban fiához Imréhez, mert ahogy különböző tájakról és tartományokból jönnek, akként különféle fegyvereket és tudományokat (hadi tudományokat) hoznak magukkal, amelyek díszítik az országot, díszére vannak a királyi udvarnak és elriasztják az idegenek vakmerőségét. Bizony gyenge és törékeny az egynyelvű és egy erkölcsű ország”...

Az idegenek vakmerőségét csak a fegyver fölényével lehetett akkor is és most is elriasztani.

Tehát Szent István fiának ebben az idézetben azokat a külföldi lovagokat ajánlotta figyelmébe, akik nagy oátyjával szembeni fegyveres mérkőzését az ő javára döntötték el. Téves tehát historikusainknak és műkedvelő politikusainknak az a magyarázata, hogy ebben az intelemben korát messze megelőzően egy magasabbrendű politikát hirdetett meg a különnyelvű népek egymásmelletti békés magatartásáról.

Ezek az idegenek, akiknek nemzetségei akkor még nem bokrosodhattak el s valószínűleg a honfoglaló nem-

zetségekbe sem házasodhattak be még, erőt csak az egymásközi és a királyi ispánokkal való összetartásból meríthettek. Velük szemben állottak a hatalomért való harcban akkor a honfoglaló nemzetségek fejei mint a magyar katonanép hadi vezetői.

Péter király és a nemzet közötti ellentétek gyökere ez volt s ezt az ellentétet a király személyes magatartása, viselkedése még jobban kiélezte. Amint Kézai Simon krónikásunk megjegyezte róla „megvetette az ország nemeseit az ország kapitányaival együtt.”

Az ország főpapjai és vezetői éppen ezért mérsékletre intették. De ez sem használt, mire a nemzet hadrakelt ereje elűzte és helyébe Szent István sógorát Aba Sámuel tette királlyá, aki a nemzetségek felé rokonszenves volt.

Péter pedig a német császárhoz III. Henrikhez menekült. Ez fia volt a Szent István által legyőzött Konrád császárnak. Apjától egy hatalmas birodalmat vett át és egyuttal ennek szerfeletti hódításvágyát is örökölte. A német hercegségeken és grófságokon kívül birodalmához tartoztak a mai Franciaországból Burgundia, Elzász, Lotharingia, továbbá Északolaszország egészen a pápai államig, Hollandia, Belgium, azonkívül Cseh-Morva- és Lengyelország. Feleségének Ágnesnek, a hozományaként pályázott Aquitániára, Franciaországnak a Loiretől délre fekvő egész területére.

Feltehetjük tehát róla, hogy Magyarországot is ott akarta látni a hűbéri tartományok között. Ezt mutatja az a nagy készség, amellyel Péter ügyét felkarolta.

A császár hadait hazánk ellen 1042-ben meg is indította. Bratiszláv cseh herceg szintén vele volt. Azonban ez a hadjárat Hainburg (Hunnenburg — Húnvár) és Pozsony megvívásánál nagyobb sikert nem eredményezett, mert Henrik a Dunántúlra, ahol a magyar hadsereg várta, nem tudott vagy nem mert átmenni ez alka-

lommal. Így dolga végezetlenül kénytelen volt hazavonulni.

A következő évben 1043-ban szintén felvonult a magyar határra, de Aba Sámuel magyar király igen előnyös békekajánlatot tett neki s ezt akkor ajánlatosnak tartotta elfogadni.

Ebben az ajánlatban Aba király lemondott a Lajtától egészen Szárhegyig fekvő magyar területről, 400 font arany hadi sarcot fizet, a német hadifoglyokat hazabocsájtja és kezeseket ad.

A nemzeti önérzet azonban ezt a lealázó feltételt nem helyeselte, így Aba a feltételeket nem is merte teljesíteni.

A következő évben, 1044-ben a császár Magyarországot nagy erővel meg is támadta. Az akkori világ legnagyobb úra és a legnagyobb hadseregnek a parancsnoka további alkudozásra nem volt hajlandó. Az egyik német krónikás nyíltan meg is írta, hogy a császár támadásának célja Magyarország meghódítása volt.

⌞ Kézai Simon mester részletesen leírja ezt a hadjáratot. Megemlíti, hogy a császár Sopron felől támadott, de Babótnál a Répce és a kis Rába elárasztott területén nem tudott áthaladni. Azért a Rábca vonalán felfelé vonult vissza, míg alkalmas gázlót talált és így rátérhetett a győri országútra. A Győr melletti Ménfő falunál volt az ütközet július 5-én. A császár győzött ugyan, Aba seregét szétverte, de nem volt könnyű a diadala, sehol sem dicsekszenek nagy győzelemmel a német krónikák.

Kézai Simon szószerint ezt közli a csatáról: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak”. Ezért azt a helyet, ahol az ütközetet vívták, az ő nyelvükön a mai napig „Florum paiur”-nak (verloren Beyer) a mi nyelvünkön pedig „Weznemut”-nak (Vész-

németnek) nevezik. Mai nyelvünkön Németvésznek mondanánk, de akkor még a sumir szórend volt divatban, amint ezt a Vésznémet letagadhatatlanul bizonyítja.

Aba Sámuel király menekülés közben vesztette életét. Henrik császár pedig bevonult Székesfehérvárba, ahol a győzelmi parádé és a vazallusi eskü ugyanabban a székesegyházban folyt le, amelyet Szent István építtetett, s ahol 6 éve már földi hamvai is pihentek. Ott vette ki a császár mint főhűbérúr, tehát Magyarország földjének és a magyar népnek legfőbb úra a hűbéresküt Pétertől. Az eskü szövegében benne volt, hogy a magyar király a német császár hűséges alattvalója, vazallusa lesz, hűbérúrát el nem hagyja, ellene pártot nem üt, hanem inkább úgy anyagi mint fegyveres erővel hűbérurának minden vállalkozását segíti és támogatja.

Az is benne volt a szövegben, hogy Magyarország ezután a német birodalomnak lesz egy része, hűbéri birtoka. Tehát önállóságát, szuverenitását elveszítette.

Mindezek megtörténtének jelképeként Péter egy arany-lándzsát nyújtott át a legfőbb hűbérurának, a német császárnak.

Igy omlott össze Szent István életműve, életideálja ott az ő sírjánál, ott is temették el egy másik jelképes sírban az övé mellett.

A főszereplője pedig ennek a nagy temetésnek az volt, akit ő emeltetett utódává.

A diadalnak büszke és boldog birtokosa pedig annak a Németországnak a császára volt, amelyiktől joggal várhatta el a magyarság a békés egymásmellett élést, annál is inkább, mert azért a magyarok Ostmark átadásával területi áldozatot is hoztak.

De ezt a németek hamar elfelejtették. Így nem maradt más megoldás hátra, mint az elfelejtett leckét újra a fejükbe verni.

A NEMZETI FÜGGETLENSÉG VISSZASZERZÉSE

Alig zajlottak le a fehérvári ünnepségek s alig távozott haza a gögös császár abban a biztos tudatban, hogy a kemény magyar katonanépet is sikerült megtörnie, gyámoltjának pedig azután nyugodt országlása lészen.

Mindez csalóka látszatnak bizonyult, mert a magyar nemzet akkora megaláztatást, arculütést nem volt hajlandó eltérni senkitől. Mint a sebzett vad hördült fel az egész nép. Egyszerre eltűnt minden ellentét a pártok, törzsek és a várkatonaság között.

Mint nemzeti közvélemény alakult ki máról-holnapra, hogy a németeknek nem arannyal, hanem vassal fizetnek. Pétert pedig nem tekintik királyuknak, hanem a német császár pribékjének.

Ahogyan a részletekből látom, még az idegen vérű főpapok és lovagok is a nemzettel tartottak. Gellért püspök két társával azonnal Endréhez sietett, amikor érkezését megtudta. Az a pozsonyi ispán, Márton pedig, aki a németek ellen ezt a fontos végvárat kétszer is megvédte, annak a wasserburgi Vecellinnek a fia volt, aki Koppányt a veszprémi csatában levágta. De ott voltak a régi nemzeti vallás hívei is Vata vezérlete alatt.

Endre herceg öccsével Leventével az első hívásra haza jött. Mikor ennek híre ment, az ország egész területén kitört a forradalom. Péter menekülni próbált, de Fehérvár mellett Zámoly nevű faluban elfogták és megvakították. ^レ

Endre kemény kézzel ragadta meg a kormányzás gyeplőit. Mindenek előtt a pogányság maradványait hallgattatta el. A császárnak is felajánlotta a békét, sőt a pápát is felkérte közbenjárásra. De a császár olyan feltételeket szabott, amilyeneket a nemzet nem fogadhatott el.

Az 1050. év elején Gebhard régensburgi püspök, a császár rokona, az ország nyugati végeit támadta és erősen pusztította. A magyarok azonnal visszavágtak és Hainburg várát feldúlták.

A császár, miután az egész birodalomban óriási sereget gyűjtött össze, 1051-ben megindult Magyarország ellen. A dunai hajóhadat élelmi és hadi szerekkel megpakodva Gebhard püspök vezette. A Duna északi partján pedig Bratiszláv cseh és Welf karintiai hercegek vezérlete alatt, szintén igen erős haderő vonult fel.

A császár, hogy a Rába és Marcal ingoványait kikerülje, meg hogy a magyar hadvezetést félrevezesse, Karinthisia felől Vas és Zalamegyéken át tért rá Sümegnél a régi római hadi útra s ment Fehérvár ellen.

De a magyar kémlelő-osztatok hamar rájöttek útírányára. Épp azért seregei előtt széles sávban elhajtották a lakosságot és a jószágot, elpusztították az élelmet is. A magyar taktika az volt, hogy apró csatározásokban kell az ellenséget kifárasztani és először erkölcsileg kell megverni, ellenálló erejét, harci kedvét megtörni.

Mire így Fehérvárig elvergődött a folytonosan zaklatott német hadsereg, már meg is lett verve. Nem is tudta a székvárost bevenni a császár, hanem sürgősen hátraarcot csinált és a legrövidebb úton Győr-Sopron felé vezette haza csüggedt seregét.

De a magyar hadsereg az ellenség üldözésében is kiváló volt amint az ^{idő}dicsérőleg emlegeti Bölcs-Leo bizanci császár is „Taktika” című művében. Mert olyankor

nem a zsákmányolásra adta magát mint a többi európai sereg. hanem az ellenség tökéletes megsemmisítése volt előtte a fő hadi cél. Így a visszavonulás csakhamar valóságos futássá változott. De futhatott-e a könnyű lovas elől a gyaloghad, vagy a nehéz páncélos lovasság? A német hadsereg veresége teljes lett.

Hasonló sors érte az északi sereget is. A hajóhad pedig, amelyre égető szüksége lett volna a német főseregnek, már előbb visszavonult. Ugyanis Gebhard püspök, egy a császárhoz küldött levelében, újabb utasítást kért további magatartására vonatkozólag. Ez a levél a magyarok kezébe került s a császár nevében azt az utasítást küldték neki, hogy azonnal vonuljon vissza.

— A császár október 25-én érkezett Hainburgba és november 12-én már Regensburgban volt. Csak a bosszura gondolt a hiúságában mélyen megalázott és megalázott nagyr.

Éppen azért hiábavaló volt Endre király újabb békeajánlata, Adalbert osztrák őrgrófnak és a pápának, IX. Leónak személyes közbenjárása a békéért.

A következő évben, 1052-ben tényleg egy hatalmas hadsereggel jelent meg Pozsony alatt. A föld nyögött ostromgépeinek és nehéz páncélosainak súlya alatt. De hiába újította meg támadásait szárazon és vízen, a várbeli magyar katonaság és a felmentő sereg hősi küzdelme felmorzsolta a hatalmas német sereget. A császár az egész birodalom összes hadi erejével sem tudta a magyar hadierőt megtörni.

A cseh herceg Bratiszláv, akinek nevéből ezt a hős magyar várost ma nevezik, szintén ott volt az ostromlók között. amint a csehek mindig ott settenkedtek a német császárok lakájaiként Nagy Károlytól Ferenc József.

A császár október 7-én már újra Regensburgban volt

Leó pápával együtt, akinek az átkával is megpróbálta Endrét megpuhítani. De a magyar király semmiféle földi hatalom nyomására sem volt hajlandó a császár hűbéruralmát elismerni.

De nyilvánvaló lett az egész világ előtt, hogy a német császári birodalom összes erejével sem volt képes Magyarország katonai erejét megtörni. Ezt a tényt megerősítette a pápa titkára és bizalmasa Wiebert is, aki azt jegyezte fel naplójában, hogy „a római birodalomra nézve Magyarország meghódítása veszendőbe ment.”

A magyar fegyverek sikere magát a német császári birodalmat rendítette meg alapjaiban, mert a magyar sikerre fellángolt a harc Lotharingiában, Flandriában, Lengyelországban, és Délolaszországban is. Mindenütt az örvény tátongott a nagyravágyásában elvakult császár felé.

A világ akkori legnagyobb úra, aki parancsolt a pápának is és az összes keresztény királyok legfőbb hűbérurának tartotta magát, ez a világhatalmat kezében tartó nagyur lemondot Magyarország és a magyar nép fellet már megszerzett hűbérjogáról. Már nem kívánta Endrének a hódolatát, hanem a barátságát kereste és eljegyezte ennek fiával Salamonnal leányát, Zsófiát aki a francia trónörökösnek volt már eljegyzett menyasszonya. Ez a házasság meg is történt az egyenlők közötti frigynek a bizonyítékaként.

Valóban a magyar győzelem világtörténeti kihatásu esemény volt s méltó arra, hogy ezt a tényt a történelem lapjai is megörökítsék és kihangsúlyozzák.

Újra nagy sokaság gyűlt össze a székesfehérvári bazilikában. Hálaadó istentiszteletet tartottak ott az ország nagyjai. Ott volt Endre a győztes király, akinek fejére ezuttal újra feltették Szent István koronáját, ott volt Béla öccse a győztes hadsereg kiváló parancsnoka,

Levente testvérük már őse Taksony fejedelem mellett pihent a közös kurgánban. De lélekben ott volt az egész ország hálás szívvel a Mindenható Isten felé és élismeléssel a halott nagy király és méltó utóda az élő király felé. Mindegyik azért volt nagy, mert a nemzetért és nemzeté voltak.

Kitűnt, hogy az elűzött hercegek nem voltak sem pogányok, sem görögbarátok, hanem minden ízükben magyarok és nagy tisztelői nagybátyjuknak. Endre az ő politikáját tette magáévá. Béla fia pedig a híres László, indította meg mint király a szintén mintaképül tisztelt nagybácsinak, István királynak szenttéavatási perét és ő építtette Biharban az első szent királynak ma is meglévő jobb kezefeje őrzésére a Szentjogi apátságot.

A NÉMET TÁMADÁSOK KUDARCA

III. Henrik után még akadt egy-két német császár, aki megpróbálkozott a magyar nép igába törésével, de sikertelenül. Ilyenek voltak V. Henrik és III. Konrád német császárok. Ezek ugyancsak keresték az ürügyeket Magyarország megtámadására.

V. Henrik azt rótta fel Kálmán magyar királynak, hogy Dalmácia meghódításával az ő birodalmának a határait veszélyezteti. Ime, Aesopus meséje a farkasról. és a bárányról császári kiadásban. Ugyanis akkor a Dalmácia melletti szigetek Olaszországhoz tartoztak, ez pedig a német birodalom része volt.

A horvátok és a dalmátok Kálmán magyar királytól reméltek védelmet Velence, a Német birodalom és a keletrómai császárság kizsákmányolása ellen. Ezért koronázták meg örömmel Zarában Horvátország királyának.

Velence részben facölöpökre épült város. Gyorsiramu fejlődése kényszerítette rá, hogy a tenger sekélyebb részeit feltöltse vagy felcölöpözze. Ez utóbbihoz azonban nagyon sok fára volt szüksége s a fát csak Dalmáciában szerezhette be. Le is tarolta a dalmát hegyeket úgy, hogy azok mind elkarsztosodtak.

A magyar uralom tehát akkor életlehetőséget, megélhetést és biztonságot jelentett a tengerparti lakosságának, mert meg tudta őket védelmezni három nagy hatalommal szemben is.

Kálmán király korának legműveltebb uralkodója volt. Nagybátyja, Szent László, akinek fiúgyermeké nem volt, bátyjának, Gézának a fiai közül a fiatalabbat, Almos herceget jelölte ki utódjának, míg Kálmánt, az idősebbet papnak neveltette. Kézai Simon krónikásunk szerint már püspök volt, amikor Szent László meghalt. De a természettől is nagy ésszel és eréllyel volt megáldva. Így a királyi hatalmat az elsőszülöttség jogelve alapján nem volt neki nehéz megszerezni. Viszont ezáltal szembekerült a nagyravágyó és délceg külsejű öccsével, aki már királynak érezte magát annál is inkább, mert nagybátyja horvát királynak már meg is koronázta őt.

Mikor azonban bátyjával szemben a reményei teljesen szertefoszlottak, a német császárhoz fordult segítségért.

V. Henrik német császár azonnal megindította seregeit Magyarország ellen 1108-ban, hogy a magyar hadsereget meglephesse s ezáltal a védekezést lehetetlenné tegye. De csalódott, mert Kálmán király eszén nem tudott túljárni. Ez már jó előre rendbehozta a végtáborakat és megerősítette az átjárókat és a gázlókat az egész nyugati határ mentén.

A német hadsereg csak nagy ügyel-bajjal tudta ezeket leküzdeni és Pozsonyig birt csak elvergődni, amelyt sokáig, de teljesen sikertelenül ostromolt. Így, kénytelen volt hazavonulni anélkül, hogy a magyar hadsereggel komoly összecsapása lett volna.

A német évkönyvírók mind igen szárazon és hangulatlanul mondják el e hadjárat lefolyását.

Az egész háborúval kapcsolatban nem találtak olyan mozzanatot, amelyhez egy kis német dicsőséget hozzá tæ szöhhettek volna. Mindegyik német forrásból kiérző

dik az a keserű íz, hogy a német császárság teljes erejével sem tudott úrrá lenni Magyarország fölött.

Az utolsó komolyabb kísérlet már kimondottan nem is volt császári vállalkozás, a császár csak a háttérben szerepelt, nehogy a kudarc a császári tekintélyt rontsa. Éppen azért a lebonyolítást III.Konrád császár az osztrák hercegre bízta.

A támadásra ürügyet megint az Árpád család belső ügyeibe való beavatkozás adott. Kálmán királynak volt ugyanis egy Boris nevű fia is, akit azonban a trónutód idősebb fiú nem ismert el atyja igazi fiának. Ez a kérdés nem tisztázódott még akkor sem, amikor már Kálmán után a harmadik király, II. Géza uralkodott. Boris már 33 éves volt, amikor többféle kísérlet után a német császárhoz fordult segítségért. Természetesen e tisztán belső, családi ügghöz a német császárnak semmi köze sem volt.

De ürügy kellett Magyarország megtámadásához. Tehát a császár a cseh herceg ajánlatára pártfogásába vette Borist, de az ügy lebonyolítását Henrik osztrák hercegre bízta. Ez azután ügyes csellel és nagy summa pénzzel az őrség vezetőjét megvesztegetve, Pozsony végvárát megszerezte.

A védelemnek a főerőssége így elveszvé, az ellenség komoly reményt fűzhetett a sikerhez. De Géza király is résen állt. Azonnal követeket küldött a német császárhoz és az osztrák herceghez, felháborodását tolmacsoltatva és magyarázatot kérve a magyar határ alattomos megsértéséért. De azonnal mozgósította az ország egész haderejét is és Pozsony várát körülfárta.

A császár is, a herceg is húzta, halasztotta a választást. Géza azonban Pozsonyt komoly ostrom alá fogta. A német várőrség látta, hogy segítséget nem kaphat, a várat 3000 font ezüstért és szabad elvonulásért

feladta. Így az ország lerohanásának lehetőségét Géza megakadályozva, hadseregét a Lajta vonalán vonultatta fel. Szemben vele, a másik parton fejlődtek fel a szász, bajor, osztrák és cseh csapatok.

1146 szeptember 11-én került ütközetre a sor. A magyarok támadó lendületének szárnyakat adott a méltán érzett harag és bosszú. Még a csata leírását megörökítő Márk minorita atyát is elhagyta a nyugalma, amikor a magyarok nem díszes káromkodását is beleszötte a feljegyzéseibe. A bevált taktika szerint a székely és a bessenyő előcsapatok az első összecsapásnál hátatfordítottak s az üldöző német csapat beleszaladt a páncélos magyar derékhadba és a cselvető osztagok gyűrűjébe. A németek veresége tökéletes volt. Ezt megerősíti Ottó freisingeni püspök következő feljegyzése: „Ebben a csatában az előkelő nemes férfiaknak nagy része elveszett, a köznépnek pedig megszámlálhatatlan mennyisége”.

Márk atya feljegyzéseiből még hozzá teszem, hogy „ebben az ütközetben a németeknek annyira megtört az ereje, hogy még a határszáron lakó magyar parasztok ellen sem mertek jogtalanságot, vagy valamely sérelmet elkövetni”.

Ezzel le is zárult a német hódítási törekvések korszaka. A magyar nép fegyverrel verte a németek fejébe azt a szilárd és lelkéből kiirthatatlan eltökéltséget, hogy szabadságát és országának földjét az utolsó csepp véréig megvédelmezi s e tekintetben soha senkivel és semmi körülmények között sem alkuszik.

Ettől fogva a német birodalom nem is tett komolyabb fegyveres kísérletet Magyarország leigázására. Zsigmond király egy személyben német császár is volt, de mégcsak eszébe sem jutott, hogy Magyarországot beolvassza a birodalomba. Csak miután a Habsburgok

családi örökségként, házasság révén megszerezték a magyar koronát, velük szemben kellett a magyar nemzetnek állandú élet-halál harcot folytatni a függetlenségéért.

Nem 5-10-20 könyvből írtam egy újat, hanem a saját kutatásaim eredményét tártam az olvasók elé.

De azt hiszem, hogy nemcsak az értelemre hatóan, hanem szinte kézzelfoghatóan is sikerült bebizonyítanom a magyar nép és nyelv vogul eredetének képtelenségét a természet örökérvényű törvényével.

Remélem tehát, hogy a vogul gyököknek eddig hiteztadó jóhiszemű vogulisták is inkább hisznek a természet megváltozhatatlan törvényének, mint a vogul gyököknek.

Mily felemelő tudat lesz számukra is a megdönthetetlen igazság szolgálata.

Azt is sikerrel bizonyítottam, hogy a mai Magyarország területe, a Kárpátmedence, már az ősidőben, de az árjarajzás előtt feltétlenül, annyira lakott volt, hogy az Európát teljesen hatalmukba vevő árják egyedül csak ott nem tudták a lábukat megvetni s így kénytelenek voltak észak felé terjeszkedni.

Egész Európának árjafajú és nyelvű a lakossága, csak éppen a közepe nem az, mert ott egy turáni népet gyökeret feltétlenül előbb az árja vándorlásnál, mert — mint már hangsúlyoztam — akkor az árják lepték volna el ezt az értékes földet is. Ez a megállapításom is vitathatatlan igazság.

Vannak ugyan a magyar földön árjafajú népelemek is, de ezek a magyar őslakosság elbokrosodása után mint utótelepesek vagy menekültek kéredzkedtek oda be.

De azt is elfogadhatóan bizonyítottam, hogy az az őstelepes nép, amely a Kárpátmedencét már az ősidőben megszállta és szilárdan hatalmába vette, sumirfajú és sumirnyelvű nép volt.

Azok a helynevek, amelyeknek értelmét és jelentését a sumir nyelv segítségével elemeztem ki és állapítottam meg, csak kicsi hányadát képezik az összesnek. Még nagyon sok helységünk nevének van sumir jelentése.

Mit jelent ez a tény? A legegyszerűbb gondolatkapcsolással azt, hogy sumir nevet csak sumirnyelvű nép adhatott a lakóhelyeinek és az azok körüli természeti tárgyaknak, mert minden nép csak a saját nyelvkincséből adhat nevet. Ez is olyan alapigazság, amely minden kételyt kizár, tehát vitatkozni effelejtsem lehet.

De ezeknek a sumirnyelvű telephelyeknek a nevei csak úgy maradhattak meg a mai napig, hogy az az ősi sumirnyelvű nép is ott maradt, mert különben a később odatelepült másnyelvű nép a saját nyelvén adott volna nevet nemcsak a telephelyeinek, hanem a környezetébe eső természeti tárgyaknak is.

Ez a megállapításom is annyira egyszerű, hogy minden kételyt kizár.

De ha elfogadom, amint el kell fogadnom a sumir nyelvrokonságot, akkor azt is el kell fogadnom, hogy az a névadó nép nemcsak sumirnyelvű, hanem sumirfajú is volt és ez a sumir földről, Mezopotámiából vándorolt a Kárpátmedencébe még az ősi időben.

A nagyobb arányú kivándorlás I. Sargon Akkád királyának idejében (2369-2314 Kr. e.) indult meg és folytatódott az amoriták és az asszírok népirtó hódításainak idejében. E hosszú harcban a sumir városállamok mind elpusztultak és a lakóik a rabszolga sors elől menekültek a világ minden tája felé.

Ez a folyamat körülbelül II. Saragon asszír király

idejében (721-705 Kr. e.) fejeződött be, amikor is a sumir nép Mezopotámiában véglegesen megszűnt.

A sumir menekülők legnagyobb tömege a Kárpátmedencében húzódott meg, ez a vidék volt ugyanis abban az időben a legbiztonságosabb terület, mert akkor még nem esett bele a nagy hóditók útjába.

Ennek a vándorlásnak a legfőbb iránya a Kaukázuson át vezetett a Fekete tenger északi vidékére — amint azt már megírtam, mert a Dontól a Dunáig elterülő hatalmas síkfeldön minden folyónak sumir neve van, amit csak sumir nép adhatott azoknak, mégpedig az árják odatelepülése előtt.

Nem hagyhatom megemlítés nélkül azt sem, hogy a legősibb sumir nyelvben a folyóvíznek a neve „a” volt. Ez a név van nemcsak a négy nagy folyónknak (Duna, Tisza, Dráva, Száva) nevében, hanem körülbelül még 40 folyónak vagy pataknak a nevében van meg ma is. Ez pedig azt jelenti, hogy a névadó őslakosság ott sumir nyelvű volt és az is maradt. Például ilyen nevűek Rába, Rábca, Lajta, Pinka, Zala, Kerka, Mura, Zsitva, Galga, Zagyva, Tarna, Rima, Bódva, Borsova, Iza, Bóga, Nera stb.

De ugyanez a fogalom van Buda ősi sumir város nevében is. Elemezve: bu-d-a, jelentése bőséges víz. *Tétele*
Bud=bő,-a- víz. De ez nemcsak a Dunára vonatkozik, hanem az ottani hőforrásokra is, amelyek az ősidőben még szabadon folydogáltak a Dunába. Közülük a Rudas fürdőnek még ma is sumir neve van, mert nem azért Rudas, mert rúdja van, hanem mert gödre, medencéje volt már akkor. Abrudu sumir szó azt jelenti, hogy üreg, barlang, medence. Abrudbánya is innen kapta a nevét. E bánya mellett van egy Búcsony nevű falu, amely bővízü helyet jelent.

Később a sumir telepések mellé Budára egy gall ne-

vű népcsoport is telepedett a hővizek mellé s ők a saját nyelvükön ezt a telephelyet Akvink-nek, azaz öt-víznek nevezték. Ezt később a rómaiak a saját nyelvük szerint Akvinkumnak (Aquincum) hívták.

Kalocsa is sumir szó. Kielemezve: Kalo-cso, a jelentése ütötte vagy verte víz, mai nyelvünkön vízverte hely, azért mert a Duna sokszor elöntötte.

Mezőtúrnak magyaros a hangzása, de mégsem a mai magyar nyelven van neki jelentése, hanem az ősi sumir nyelven, amelyen a mező szintén mező volt, a tur szó pedig a mi mai nyelvünkben teret, térséget, területet jelent. Mezőtúr tehát mezőterülete vagy mezőséget jelent.

Szomszédja Túrkeve, ez kielemezve: Tur-ka-ba, ami nagy városi területet jelent. A mai nevére, Kevére, a könnyebb kiejtés törvénye szerint változott.

Baja, bő vizet jelent a mellette folyó Dunától, de ugyanezt jelenti a Tisza melletti Becse, kielemezve Bo-csu is, meg az Alduna melletti Pancsova is. Ez kielemezve: Bo-csu-a, annyi mint bő víz.

Orsova kielemezve: ár-su-a, annyi mint áradó víz.

Ennek a szomszédja a Kazán-szoros. Ennek sumir alapszava Kaz, mai nyelvünkön a jelentése vágni, hasítani. A kasza szavunkban ez a jelentés van ma is. Kazán, kaza-án, a mai nyelvünkön átvágást jelent. Tényleg, valami szörnyű erő átvágta az ottlévő, s a Duna mindkét oldalán kb. 1000 méter magas hegyvonulatot s a kárpátmedencei beltenger vize lefolyt a mai Fekete-tengerbe, még a geológiai harmadkorban otthagynva az Alföldön a homokbuckákat, amelyeknek homokját a tenger hullámai örölték meg hosszú időn át.

Szabadka nevének jelentése is a sumir nyelvből elemezhető ki. Szabad a sumir nyelvben is azt jelentette,

amit ma a magyarban, a „Ka” pedig — amint már kielemeztem — várost jelent. Szabadka tehát sumir-magyar nyelven szabad várost jelent.

De van Torontálban — kielemezve: tur-on-tál, annyi mint téres, vagyis nagy területű tál, — egy tiszta sumir képzésű és jelentésű városnév ma is. Ez Kikinda, elemezve: „Ki”, a sumir nyelvben „helyet” jelent, „kin-da” pedig letaroltat, elpusztítottat. Kikinda jelentése tehát a mai nyelvünkön elpusztított, vagyis pusztá helyet jelent.

De hogy maradhatott meg ez a kimondottan sumir szó a mai napig? Úgy ahogy mgmaradt Buda, Esztergom, Zebegény, Magura, Koroncó és mindaz, amelyeknek nevét a sumir nyelv segítségével már kielemeztem és még az a sok, amelyeknek nevét itt nem elemezem már ki, pedig mennyire ide kívánczik még pld. Debrecennek, ennek a nagy és ősi magyar város nevének a kielemezése, mert az összes historikusaink és nyelvészeink ezt is szláv szónak és szláv telepnek minősítik, pedig a sumir nyelv segítségével kielemezve: duburu-cson, a mai nyelvünkön azt jelenti, hogy ad forrás vizet, vagyis vízadó forrás. A könnyebb kiejtés törvénye szerint lett belőle dubrucon és később Debrecen.

Hogy ez a forrásvíz megvan-e ott még ma is, nem tudom, de hogy az első telepesek idején megvolt, bizonyos, mert éppen az ivóvizet adó forrás vonzotta és telepítette oda az első sumir vándorokat.

A sumir földről származó menekült nép lett az alapja a később kialakult magyar népnek és a magyar nyelvnek is.

Hogy ez a kialakulás hogyan, miként és milyen népelemekből tevődött össze, arra e mű bő és igaz felvilágosítással szolgál.

Összefoglalva röviden ezt az igazságot, a végső ta-

nulság a következő: A mi mai nyelvünket, amelyet magyarnak nevezünk, Árpád hódító katona népe nem ké-szen, kialakultan vitte a kárpátmedencei hazába, mint ahogyan állítják az összes nyelvészeink és históriku-saink. A honfoglaló magyarság fajtájára és nyelvére nézve is tisztán török volt, amiként azt a Biborbanszü-letett Konstantin keletrómai császár minden kétséget kizáróan bizonyítja.

Ez a nép tehát csak a saját török nyelvét vihette ma-gával az új hazába, amelyet azután ott felcserélt a nálá-nál sokkal nagyobb számú meghódított, őstelepes nép nyelvével, amint ezt a tényt bizonyítottam „a közép-kori hódítók nyelvalakulásai” című fejezetben.

Ennek a hódításnak, vagy honfoglalásnak az ideje pedig 894-től 896-ig tartott Kr. u.

De Árpád hódító népe nem pusztá és lakosoktól üres vagy gyéren lakott földet szállt meg, hanem az akkori viszonyokhoz mérten aránylag egy sűrű lakosságú földet, amelynek lakói már nemcsak földműveléssel foglalkoztak, hanem ipart is űztek, sőt saját betűírás-sal, tehát saját ősi kultúrával is rendelkeztek.

A hódítók tehát a győztes fegyver erejénél fogva teljes tulajdonjoggal birták a megszerzett földet, a meg-hódított ősnép pedig szolgája és eltartója lett a fegy-veres urainak.

Tény, hogy a legrégibb emberi nyomot Európa föld-jén a mai Magyarország területén, Vértesszőlös köz-ségben találták meg.

Az is tény, hogy a rézkorszaknak a végén, Kr. e. már 2000 évvel gabonatermelő nép nyomára is akadtak Ma-gyarszágon. A gabonatermelés pedig már kultúrmun-ka volt, mert attól fogva az ember élete, megélhetése nem volt függvénye többé a természet kiszámíthatatlan alakulásainak és fordulatainak.

Említettem, hogy a Kárpátok övezte haza földjére a sumir néprajok akkor vetődtek először, amikor a szomszédos pusztai népek elvették gabonatermő földjeiket és ők a világ minden tájai felé szétszóródtak. Első telephelyük a Fekete-tenger fölötti síkság volt. Ezt bizonyítják az ottlevő sumir nevű folyók nevei ma is. Innen szóródtak szét később kisebb vagy nagyobb rajokban a világ minden része felé, de legnagyobb számmal a Kárpátmedencébe. Itt szaporodott el azután az az ősnép hosszú és ismeretlen idő alatt, és adott sumir neveket telephelyeinek, valamint az azokat környező természeti tárgyaknak. Sumir nevet pedig — amint már kihangsúlyoztam — csak sumir nyelvű nép adhatta a környező természeti tárgyaknak.

Ezekből egy seregnek értelmét és jelentését csak a sumir nyelv segítségével tudtam kielemezni és megállapítani, tehát e tétel igaz voltát bizonyítottam is. De mennyi ilyen név vár még kielemezésre és bizonyításra!

Remélem, hogy a példamat és az igazságot követő szakemberek közül még sokan megerősítik ezt az állítást.

De térjünk vissza egy pillanatra még ahhoz a két sumir írásos cseréplaphoz, amelyeket 307 és 863 múzeumi számok alatt a British Múzeumban, Londonban őriznek ma is.

Ezeknek korát a szakemberek három és félezer évben állapították meg Kr. e., tehát ma kb. öt és félezer évesek. Ez pedig igen nagy idő!

Az egyik cserép egy Kuth, a másik egy Bana nevű gazdacsalád jószágállományát sorolja fel és megnevezi egyúttal a nyájörző kutyákat és a legelő állatokat is.

A kút szó a sumir nyelvben ugyanazt a fogalmat jelentette, mint a magyar szókinsben ma is..

A bana szó első tagja a „ba” a sumir nyelvben épületet, vagy házat jelentett. a „na” pedig a „nagy” fogalmát. A jelentése nagy ház, tehát a benne lakó nagy házú, vagyis gazdag ember volt.

A ló neve a sumir nyelvben hilu, vagy assza volt. A hiluból lett a mai ló szavunk, az asszából pedig a huszár, vagyis lovas szavunk, meg a ku-assza, mai nyelvünkön a kuvasz neve, *ami lo őrző kutyák je-*

A szarvasmarha neve e cserepeken „abaly”, amely *lent.* szó a sumir „gu” jelentése, bika vagy gulya hozzáadásával guabal, vagyis a mai göből szavunk őse.

A juh neve mindkét sumir cserépen „kojly”, amely ma a kajla szavunkban maradt meg.

De a nyájőrző kutyák nevei ma is ugyanazok, mint 5500 évvel ezelőtt Sumirországban voltak. A „puli” ma is puli, a „kumundur” ma is komondor és a „kuassza” ma kuvasz.

Hiteles királyi oklevelekkel bizonyítottam, hogy „Bana” nevű család IV. Béla és V. István királyaink korában is megvolt Magyarországon. De igazolhatóan ma is megvan a győrmegyei Tét községben. Mivel ez a család az evangélikus felekezethez tartozik ott, ennek az egyháznak hiteles anyakönyvei ezt a tényt hitelesen és bőven bizonyítani is tudják.

De mi a legérdekesebb következtetés, amely levonható a fentebbi tényekből?

Az, hogy e két sumir család ugyanazon a néven és ugyanolyan nevű állataival ma is megtalálható, de a világ egyetlen országában csak és ez az ország a kárpát-medencei Magyarország.

Hogyan magyarázható ez meg? Egyedül csak úgy, hogy nemcsak a Bana és a Kuth családok, hanem sok ezer más sumir család is ingó jószágával áttelepült Mezopotámiából, a Tigris és Eufrates közéből a Kárpát-

medencébe, a Duna-Tisza tájára és ott a mai napig állataival együtt megmaradt.

Vagyis a mai őstelepes magyar nép a Mezopotámiában megszűnt sumir ősnép egyenes folytatása és utóda!

Csak így érthető és magyarázható meg az a történet is, hogy a Dráva és Száva közének a rómaiaktól meghódított őslakói az ősi Szerém, a rómaiaktól Sirmium-má latinositott város mellett 359-ben Kr. u. magyarul „marhának” nevezték és meg is verték az akkori világ legnagyobb urát, a tényleges római császárt, II. Konstanciust.

Ez az esemény pedig 537 évvel előbb volt, mint a magyar honfoglalás, és Árpád népének a megtelepedése a mai hazánkban. Tehát csak az őstelepes nép használhatta azt a nyelvet, amit ma magyar nyelvnek nevezünk.

Azt hiszem, hogy e megállapításom népünknek és nyelvünknek nemcsak a voguloktól való származás gyarló meséjére ad csattanó választ, hanem azok felé a nyelvészeink és historikusaink felé is, akik nyelvünknek és népünknek sumir eredetét oly konokul tagadják.

Az őstelepes magyar népnek a sumiroktól való származására nézve még perdöntő érveléssel szolgál az a tény is, hogy az ősi magyar nép között sok családnak van sumir neve ma is, vagyis sok magyar család nevének a jelentését csak a sumir nyelvvel lehet kielemezni.

Sajnos, hogy ezt a perdöntő bizonyíték-anyagot nekem nem volt módomban kihasználni, mert e könyv anyagát az Egyesült Államok területén írtam, s most is távol lakom hazám földjétől. De felhívom figyelmét az igazságot kereső historikusoknak e perdöntő jelentőséggel bíró forrásra.

A szülőfalumból néhány családi névre még ma is emlékszem.

j c

Ilyen sumir eredetű családi nevek a falumban a Bana családon kívül például a Kernya, Csanda, Csupor, Csemez, Barta, Bar~~z~~za, Halál, Nagy, Szép, Mészáros, Süke, Salamon, Szabó, stb.

A Kernya név a sumir keri, vagy kirina szóból származó, jelentése kert-nagy, vagyis nagy kert. Ez a név emberre vonatkoztatva nagy kertűt, tehát szintén gazdag embert jelent.

A Csanda név elemezve: cson-du, vízádót, vagy vízforrást jelent, a Csupor kielemezve: cso-poharu, jelentése vizespohár. A Csemez jelenthet a mai nyelvünkön kicsi mezőt, de lehetett az ősi alakja cso-mazu is, ennek jelentése vizes mező.

A Barta vagy Barca elemezve: bara-tu. „Bara” sumir szó, jelentése valamit létre hozni, megalkotni, szülni, vagy megcsinálni. Gyerekkoromban barábereknek, (bara ember) hívták mifelénk az olyan munkásokat, akik az új kövesutat, vagy a Marczal új gátjait csinálták. Még a kocsijuk is sumiros, egy ló húzta kordé volt, amit gigne is neveztek. De barkácsoló embernek is hívták az olyat, akinek nagy kézügyessége volt, és minden elromlott szerkezetet, vagy szerszámot meg tudott csinálni.

E név kielemezve: bara-kacs, alkotni, csinálni kaccsal, kacsóval, vagyis kézzel. A kúszó növények például a szőlő kapaszkodó indáját ma is kacsnak nevezik mifelénk.

A Halál ősi sumir alakja: al-el volt. „Al” sumirul életet jelentett, az „el” pedig túl-t. A halál tényleg az életen túli állapot. Azon a vidéken, ha valaki elájult, arra azt mondták, hogy elalélt.

A Nagy szó sumir alakja: „na”, vagy „nad” volt, a szép szavunk s~~u~~mir őse pedig „zeb”-nek, vagy „szeb”-nek hangzott.

A Mészáros szó sumir őse: maszaru, a jelentése pedig szétvágó. A mészáros tényleg szétvágja a húst.

Süke, vagy süket szavunk a sumir „saku” szóval egyezik, s a könnyebb kiejtés törvénye alakította sükévé, amely szóalak ősi, mint a süket. Salamon a sumir „salamu” szóból származik, jelentése szelíd, békés. A szabó tiszta sumir szó, mai nyelvünkön kivágót, ki-szabót jelent.

Mi az egyetlen helyes és elfogadható magyarázat mindezekre? Csak az, hogy a kárpátmedencei őstelepes magyar népben a mezopotámiai ősi hazájából kiüldözött sumir nép élete folytatódik.

Ezt pedig nemcsak nyelvészeti alapon, hanem a le-származás való tényei alapján is megállapítottam.

Melyik európai népnek van ilyen ősi írott múltja, melyik európai mágnás családnak van ilyen ősi családfája, mint a magyar népnek, és melyik kutya-fajtának van olyan hiteles, ősi pedigréje, mint a lenézett magyar kuvasznak, pulinak, vagy komondornak?

*

Nincs még egy olyan népe egész Európának, amely a története folyamán annyi megpróbáltatásnak és szenvedésnek lett volna kitéve, mint a magyar nép, mert a hadak útjában volt mindig.

Bár hősi kiállásban sohasem volt hiány részéről történelme egész folyamán, vért is tudott áldozni bőségesen, ha kellett.

Csak két nagy kihatású tanítását nem tudta mindedig megtanulni a történelemnek: az egymásközi ösz-szetartást és a velejáró áldozatkészséget.

De ez utóbbi nem a drága véráldozatra vonatkozik, mert ezt még feleslegesen legutóbb is tudta ontani, hanem a hitvány pénzáldozatra, amellyel sokszor előbb-re jutna, mint a vérrel.

Ha e könyvnek a hatása e két hiányos magyar erényt meg tudná gyarapítani, fel tudná fokozni, akkor ennek a könyvnek az írója még a síri világban is szépeket tudna álmodni nemzete jövőjéről.

Dr. Nagy Sándor

Amit e könyvben megírtam, az tisztán saját kutatásom eredménye és nem másoktól átvett vélemény. Ha valamely adatot idegen írótól vettem át, akkor annak nevét pontosan megjelöltem.

De elég sokat idézek az árpádkori oklevéltárainkból, amelyeket teljes egészükben feldolgoztam.

Ezek: Fejér György 42 kötetre való oklevélgyűjteménye. Egy kötet terjedelme kb. 800-1000 oldal. Munkájának címe:

Codex Diplomaticus Ecclesiasticus ac Civilis Regni Hungariae. (A magyar királyság egyházi és világi oklevélgyűjteménye.) Ezt rövidítve így idéztem: Fej. kötet és lapszám. (Fej. I. 3. 65.)

Hatalmas munkát végzett Wenczel Gusztáv is, aki az Árpádkori Újokmánytárt állította össze 12 vaskos kötetben. Ezt rövidítve így idéztem: W. kötet és lapszám. (W. III. 520.)

Azután következik terjedelemre a „Hazai Okmánytár” 8 kötete. Rövidítve: HO. kötet és lapszám. (HO. V. 13.)

Hazai Oklevéltár 1 kötet, a Zalai Oklevéltár 2 kötet, a Pannonhalmi Oklevéltár és a Zichy-család oklevéltára 1-1 kötet.

TARTALOMJEGYZÉK

A SZERZŐ ELŐSZAVA	7
1. A telephely tanítása	9
2. A legősibb emberi nyomok Magyarország területén	14
3. A Kárpátmedence benépesedése	22
4. Honnan és mikor vetődtek hazánkba nyelvünk ősi alapját lerakó első néprajok?	25
5. A Dunamedence őstelepesei	28
6. Az őstelepülés érdekességei	33
7. Az őstelepes nép nyelve	41
8. Az őstelepések műveltsége	74
9. A Pannonok	90
10. Pannonia népesedési viszonyai a római korban	97
11. Egyéb népek	99
12. Telepes és hódító népek	104
13. A középkori hódítók nyelv alakulása	110
14. A húnok	115
15. Avarok	122
16. Frankok	126
17. Székelyek	131
18. A hódító magyarság	149
19. A honfoglaló magyarság népi összetétele	155
20. Egy érdekes történet a vogulista történetírók jellemző torzításában	163
21. Mit írt a Bíborban Született császár a honfoglaló magyarokról?	171
22. Honnan lett a magyar név?	175
23. Honnan származott a megyeri törzs?	177

24. A magyar nép vogul származásának tévtana..	182
25. Az átöröklés törvénye	196
26. A hódító magyarság fajtája és nyelve	200
27. A hódító magyar nép vallása	203
28. A honfoglalás végrehajtása	206
29. Rabló hadjáratok voltak-e a honfoglalók harcai?	209
30. A honfoglalás utáni Magyarország társadalmi összetétele	215
31. Hogyan tagozódott a meghódított népelem? ..	223
32. Írásos bizonyítékok a köznép nyelvéről	233
33. Mit bizonyítanak az árpádkori személynevek?	240
34. Az összehasonlító nyelvészet tanításai	245
35. A magyar nyelv szláv rokonsága	256
36. A „Halotti beszéd”	268
37. Nagyhungária	279
38. A magyar nép harca a létéért és a független- ségéért az új hazában	283
39. A német hűbér	287
40. A nemzeti függetlenség visszaszerzése	291
41. A német támadások kudarca	296
VÉGSZÓ	301
Forrásművek	313

Kiadó:
EDITORIAL TRANSSYLVANIA
Casilla Correo 2067
Buenos Aires, República Argentina.

Este libro se terminó de imprimir en el mes de Septiembre de 1968
en los talleres de la Empresa Gráfica Linofilm Offset,
V. Cevallos 1670, Buenos Aires, Rep. Argentina.

A könyv 1968 szeptember havában készült, az Empresa Gráfica
Linofilm Offset műhelyeiben, V. Cevallos 1670. Buenos Aires,
República Argentina.

Queda hecho el depósito que marca la Ley 11.723.